

ngũ mỹ trân

chia sẻ cùng teen

học trò ma quỷ
học trò
thần tiên

Almun® vh NXB VĂN HỌC

Tiểu Yến, nữ, 16 tuổi, học sinh cấp hai

Hiện giờ, tôi đang bị khủng hoảng, tôi không sao tập trung học hành được. Tại sao vậy? Để tôi kể từng chuyện nhé!

Không biết từ bao giờ, tôi sinh thói ghen tị với người khác. Tôi luôn muốn mạnh hơn, giỏi hơn người khác; cứ nhìn thấy ai giỏi hơn mình là tôi lại thấy đố kỵ đến phát điên lên. Điều này đã ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến việc học tập của tôi.

Năm học lớp chín là một năm vô cùng quan trọng đánh dấu bước ngoặt trong đời, nhưng đó cũng là năm học làm cho tôi cảm thấy rất nhiều nuối tiếc. Tôi có một vài mâu thuẫn nhỏ với một bạn nữ cùng lớp; tôi sợ sau này lớn lên bạn ấy sẽ giỏi hơn tôi, thế nên mỗi giờ lên lớp, tôi đều để ý bạn ấy. Cứ thấy bạn ấy chăm chú nghe giảng là tôi lại vô cùng tức giận, chỉ muốn bịt ngay hai tai của bạn ấy lại; nhưng nếu bạn ấy đang nói chuyện với bạn khác hoặc đang làm việc riêng thì tôi lại thấy dễ chịu và khoái chí vô cùng. Mỗi lần cô giáo giảng đến phần trọng tâm, tôi lại thầm nghĩ, tốt nhất là bạn ấy đừng nghe được những gì cô giảng. Cứ như vậy, tôi cảm thấy trong lòng mình rất buồn chán, rối bời. Cũng vì chỉ mãi để ý đến bạn ấy nên ngay chính bản thân tôi lại không sao tập trung nghe giảng được.

Trong lớp còn có một bạn nữ khác, bạn này học vốn không tốt lắm, nhưng do chăm chỉ, chuyên tâm nghe giảng, làm bài tập về nhà rất cẩn thận nên thành tích học tập ngày càng tiến bộ. Cô giáo không chỉ một lần tuyên dương bạn ấy trước lớp. Thấy vậy tôi lại cảm thấy bất an, sợ bạn ấy sẽ vượt qua mình. Lúc nào tôi cũng nghĩ, nếu như bạn ấy vượt qua mình thì mình phải làm thế nào?

Ngoài bệnh đố kỵ, tôi còn một tật xấu khác nghiêm trọng hơn, đó là những rối bời trong tình bạn. Khi chơi với các bạn nam, tôi thường cảm nhận một thứ tình cảm rất mơ hồ đang lớn dần trong tim. Do thầy giáo chủ nhiệm là bạn của bố tôi, nên thầy thường đặc biệt quan tâm đến kết quả học tập của tôi. Tôi vô cùng biết ơn thầy nhưng trong lòng cũng bắt đầu nảy sinh những ý nghĩ rất hoang đường mà tôi không sao nói ra miệng được, tôi nghĩ rằng: Tôi muốn mang thai đứa con của thầy chủ nhiệm. Ý nghĩ kỳ quái này khiến cho chính tôi cũng cảm thấy rất kinh ngạc, tôi cũng biết đây là một chuyện không bao giờ có thể xảy ra, tất cả chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của tôi mà thôi. Nhưng cứ mỗi khi ở bên cạnh thầy giáo, cái ý nghĩ kỳ quặc kia lại hiện ra, làm cho tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Những suy nghĩ hoang đường, cộng thêm với bệnh đố kỵ đã làm cho kết quả thi thử của tôi sa sút thảm hại. Bực mình hơn nữa là tôi vẫn không thể thay đổi được những tật xấu này ngay kể cả trong một tháng nước rút chuẩn bị thi tốt nghiệp. Tôi suốt ngày mơ màng, thậm chí còn cãi nhau với bạn học; lý do cũng chỉ vì tôi đã đi dò hỏi kết quả thi thử của bạn ấy, bạn ấy biết được, nghĩ rằng tôi xem thường bạn ấy. Thực ra chỉ bởi tôi sợ bạn ấy sẽ thi tốt hơn mình. Thế là chúng tôi cãi nhau âm ỉ. Cứ thế, kết quả thi tốt nghiệp của tôi rất thảm hại. Tôi cảm thấy vô cùng hối hận, vô cùng xấu hổ và có lỗi với bố mẹ. Tôi là một kẻ có tội!

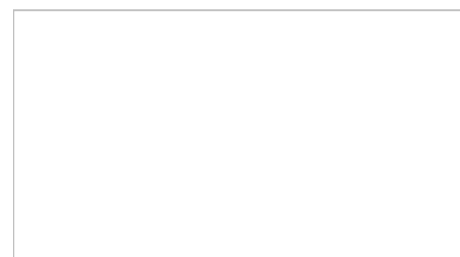
Suốt kỳ nghỉ hè, tôi đều cố gắng suy nghĩ làm sao để sửa được những thói xấu này, thế nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ ra một giải pháp nào cả. Sau khi quyết định học lại lớp chín, tôi hứa với bản thân mình rằng nhất định phải trân trọng cơ hội học tập này, để thi lên cấp ba. Nào ngờ, lòng đố kỵ lại một lần nữa xâm chiếm trái tim tôi. Lớp tôi có rất nhiều bạn ở quê lên học; họ đều học tập vô cùng chăm chỉ, thành tích cực kỳ xuất sắc. Có một bạn nữ trong lớp, vốn học tiếng Anh kém, nhưng rất chịu khó hỏi cô giáo, thế nên kết

quả học tập ngày càng khá lên. Tôi rất ghen tị với bạn ấy; cứ nhìn thấy bạn ấy bám lấy cô giáo, hỏi hết cái này đến cái kia là tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Một bạn nữ khác, kết quả học tập cao nhất trong lớp tôi, mọi người đều rất ngưỡng mộ bạn ấy, nhưng tôi lại muốn cạnh tranh và vượt qua bạn ấy. Đầu óc tôi lúc nào cũng bận bịu soi mói người khác, thì làm sao tập trung nghe thầy cô giảng bài được. Mỗi lần về nhà, tôi thường nghĩ: Giờ này bạn ấy đang làm gì nhỉ? Có phải đang học bài không? Tôi tự mắng mình là “Đồ thần kinh”, nhưng không sao sửa được cách nghĩ và tật xấu của mình.

Nghiêm trọng hơn, cái ý nghĩ hoang đường “mang thai một đứa bé nào đó” vẫn cứ lớn vồn trong đầu tôi. Dạy lớp chúng tôi phần lớn là các thầy giáo. Cứ mỗi lần học giờ của các thầy là tôi lại có cái suy nghĩ này. Kết quả là tôi hoàn toàn không hiểu thầy giáo đang giảng cái gì. Hơn nữa, vì bố tôi quen thân các thầy, thầy giáo Ngữ văn trong lớp này cũng rất quan tâm đến tôi, thường xuyên hỏi han tôi, khiến cho tôi lại có suy nghĩ: “Mang thai đứa con của thầy Ngữ văn”. Tôi dường như còn mơ hồ nhìn thấy thầy Ngữ văn nắm tay tôi. Do một loạt những suy nghĩ kỳ quái này mà cứ đến tiết Ngữ văn là tôi lại giấu tay trong túi áo, không dám thò tay ra ngoài nữa, thậm chí cũng không dám cầm bút lên để ghi bài. Tôi hận không thể chặt tay mình đi được. Tôi còn cảm thấy hình như thầy giáo Ngữ văn đã nhìn thấu ý nghĩ này của tôi, thế nên trong khi giảng bài, thầy thường nhìn về chỗ tôi ngồi. Cả thầy giáo dạy hóa, thầy dạy chính trị, thầy dạy lịch sử... Các thầy hình như đều đã biết được cái suy nghĩ này của tôi, nên các thầy đều thích nhìn tôi, khiến cho tim tôi cứ như muốn nhảy ra ngoài.

Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi ra quy định, trong học kỳ này, nếu như qua bốn lần kiểm tra mà không có lần nào tổng điểm vượt qua năm trăm điểm thì học kỳ sau sẽ phải nộp nhiều tiền hơn hoặc nghỉ học. Thậm chí cô giáo còn nói, cho dù bạn có nhiều tiền đi chăng nữa cũng chưa chắc đã cho bạn học tiếp. Tôi rất lo lắng, ba lần kiểm tra trước tổng điểm của tôi đều không vượt qua năm trăm điểm. Chỉ còn hai tuần nữa là đến lần kiểm tra thứ tư rồi (đây cũng chính là lần thi cuối học kỳ), nếu như lần kiểm tra cuối này mà tổng điểm của tôi vẫn không vượt qua ngưỡng năm trăm điểm thì tôi biết ăn nói ra sao với bố mẹ mình đây?

Tôi là một đứa con gái có hoài bão; khi còn nhỏ, tôi thích xem sách về lịch sử, địa lý; tôi thầm mong có thể một lần đến thăm thú Tân Cương, Nội Mông Cổ, Tây Tạng... Thế nhưng tôi đâu ngờ, từ khi lên lớp tám, tôi lại mắc phải “căn bệnh” tâm lý đáng sợ này. Tôi dần dần không còn tin rằng mình có thể thực hiện được những ước mơ ấy nữa. Tôi mong lung không biết phải làm sao để biến những mơ ước đó thành sự thật.

Nói đến các thiếu nữ, người ta thường nghĩ ngay đến sự hiền hòa, thuần khiết, dịu dàng, vui tươi... Nếu như nói rằng, thế giới của các thiếu nữ như một mặt biển xanh biếc thì rõ ràng họ chỉ nhìn thấy mặt bình lặng của bãi biển mà quên đi rằng mặt biển phẳng lặng kia cũng có lúc cuộn lên những con sóng lớn. Thực ra, những cô bé bước vào tuổi dậy thì đều phải trải qua một quá trình đau khổ về mặt tinh thần; trong tâm hồn các em thường có những biến đổi khó ai ngờ được; mà những sự biến đổi này bản thân các em lại không sao kiềm chế nổi.

Trước hết, tuổi dậy thì mang lại cho bạn sự thức tỉnh trong ý thức về bản thân, khiến cho các cô bé vô cùng coi trọng hình tượng của mình. Sợ bị người khác vượt qua chẳng qua cũng xuất phát từ tâm lý

quá trân trọng và thương yêu bản thân mình. Đố kị là một hiện tượng cực kỳ phổ biến trong thế giới tâm hồn của các em. Những người mắc phải “căn bệnh” đố kị quá nghiêm trọng thường đi vào con đường tự hủy hoại bản thân do không sao loại bỏ được tâm lý bệnh tật này. Bệnh đố kị của Tiểu Yến chủ yếu là trong vấn đề học tập; nếu như điều chỉnh lại một chút thì loại tâm lý đố kị này sẽ trở thành động lực cạnh tranh. “Nhìn thấy người khác giỏi hơn mình, tôi lập tức muốn lùi người đó lại phía sau!”, đây chính là một sự đố kị tiêu cực, cực kỳ không có lợi cho bản thân. “Nhìn thấy người khác giỏi hơn mình, tôi lập tức muốn vượt lên giỏi hơn người đó!”, đây mới chính là một ý thức cạnh tranh tích cực, có thể tạo ra động lực rất lớn khiến cho bản thân bạn tiến bộ lên. Chính vì thế, tôi cảm giác căn bệnh đố kị của Tiểu Yến không phải nằm ở vấn đề tâm lý mà là ở vấn đề ý thức.

Các bạn gái bước vào tuổi dậy thì còn xảy ra sự thức tỉnh về giới tính; lúc này, phần lớn các bạn đã hiểu sơ qua về người khác phái; tuy nhiên, những hiểu biết này không hoàn thiện, lại thêm việc ngại ngùng không dám hỏi hay đề cập đến vấn đề giới tính nên giới tính đã trở thành một vấn đề thần bí, khiến cho các em cảm thấy sợ hãi và phiền toái. Cách nghĩ của Tiểu Yến nghe có vẻ hoang đường, thậm chí bản thân cô bé còn cảm thấy mình thiếu đứng đắn; nhưng thực ra, đây chỉ là một mơ mộng hết sức bình thường về giới tính trong tuổi dậy thì mà thôi. Quá trình này thường tiếp diễn trong một khoảng thời gian thường không quá dài; vì thế đề nghị bạn Tiểu Yến không nên quá bận tâm mà hãy quên nó đi. Ngoài ra, bạn nên tìm đọc một vài cuốn sách về tâm sinh lý tuổi dậy thì; những cuốn sách này sẽ giúp bạn khắc phục tâm lý buồn phiền và bế tắc hiện nay.

Cũng may là tình cảm mà Tiểu Yến dành cho thầy giáo mới chỉ ở giai đoạn nảy mầm, vì thế bạn nên lập tức ngăn chặn nó lại. Cuộc sống của một học sinh lớp chín là một cuộc sống có phần khô khan, căng thẳng nhưng cũng phảng phất đôi chút hưng phấn; mục tiêu thi hết cấp khiến cho cuộc sống của bạn lúc này trở nên tươi sáng và đơn giản hơn; những mơ hồ về tình cảm, những buồn phiền trong tim, những mơ mộng hão huyền sẽ bị cuộc sống căng thẳng và có quy luật này loại bỏ. Còn về tương lai, hãy cứ để cuộc sống dần dần trả lời.

SAY ĐẢM MẸ MÌNH LÀ CÓ TỘI Ừ?

Sw, nam, 17 tuổi, học sinh trung học phổ thông

Năm nay tôi mười bảy tuổi, học lớp mười một. Sắp phải đối mặt với kỳ thi đại học khốc liệt rồi mà tâm trí của tôi hầu như không tập trung học được. Trên đời này, không ai có thể thấu hiểu nỗi thống khổ tận sâu trong lòng tôi, kể cả mẹ, người gần gũi với tôi nhất. Mẹ làm sao biết được, đứa con trai của mình giờ đây đang ở trong tình trạng nguy hiểm đến nhường nào?

Kể từ khi chào đời cho đến giờ, tôi chưa từng được gặp mặt bố. Khi còn nhỏ, tôi thường đòi mẹ cho gặp bố, nhưng mẹ nói với tôi, bố ở Mỹ rồi, bố là một tiến sĩ giỏi. Tôi vô cùng hãnh diện, kể cho những đứa trẻ khác rằng: “Bố tớ là một tiến sĩ, bố tớ ở Mỹ cơ!”. Mẹ còn cho tôi xem ảnh của bố. Nhưng đối với tôi, bố là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, thậm chí, cái khái niệm về “bố” đối với tôi chỉ tồn tại trên mặt giấy chứ không hề có ngôn ngữ và sự ấm áp. Nói cách khác, ý nghĩa của từ bố đối với tôi chỉ là một lời đáp tôi thuận miệng nói ra mỗi khi có người hỏi tôi rằng “Bố cậu đâu?” mà thôi.

Bố tôi chưa từng trở về nhà, thậm chí là vào mỗi dịp Tết, khi mà mọi gia đình đều quây quần bên nhau. Những dịp này, nhà tôi vô cùng lạnh lẽo. Bởi vì còn nhỏ nên tôi không hiểu được thế nào là đau khổ và cô đơn, chỉ cần có mẹ ở bên là trái tim tôi đã cảm thấy yên bình lắm rồi! Nói thật, tôi chưa bao giờ trông mong vào cái gọi là tình yêu của người cha. Tôi sống cùng với mẹ, mẹ đối xử với tôi rất tốt, hai mẹ con rất thân thiết, gần gũi với nhau. Mãi đến năm tôi học lớp bốn, tôi mới nghe được hai từ “ly hôn” từ mẹ. Mẹ nói với tôi, mẹ đã ly hôn với bố rồi. “Bố sẽ không bao giờ quan tâm đến hai mẹ con mình nữa, giờ mẹ chỉ còn có con mà thôi!”. Lời mẹ nói ngày hôm đó vẫn còn vang vọng bên tai tôi cho đến tận bây giờ.

Sau này, khi lớn hơn một chút, thỉnh thoảng tôi lại nghe bà ngoại nói rằng năm đó bố tôi đã ngoại tình với một người phụ nữ khác ở Mỹ và vứt bỏ hai mẹ con tôi. Bà ngoại còn không ngừng than thở rằng mẹ tôi “số khổ”. Thế là tình cảm mà tôi dành cho mẹ càng đậm sâu hơn nữa. Về sau, khi bắt đầu hiểu được mối quan hệ nam nữ, tôi nghĩ: tại sao bố tôi lại bỏ mẹ nhỉ? Trong mắt tôi, mẹ là một người phụ nữ hoàn hảo. Mẹ có đôi mắt to tròn, làn da trắng mịn; mặc dù trên mặt mẹ đã có không ít nếp nhăn do làm việc vất vả, nhưng trong mắt tôi, những nếp nhăn này càng làm mẹ trở nên hấp dẫn hơn. Còn nhớ lúc nhỏ, tôi từng bảo với mẹ rằng: “Mẹ đẹp nhất trên đời!”, khiến cho mẹ vui lắm. Đó cũng là những lời nói thật lòng của tôi.

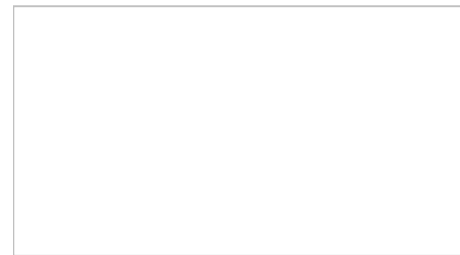
Sau này, tôi dần dần phát hiện ra mẹ là một người phụ nữ yếu đuối. Mỗi khi ra ngoài gặp phải chuyện gì không vừa lòng là về nhà mẹ lại khóc. Những lúc như vậy tôi thường nhẹ nhàng đến bên mẹ, lau nước mắt và an ủi mẹ. Nhờ sự an ủi của tôi, mẹ đã không còn khóc mà cười vui trở lại. Mỗi khi mẹ bị ốm, tôi đều chăm sóc mẹ rất chu đáo. Có một lần tôi dùng xe đạp đèo mẹ đi bệnh viện; trên đường đi có rất nhiều người trông thấy, họ đều khen mẹ tôi có một người con trai hiếu thảo.

Mẹ ngày càng phụ thuộc vào tôi về mặt tình cảm. Có một hôm, tôi hẹn đám bạn học ra ngoại ô dã ngoại hai ngày, hình như mẹ không được vui, liền ngập ngừng nói rằng mình không được khỏe. Không còn cách nào khác, tôi đành ở nhà chăm sóc mẹ. Mẹ thường như vậy; mẹ chỉ cảm thấy yên tâm khi tôi không rời mẹ nửa bước.

Không biết từ bao giờ tôi bỗng có khao khát được nhìn trộm mẹ khóa thân. Bản thân tôi biết đây là một ý nghĩ tồi tệ, thế nhưng, tôi càng tìm cách kiềm chế bản thân thì khao khát đó lại càng mãnh liệt hơn. Mẹ luôn coi tôi như một đứa trẻ, thoải mái thay quần áo trước mặt tôi. Chỉ mới hai năm gần đây, mẹ mới tìm

cách tránh chuyện này. Thế nhưng, những hình ảnh trước đây mẹ mặc rất ít quần áo lại cứ len lỏi vào trong đầu óc tôi, cứ như một con quỷ ám ảnh trong tâm trí, làm cho tôi không sao yên ổn được. Mỗi lần mẹ đi tắm, trừ phi không nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, nếu không tôi lại cảm thấy có rất nhiều liên tưởng và kích thích. Vì vậy, tôi thường phải tìm cách chạy ra khỏi nhà hoặc trốn vào trong phòng.

Tôi tệ hơn nữa đó là tôi thường lấy trộm quần áo lót của mẹ để thủ dâm. Sau mỗi lần thủ dâm, tôi lại cảm thấy đau khổ vô cùng. Tôi thấy mình quá đê tiện, thậm chí còn không bằng loài cầm thú, là một kẻ đốn mạt không ra gì, không xứng đáng làm con của mẹ, không xứng đáng với công ơn dưỡng dục của mẹ suốt mười bảy năm trời. Cảm giác rơi vào đường cùng đã khiến cho tôi muốn tự kết liễu cuộc đời mình. Thế nhưng, cứ nghĩ tới cảnh mẹ đau đớn muốn chết sau khi tôi ra đi, tôi lại không có đủ dũng khí để tìm đến cái chết nữa. Trên đời này, người duy nhất còn khiến tôi vương vấn vẫn chỉ có mẹ mà thôi.

Sw rất đáng được thông cảm, thực tế, một cậu con trai trong tuổi dậy thì mà gặp phải tình trạng tâm lý hơi bất thường này cũng không phải là một điều hiếm thấy. Tôi cảm thấy người phải chịu trách nhiệm trước tiên về tình trạng của Sw hiện nay chính là mẹ cậu bé. Bất cứ một đứa trẻ nào, bước vào giai đoạn mười hai, mười ba tuổi đều bắt đầu có ý thức độc lập. Mẹ của Sw đã vô tình phạm phải một sai lầm lớn là giết chết mầm mống ý thức độc lập của con trai mình, xoay ngược quy luật trưởng thành tự nhiên của con trai.

Bất kỳ một cậu con trai nào bước vào thời kỳ dậy thì đều rất hiếu kỳ đối với người khác phái, bao gồm cả cơ thể của người phụ nữ, đây là một hiện tượng hết sức bình thường. Sw tò mò về cơ thể của mẹ mình cũng chính là do xuất phát từ tâm lý này, chỉ có điều đối tượng chú ý của cậu bé khác với những người khác mà thôi, nguyên nhân là do cậu bé vẫn chưa có được sự độc lập bên cạnh mẹ mình. Còn về vấn đề thủ dâm, đó là một hành vi giải quyết những kích thích tình dục, hơn nữa, không ít các cậu bé hay cô bé mới lớn đều đã từng thực hiện hành vi này. Sw cũng không cần phải cho rằng hành vi này có liên quan đến nhân cách của mình.

Kể từ bây giờ Sw hãy có ý thức tạo một khoảng cách với mẹ mình; nếu có điều kiện, bạn có thể sống tách ra với mẹ. Kéo dài một khoảng cách về không gian dần dần sẽ kéo dài được khoảng cách về tình cảm. Sw nên kết giao rộng rãi với bạn bè, nam hay nữ đều được, gia nhập vào không gian rộng lớn của bạn bè, dần dần sẽ khiến cho những “ảo tưởng tình dục” mờ nhạt dần. Trong cuộc sống, “tình cha” đối với Sw vẫn chỉ là một “điểm mù”; trong khi đó, sự trưởng thành của các cậu bé thường không thể tách rời sự hướng dẫn, chỉ bảo của những người đàn ông trưởng thành. Chính vì thế, Sw có thể chú trọng gần gũi với những người đàn ông đã trưởng thành, ví dụ như thầy giáo, chú, bác... để từ họ rút ra được những bài học và kinh nghiệm quý báu.

Tôi hy vọng Sw có thể giành được kết quả tốt nhất trong kỳ thi đại học sắp tới, điều đó sẽ khiến cho Sw có thể thực hiện những lời khuyên của tôi một cách dễ dàng hơn!

DL, nữ, 16 tuổi, học sinh cấp ba

Tôi là đứa con gái đáng thương nhất trên đời này. Tôi thường trách ông trời sao lại tàn nhẫn và bất công với mình như vậy. Tôi biết tôi làm vậy là vô lý, nhưng tôi chỉ biết oán hận ông trời mà thôi!

Tôi vốn là một cô bé ngây thơ, hoạt bát; các bạn cùng lớp đều thích chơi đùa cùng tôi, thậm chí còn đặt cho tôi cái biệt hiệu là “cô bé hay cười”, bởi vì tôi rất thích cười đùa, cả ngày lúc nào cũng vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Nhưng giờ thì tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi không còn vui vẻ, hoạt bát như trước nữa mà biến thành một khúc gỗ, quan hệ với các bạn học cùng lớp ngày càng trở nên căng thẳng. Tất cả những chuyện này đều là do việc tôi bị hôi miệng gây ra.

Đại khái là vào kỳ nghỉ hè năm tôi học lớp tám, hai mẹ con tôi về nhà dì út chơi. Hôm đó, chúng tôi không về nhà mà ở lại nhà dì út. Tối hôm đó, tôi cùng em họ ngồi cắn hạt dưa và ăn vài viên kẹo cao su vị cà phê; trước khi đi ngủ tôi lại ăn thêm một quả táo nữa, nhưng sau đó tôi không chịu súc miệng (trước đây tôi không có thói quen súc miệng, nhưng bây giờ thì khác rồi). Đêm hôm ấy, tôi tỉnh dậy mấy lần liền, thấy trong miệng có rất nhiều nước bọt khiến cho tôi vô cùng khó chịu, nước bọt còn chảy cả ra mép khi tôi đang ngủ nữa. Lúc đó mặc dù cảm thấy có chút vấn đề, nhưng nửa đêm nửa hôm, tôi không muốn ngồi dậy vì sợ sẽ làm mọi người tỉnh giấc, thế là liền nhổ nước bọt ra rồi nằm ngủ tiếp.

Tối hôm sau, lúc nằm ngủ ở nhà, nửa đêm tôi lại tỉnh giấc, bởi vì tôi cảm thấy miệng mình rất khó chịu. Thế là sáng sớm hôm sau, tôi lập tức đi đánh răng, đánh răng xong thì thấy dễ chịu hơn nhiều. Về sau, mỗi khi tỉnh ngủ là tôi lại thấy miệng mình khó chịu, tôi lại lập tức đi đánh răng, đánh răng xong thì mọi thứ lại trở lại bình thường.

Năm lớp chín, lúc lớp tôi phân ban, cô giáo chủ nhiệm xếp tôi ngồi với bạn Vu Thời. Vừa ngồi xuống tôi đã ngửi thấy trên người Vu Thời có một mùi gì đó rất khó chịu. Tôi cảm thấy không thoải mái lắm, rất muốn dùng tay bịt chặt mũi mình lại. Nhưng tôi đã không làm như vậy, và sau này cũng vẫn không làm như vậy; bởi tôi biết nếu tôi làm như vậy, Vu Thời sẽ rất xấu hổ. Tôi chưa từng nói xấu bạn ấy với người khác, nói xấu là một hành động chẳng tốt đẹp gì.

Nhưng bạn nam tên là Giang Dương ngồi trước chúng tôi thường xuyên sỉ nhục Vu Thời, chỉ vì Vu Thời có vẻ hơi đen và mập. Giang Dương thường xuyên gọi Vu Thời là “oxit sắt từ” hoặc nói những điều rất xúc phạm; không những vậy, Giang Dương còn thường xuyên nói Vu Thời bị hôi miệng. Ngay cả tôi cũng thấy khó chịu với hành động đó, nên liền mắng cậu ta là đồ quá đáng; cậu ta bảo tôi là không nên bênh Vu Thời như vậy, thậm chí còn nói rất nhiều điều khó nghe hơn. Lúc đó, tôi lườm cậu ta một cái. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng mình cũng trở thành một Vu Thời thứ hai. Chỉ có điều tôi nghi ngờ không biết có phải lúc đó Giang Dương chế giễu Vu Thời nhưng thực chất là đang chế giễu tôi hay không? Mặc dù nhìn điệu bộ của cậu ta lúc ấy thì có vẻ như không phải vậy. Lúc đó, tôi cảm thấy miệng của Vu Thời cũng không đến nỗi hôi lắm, chỉ thỉnh thoảng tôi mới ngửi thấy hơi hơi có mùi; so với tôi hiện giờ, Vu Thời vẫn chưa là gì.

Một thời gian sau, tôi thấy nước bọt trong miệng tôi rất nhiều; trước đây tôi cũng thấy có hiện tượng này, nhưng nửa đêm hoặc sáng dậy đánh răng xong là hết. Thế nhưng bây giờ thì sao? Tôi sợ nếu cứ liên tục nhổ bọt như vậy sẽ bị các bạn nói này nói nọ, thế nên tôi không dám nhổ nước bọt nữa. Nhưng càng không nhổ thì tôi lại càng cảm thấy khó chịu, nước bọt trong miệng càng nhiều, thậm chí chính tôi còn cảm

thấy có mùi khó chịu. Có lúc thật sự không thể chịu nổi nữa, tôi đành nhổ ra đất, phát ra tiếng kêu không hay ho gì, làm tôi cảm thấy rất xấu hổ. Dần dần, tôi cố gắng nuốt nước bọt vào bụng, nhưng điều đó quả thật quá khó khăn! Nước bọt quả thực đã trở thành khắc tinh của tôi, cho dù tôi cố gắng thế nào cũng không thể khắc phục được hiện tượng này.

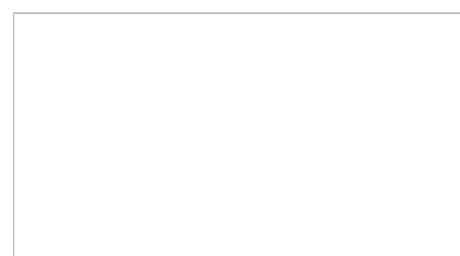
Khoảng hai, ba tháng sau, tôi không ngồi cùng Vu Thời nữa. Và một bất hạnh đã giáng xuống đầu tôi. Lần này mũi tôi không hiểu sao lại mọc lên một vết loét. Thực ra năm học lớp ba tôi đã từng bị như vậy rồi. Còn nhớ lúc đó bố tôi dẫn tôi đến phòng khám của một người bạn của bố để khám bệnh. Bác sĩ nhìn tôi rồi nói: “Cô bé, tại sao mũi lại bị như vậy? Nhìn này, còn có mùi hôi nữa, nếu không chữa trị kịp thời thì sẽ bị bệnh mũi thối đấy nhé!”. Lúc đó tôi nghĩ rằng bác sĩ nói đùa thôi, bây giờ nghĩ lại, không ngờ đó lại là sự thật. Bác sĩ kê cho tôi ít thuốc, một ngày bôi vài lần, chẳng mấy chốc đã khỏi. Nào ngờ bây giờ tôi lại bị vết loét này, thế nhưng bác sĩ Hoàng đó đã không còn ở đây nữa rồi; cộng thêm với việc học hành căng thẳng, sáng sáu giờ mười lăm phải dậy sớm học bài, tối phải làm bài tập đến mười một giờ khuya, ngày nghỉ cuối tuần cũng phải học bù, thêm vào đó là một đồng bài tập phải làm, chưa nói ngày nào cũng phải tắm gội, thế nên tôi hoàn toàn không có thời gian mà đi khám bệnh nữa. Cứ thế tôi kéo dài thời gian, vốn mong để nó tự khỏi. Nào ngờ hai tháng sau, không những vết loét không khỏi được mà còn bị nặng hơn. Suốt một thời gian dài như vậy, cái mũi của tôi có vẻ “đờ hơn” chút, nhưng lại để lại “di chứng”. Những lúc tôi ngứa tay gãi là y như rằng nó lại chảy máu; tôi tệ hơn là cho dù tôi không mở miệng nói chuyện thì mùi khó chịu trong miệng tôi cũng bay ra ngoài từ đằng mũi.

Đến năm lớp chín, để thay đổi mùi khó chịu trong miệng, tôi liền nảy ra một ý, đó là ăn thật nhiều hạt dưa. Một năm trở lại đây, tôi ăn không ít hạt dưa nhưng tình trạng hôi miệng vẫn không hề thay đổi, ngược lại còn càng nghiêm trọng hơn. Cái mùi đó thật sự rất khó chịu, cứ như mùi trong nhà vệ sinh vậy. Có khi vào nhà vệ sinh, các phân tử khí hôi thối cứ như xông thẳng vào mũi của tôi; khiến cho mỗi khi ra khỏi nhà vệ sinh, phần gần cổ họng của tôi như càng chứa nhiều phân tử khí hôi thối hơn. Cho dù bây giờ tôi có súc miệng thường xuyên cũng không có tác dụng nữa rồi.

Tôi thật sự không sao chịu nổi, tôi từng vì chuyện này mà khóc lóc rất nhiều. Không ít lần tôi nghĩ đến cái chết, bởi vì tôi cảm thấy cuộc sống như thế này quá vô nghĩa, ngay cả “nhân cách” và sự tự tôn của mình cũng không có, vậy thì sống có ý nghĩa gì cơ chứ? Tôi nghĩ chết đi là sự giải thoát tốt nhất cho bản thân và cho cả những người xung quanh nữa. Đã có lần tôi thử tự sát, nhưng lần đó đã xảy ra chuyện bất ngờ, tôi tự vẫn không thành, và chuyện này chỉ có mình tôi biết mà thôi.

Tôi rất muốn biết, bệnh của mình có thể chữa khỏi được không? Nếu chữa khỏi được thì thật tốt biết mấy!

Còn một chuyện này nữa, dạo này tôi thường xuyên xì hơi, xì hơi xong còn có mùi rất kỳ quặc, rất khó ngửi. Vì thế tôi thường cảm thấy rất xấu hổ, rất căm ghét bản thân mình!

Nỗi phiền muộn của DL khiến cho tôi nhớ lại bản thân mình khi là thiếu nữ. Lúc đó, không hiểu tôi nghĩ gì mà lại cho rằng mình đã mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo, ngày ngày chăm chú quan sát sự biến đổi của bản thân để đoán xem mình đã mắc căn bệnh gì. Tôi cũng giống như DL, không dám nói

với người lớn những nghi ngờ trong lòng, sợ sẽ bị cười nhạo, vì thế mà cả ngày chỉ sống trong sự lo lắng và phiền muộn. Rồi mọi thứ tự ra đi lúc nào tôi cũng không biết. Kiểu tâm lý này nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng thực ra, sự sợ hãi và lo lắng trong tâm hồn của người trong cuộc lại khiến cho người khác không thể cười nổi!

Tôi cho rằng, sự thiếu hiểu biết về mặt y học và sự thay đổi tâm lý trong tuổi dậy thì chính là nguyên nhân chủ yếu gây ra tình trạng này. Những gì chúng ta được học ở trong trường lớp thường là những phương trình phản ứng hóa học, thầy cô giáo rất ít khi nói cho chúng ta biết những kiến thức về các bộ phận trên cơ thể người, lại càng không bao giờ đề cập đến các kiến thức y học. Hơn nữa, tôi cũng biết các thầy cô giáo cũng không dạy cho chúng ta biết phải tìm tài liệu có liên quan ở đâu, làm thế nào để có được những kiến thức cần thiết này. Thực ra, DL chỉ cần tìm hiểu một số kiến thức y học thường thức về bệnh hôi miệng và cách đề phòng căn bệnh này chứ không cần phải cảm thấy đau khổ đến như vậy. Ngoài ra, thiếu nữ tuổi dậy thì thường khó tránh khỏi có đôi chút tâm lý “yêu bản thân”, thường quan tâm và chú ý nhiều hơn đến cơ thể mình, thích suy đoán các ý nghĩ của người khác về mình. Nếu như tâm lý này trở nên quá nghiêm trọng, sẽ trở thành vấn đề có liên quan đến thần kinh như DL. Thay vì nói cơ thể của DL có bệnh thì nên nói tâm lý của cô bé có vấn đề thì sẽ đúng hơn. Vì thế trước tiên, DL nên loại bỏ những suy đoán vô căn cứ của mình ra khỏi đầu, phải tin tưởng vào y học, đồng thời nhờ đến sự giúp đỡ của y học. Các bác sĩ sẽ nói cho bạn biết căn bệnh của bạn là gì, nên làm thế nào... Chẳng bao lâu sau, bạn sẽ trở lại là một người bình thường như bao bạn khác. Thực ra, chuyện này quả thực rất đơn giản!

TÀN TẬT VỀ CƠ THỂ VÀ TÀN TẬT TRONG TÂM HỒN

Quản Ưc, nữ, 14 tuổi, học sinh cấp hai

Tôi có một gia đình rất hòa thuận và ấm áp, bố mẹ hết mực yêu thương tôi; thành tích học tập của tôi trong lớp cũng rất xuất sắc, thầy cô giáo rất yêu quý tôi; tôi và các bạn trong lớp chơi với nhau rất hòa đồng, nhưng tôi vẫn không cảm thấy vui vẻ.

Tôi không vui, vì tôi là một cô bé tàn tật. Chân phải của tôi hơi ngắn so với chân trái. Cho dù tôi có mặc một chiếc váy thật đẹp thì đi giữa các bạn, tôi vẫn chỉ là một con vẹt xấu xí, không ngừng bị những người trên đường dòm ngó và bình luận: “Nhìn kìa, cô bé kia xinh xắn thế mà lại bị què!”. Tôi rất ghét người ta dùng cái giọng điệu đó để bình luận về tôi. Nhưng mỗi khi gặp phải tình cảnh này, tôi đành phải vờ như không nghe thấy, cầm đầu đi thẳng như không hay biết gì. Chỉ đến khi về nhà, tôi mới nổi cáu. Mẹ thường cảm thấy có lỗi với tôi, dường như sự tàn tật của tôi là lỗi của mẹ. Thế nên cho dù tôi có ngang bướng và hỗn láo thế nào đi chăng nữa, mẹ cũng không hề trách mắng, mà chỉ nhẹ nhàng an ủi.

Một hôm, đến phiên tôi trực nhật, có mấy bạn trong giờ truy bài không chịu ôn bài mà cứ ngồi gập máy bay giấy chơi, tôi liền bảo họ dừng nghịch nữa. Họ không những không nghe mà còn cười hi hi, thế là tôi liền ghi tên bọn họ vào sổ trực nhật. Lúc tan học, các bạn ấy lật sổ trực nhật ra xem rồi tức tối nói: “Có gì mà ghê gớm chứ, chẳng qua cũng chỉ là một con què mà thôi!”. Nghe xong những lời ấy, tôi ầm ứ đến bật khóc. Cuối cùng lớp trưởng lớp tôi bèn ra tay can thiệp; bạn ấy mắng mấy người bạn kia, rồi còn bắt họ ra xin lỗi tôi. Mấy người bạn ấy liền đến trước mặt tôi xin lỗi, nhưng tôi vẫn không nói gì, chỉ khóc thôi. Tôi thật sự rất đau lòng, chân của tôi có tật là do lỗi của tôi chắc? Họ dựa vào đâu mà dám sỉ nhục tôi như vậy?

Có một thời gian, mỗi khi tôi đi ngang qua một cổng trường tiểu học, thường có mấy đứa trẻ nghịch ngợm chạy theo tôi rồi hò hét om sòm: “Mặt đất không bằng phẳng!”, khiến cho tôi giật nảy mình, về sau không dám đi qua con đường ấy nữa. Tôi lớn dần này rồi mà còn bị mấy tên nhóc con châm chọc, trái tim tôi cảm thấy vô cùng đau khổ, nhưng cũng không dám nói chuyện này với ai, chỉ âm thầm chịu đựng.

Tôi vô cùng ngưỡng mộ những người có chân tay lành lặn; rất nhiều lần tôi nằm mơ mình gặp được một vị bác sĩ giỏi, có thể biến tôi thành một người lành lặn như bao người bình thường khác. Nhưng cứ mỗi khi tỉnh dậy, tâm trạng tôi lại bị bao trùm bởi một cảm giác vô cùng đau đớn.

Người ta thường không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt xảy ra thường ngày, nhưng những chuyện nhỏ nhặt ấy lại có thể làm tôi bị tổn thương. Có lần, tôi nhìn thấy các bạn nữ đang chơi nhảy lò cò ở trên hành lang. Tôi đã nghĩ rất lâu, cảm thấy mình có thể chơi được trò chơi đơn giản này, liền hào hứng xin chơi cùng. Nào ngờ họ nhìn tôi ái ngại nói: “Bạn chơi làm sao được? Chân của bạn...”. Họ nói với tôi bằng những câu nói rất khéo, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên xuyên vào trái tim mình, tôi không nói gì, đành lẳng lặng bỏ đi.

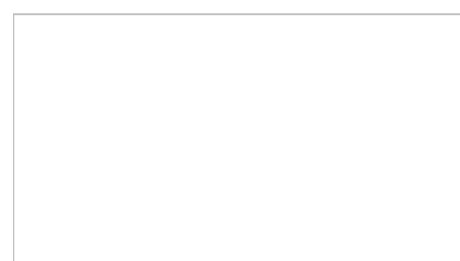
Tôi cũng thích nhảy múa như các bạn nữ khác. Ở nhà, tôi thường soi gương và nhảy múa, nhưng ở ngoài, tôi không bao giờ dám để lộ sở thích của mình. Mỗi khi có hội diễn văn nghệ, nhìn thấy những bạn nữ khác nhảy múa trên sân khấu, tôi lại cảm thấy vô cùng tự ti. Tôi nghĩ, nếu chẳng may có người biết tôi

thích nhảy múa, họ sẽ cười nhạo tôi mất. Tôi được miễn học môn Thể dục. Mỗi khi đến giờ Thể dục, tôi lại ngồi đọc sách một mình trong căn phòng trống; những tiếng cười đùa vọng lại từ ngoài sân trường khiến cho tôi càng cảm thấy buồn bã và cô đơn hơn. Sau tiết Thể dục, ai nấy mồ hôi đầm đìa, thở phì phì chạy vào lớp học; có lần có bạn còn nói: “Thật ghen với bạn đấy, được ngồi mát mẻ ở trong này!”. Tôi cố làm ra vẻ đắc chí. Kỳ thực, trong lòng tôi đang ghen tị với họ!

Một lần tình cờ, có một bạn nam quan tâm đến tôi. Tôi biết bạn nam đó chẳng có ý gì cả, nhưng tôi thì lại có. Bởi vì tôi đã sớm có cảm tình với bạn ấy, nhưng tôi không dám nói ra suy nghĩ đó. Tôi biết trong mắt bạn ấy, tôi chỉ là một người bạn đáng thương thôi, bạn ấy không thể có ý nghĩ gì khác với tôi đâu. Nếu để cho bạn ấy biết được suy nghĩ này của tôi, không những làm cho bạn ấy thêm phiền não (thậm chí có thể còn ghét tôi hơn) mà còn có thể gây ra những chuyện gì nữa đây? Tôi vẫn có cảm giác mất thăng bằng, thực ra tôi cũng chán ngấy bản thân mình, tại sao lại như vậy cơ chứ? Bạn ấy với bạn Hà là thành viên của hội học sinh trong trường, thế nên rất hay đi cùng nhau. Vì thế mà Hà trở thành cái gai trong mắt tôi. Tôi thấy nhất cử nhất động của Hà đều rất chướng mắt, thậm chí bạn ấy mặc một chiếc váy mới cũng khiến cho tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nói xấu bạn ấy với người khác: “Nhìn kìa, cái Hà mặc cái váy liền thân đó, trông chân nó to khiếp. Thế mà còn tưởng là mình mặc đẹp lắm chứ!”. Có người đồng tình đáp: “Thật đấy” khiến cho tôi vui lắm; còn nếu có người phản đối nói: “Đâu, tớ thấy bạn ấy mặc đẹp mà!” là tôi lập tức quay đi, không thèm đếm xỉa đến bạn ấy nữa. Thực ra nghĩ kĩ lại, tôi thấy mình thật xấu xa khi nói xấu người khác sau lưng như vậy!

Đáng ghét hơn đó là Hà lúc nào cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, ngày ngày vui vẻ nói cười, diện toàn những bộ quần áo mới (nói thật lòng thì những bộ quần áo đó rất đẹp), đi đi lại lại ở trong lớp học. Trong giờ thí nghiệm hóa học, bạn ấy còn giả bộ vờ vệt đứng vào bên cạnh người con trai của lòng tôi nữa, còn thảo luận này nọ với cậu ấy về thí nghiệm của thầy giáo nữa. Tôi cứ như người mẹ kế độc ác trong truyện *Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn*, chỉ muốn cầm cả lọ axit hắt vào mặt Hà. Mặc dù đó chỉ là những suy nghĩ vụt qua trong đầu, nhưng tôi vẫn cảm thấy giật mình trước những suy nghĩ độc ác đó của mình.

Tôi không hề cảm thấy vui vẻ, chỉ vì cái chân của mình! Tôi nghĩ, một ngày nào đó, y học phát triển sẽ có thể biến tôi thành một đứa con gái lành lặn. Lúc đó có lẽ tôi mới hoàn toàn thoát khỏi những ám ảnh trong đầu!

Tôi đột nhiên nhớ ra một bộ phim tôi đã xem hồi còn nhỏ, hình như là miêu tả về thế giới của một cô gái tàn tật. Cô gái ấy phải chống nạng ở nhà vẽ tranh; cô ấy có mái tóc dài thẳng mượt, mặc một bộ quần áo hoa trông vừa giản dị vừa xinh đẹp. Đương nhiên, diễn viên đóng vai đó cũng là một người rất xinh đẹp. Mặc dù vậy, điều làm trái tim nhỏ bé của tôi lúc ấy cảm động chính là thái độ và tinh thần của người con gái ấy, một thái độ hết sức lạc quan, vui vẻ! Tinh thần lạc quan và thái độ yêu đời của một người đi lại phải chống nạng đã khiến cho người xem phải cảm động. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn có thể nhớ như in hình ảnh đẹp đẽ và kiên cường ấy!

Tôi muốn nói với Quản Ưc rằng: Thân thể bị tàn tật đương nhiên là một bất hạnh, nhưng nếu như

bị tàn tật trong tâm hồn thì còn đáng sợ hơn nhiều. Có một số người dưới sự tác động của cuộc sống đã trở nên tự ti, đa nghi, bủn xỉn... Những người như vậy mới chính là những người “tàn tật” đúng nghĩa. Ngược lại, những người bị tàn tật nhưng biết trân trọng cuộc sống, biết thay đổi mình, khoan dung với mọi người xung quanh... Họ mới chính là những người “lành lặn”. Tôi tin rằng, những người như vậy vẫn là một con người lành lặn, xinh đẹp, đáng yêu và đáng kính trong con mắt mọi người xung quanh!

Nghiêm Tố, nữ, 18 tuổi, sinh viên trung cấp

Tôi hay khinh thường những bạn đang yêu học cùng tôi. Tôi cảm thấy bọn họ không chỉ thiếu hấp dẫn mà còn không có đầu óc, trí tuệ thấp kém. Bạn Ngọc lớp tôi là một ví dụ. Là một đứa lúc nào cũng ồm ồm nên ngay từ khi còn học tiểu học, Ngọc đã được bao vây bởi vô số vệ tinh. Nghe nói Ngọc rất dễ yếu lòng, không nỡ nhìn con trai đau lòng, kết quả là những tin đồn về tình yêu của bạn ấy liên tục bị phát tán. Nói thật, tôi cảm thấy bạn ấy là kẻ ngốc nghếch hơn bất kỳ ai. Mặc dù Ngọc có một trái tim nhân hậu, nhưng sự nhân hậu ấy khiến cho tôi cảm thấy khó chấp nhận. Theo tôi, sự nhân hậu của Ngọc chính là sự nhân đạo của người phụ nữ điển hình, có vẻ hơi ngốc nghếch, lại dễ khiến cho người ta dờ khóc dờ cười. Còn nữa, mọi người trong lớp tôi rất thích tụ tập tán dóc, tranh luận này nọ; thế nhưng ai cũng sợ Ngọc tham gia vào; bởi vì khả năng ăn nói của Ngọc chẳng khác gì một đứa trẻ con mồm giáo.

“Đám con trai thường thích những đứa con gái ngốc nghếch, như vậy bọn nó mới có dịp thể hiện mình!”, đó là câu nói của Anh Tử, người bạn thân của tôi. Thế nhưng kể từ khi nhận được một bức thư tỏ tình của một bạn nam nào đó, Anh Tử tuyệt nhiên không bao giờ nhắc lại câu “danh ngôn” kia nữa. “Ôi, làm sao đây? Cái thằng cha đáng ghét đó cứ bám lấy tớ suốt ngày!”, Anh Tử kêu ca với tôi. Điều này thì có gì là khó cơ chứ? Tôi cầm bức thư tình đó lên, nghiền ngẫm qua loa một chút, một mực phê phán những quan điểm trong đó. Cuối cùng tôi nghiêm giọng nói: “Sinh viên trung cấp sau khi ra trường vẫn còn là những người thấp kém trong xã hội, vậy thì bây giờ cậu lấy tư cách gì mà nói chuyện yêu đương? Nếu như cậu nhất định phải tìm sự ấm áp của tình yêu, vậy thì xin lỗi nhé, cậu tìm nhầm người rồi. Nếu như cậu nhận định rằng tôi cũng dễ mềm lòng như cậu thì càng sai lầm hơn, xin đừng có lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử!!!”. Tôi kết thúc bức thư hồi âm viết hộ Anh Tử bằng ba cái dấu chấm than to đùng. Tôi bảo Anh Tử hãy chép lại những gì tôi viết rồi gửi cho cái kẻ đáng ghét kia. Tôi cảm thấy như vậy mới bổ tức. Những tên con trai vô dụng đó dựa vào cái gì mà cho rằng chúng tôi cũng ngốc nghếch như thế cơ chứ? Hừ...

Tôi không biết Anh Tử đã xử lý bức thư đó ra sao. Một tuần sau, tôi phát hiện mối quan hệ của tên con trai đáng ghét kia và Anh Tử trở nên thân mật hơn. Thực ra, Anh Tử làm như vậy cũng không nằm ngoài dự kiến của tôi. Bây giờ đã là năm học thứ hai rồi, cuộc sống của sinh viên trung cấp lại nhẹ nhàng hơn nhiều so với cuộc sống của học sinh cấp hai, cấp ba; ngay cả chuyện có lên lớp hay không các thầy cô giáo cũng xuề xòa cho qua, những thứ học được chẳng qua lại chỉ là những kiến thức đã lỗi thời, chẳng thể làm cho sinh viên hứng thú, vì thế nên ai cũng cảm thấy nhàm chán. Gần đây trong lớp có rất nhiều người bắt đầu yêu đương. Anh Tử ban đầu còn chịu ảnh hưởng của tôi, hào hứng đăng ký tham gia thi liên thông cao đẳng. Thế nhưng bạn ấy học không vào đầu, mỗi lần học bài lại không nén được tiếng thở dài nào ruột. Tôi không chút khách sáo, nói với Anh Tử: “Cậu có muốn trở thành một bà nội trợ thì cũng đừng nên chọn một thằng con trai trong lớp mình!”. Anh Tử biết tôi có ý coi thường bọn họ, nhưng chỉ cười mà không nói năng gì!

Thế nhưng có một hôm, Anh Tử trêu tôi; nói là quan sát thấy trong lớp có một người đang thầm chú ý đến tôi. Tôi cảm thấy rất buồn cười, liền nói với Anh Tử rằng cứ để cho kẻ đó âm thầm thích tôi cả đời đi, điều đó chẳng liên quan gì đến tôi cả. Anh Tử muốn nói cho tôi biết tên của người đó, nhưng tôi không nghe. Nhưng Anh Tử cứ một mực nói ra cho bằng được; bạn ấy nói, người đang âm thầm thích tôi chính là D. Không nghe thấy thì thôi, nghe xong tôi liền nổi cơn tam bành, bởi vì D là một sinh viên rất kém trong lớp. Cậu ta trông cứ như một củ khoai tây ấy. Nói như vậy không có nghĩa là tôi là một người coi trọng

tướng mạo của người khác. Nhưng cả ngày lúc nào cậu ấy cũng uể oải, chẳng hiểu ra làm sao nữa! Điều làm tôi tức giận đó là một người như vậy thì lấy tư cách gì mà đòi thích tôi cơ chứ? “Đúng là muốn chết!”, tôi phẫn nộ quát Anh Tử, nhưng thực chất, cậu vừa rồi là hướng về cậu D kia.

Kể từ đó, mỗi khi ngồi trong lớp học, tôi lại cảm thấy không được thoải mái, tôi luôn cảm giác như có một ánh mắt đáng ghét đang hướng về phía mình (D ngồi ở phía dưới, cách tôi mấy dãy bàn). Cứ nghĩ tới ánh mắt của D đang nhìn trộm mình là tôi lại thấy toàn thân mình ngứa ngáy. Khi tôi quay xuống nói chuyện với các bạn hoặc mượn đồ dùng học tập, tôi có cảm giác như D cố tình cúi đầu xuống, dường như có vẻ ngại ngùng. Chính vì cái tên đáng ghét này mà tôi, một người vô tư, thoải mái lại cảm thấy bị lúng túng. Tôi không thể quát vào mặt cậu ta rằng: “Này, cậu đừng có ăn mày đòi xôi gấc, cứ nhìn chăm chăm vào người ta làm gì?”. Nếu nói như vậy, cậu ta nhất định sẽ chối bay chối biến: “Ai thèm nhìn cậu?”. Thế chẳng phải tự tôi gây sự sao? Thế nhưng, nếu cứ như vậy thì bản thân tôi cũng chẳng dám vào lớp, lúc lên lớp tôi không sao tập trung nghe giảng được, ngay cả lúc ngủ, cứ nhớ đến ánh mắt đáng ghét của D là tôi lại thấy khó chịu. Tôi thật không biết phải làm thế nào?

D ngày càng quá đáng hơn. Bây giờ cứ tan học, cậu ta lại lẻo đẻo theo sau tôi. Một hôm, vừa hết tiết, tôi đang vui vẻ tán dóc với một đám bạn, vô tình quay ra, đã bắt gặp ánh mắt đăm đăm của D đang nhìn mình. Tôi tự nhiên mất hết cả hứng, trong bụng chửi thầm tên đó cả nghìn lần “Đồ đáng ghét!”.

Một hôm trong giờ nghỉ giải lao, cô Mông cho gọi tôi lên văn phòng nói chuyện. Tôi liền để cặp sách ở trên bàn rồi chạy lên văn phòng gặp cô. Đến khi quay về lớp, phát hiện lớp học vắng tanh không còn một ai, chỉ có mình D. Cậu ta hoang mang đi từ phía dãy bàn tôi ngồi ra ngoài. Tôi đoán là cậu ta đã giở trò gì đó rồi, nên tôi lập tức mở cặp sách ra kiểm tra. Quả nhiên, tôi phát hiện ra trong cuốn sách Số học của mình có một mẫu giấy để lại, trong đó có viết: “Tôi rất ngưỡng mộ thái độ phóng khoáng và vui vẻ của bạn. Tôi cảm thấy trong tính cách đó, vừa có sự dịu dàng của con gái, lại có cả khí khái của những đấng nam nhi. Liệu chúng ta có thể trở thành một đôi bạn thân được không? Tôi rất muốn nhận được sự giúp đỡ của bạn!”, ký tên người gửi là “Một người đang chìm đắm trong đau khổ”. Cái cách tỏ tình này quả thật là độc đáo, đáng tiếc là bản cô nương không hề thích cậu! Tôi nghĩ, như thế này cũng tốt, vì tôi có thể cho cậu ta thấy rõ thái độ của mình.

Nhưng tôi nghĩ mãi mà không ra làm sao để từ chối D. Nếu như tìm cậu ta ra ngoài nói chuyện, tôi cảm giác có vẻ hơi quá đề cao cậu ta; mắng cho cậu ta một trận trước mặt mọi người, tôi cũng không mấy hứng thú. Tôi dứt khoát chọn cách im lặng, không thèm đếm xỉa gì đến chuyện đó. Khi nhìn thấy ánh mắt của D, tôi không ngần ngại lườm cậu ta một cái, tỏ rõ sự khinh miệt của mình. Chẳng mấy chốc, thái độ của tôi đã có hiệu quả tốt; D đã mất đi niềm tin đối với tôi. Tôi cảm thấy thoải mái đôi chút, nhưng trong lòng vẫn hơi cảm thấy có lỗi với D.

Về sau, có một chuyện xảy ra khiến cho tôi thay đổi cái suy nghĩ tự cao tự đại, kiêu căng của mình trước đây. D mắc bệnh tâm thần phân liệt. Cậu ấy trong lòng rất thích Ngọc, nhưng chưa bao giờ dám thổ lộ với bạn ấy. Khi nghe được những điều này từ phía đám con trai, tôi nhớ lại nội dung trên mảnh giấy mà D để lại ngày hôm đó. Hóa ra tình cảm của cậu ấy dành cho tôi quả thực xuất phát từ sự tin tưởng, hy vọng tôi có thể giúp đỡ cậu ấy. Nhưng thành ý của cậu ấy đã bị tôi coi là... Tôi thường xuyên nói người khác rằng “lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử”, thực ra, tôi mới chính là những người như vậy!

Hằng ngày, nhìn chỗ ngồi trống không của D, tôi lại tự trách bản thân mình. Nếu như ban đầu tôi đối xử với cậu ấy tốt hơn có lẽ cậu ấy đã không bị như thế này. Mặc dù trong lớp không ai biết được chuyện này, nhưng mỗi ngày tôi đều sống trong sự hỗn loạn và cảm giác bất an. Tôi cảm thấy tất cả niềm tin của bản thân mình bắt đầu bị lung lay...

Tôi rất ngưỡng mộ một bạn nữ như Nghiêm Tố, một người rất độc lập về tư tưởng, quyết đoán về hành động, lại biết tự răn đe bản thân. Tôi nghĩ căn bệnh của D nguyên nhân chủ yếu vẫn nằm ở bản thân cậu ấy, thậm chí nguyên nhân căn bệnh cũng rất phức tạp, nhưng nó không có mối liên hệ quá lớn đến những hành động của Nghiêm Tố. Hơn nữa, việc Nghiêm Tố phán đoán sai lầm cũng có nguyên nhân của nó. Dù sao thì sự việc cũng đã xảy ra rồi, thế nên việc duy nhất mà Nghiêm Tố có thể làm để cứu vãn sự việc đó là thường xuyên đi thăm D, nói chuyện và tâm sự với D, cùng phối hợp với y bác sĩ để điều trị căn bệnh của cậu ấy. Tôi không mong rằng sau chuyện này, Nghiêm Tố sẽ thay đổi tính cách của mình. Con gái mới lớn, kiêu ngạo một chút cũng không có gì là xấu. Tôi cũng tin rằng, sau khi trải qua chuyện này, Nghiêm Tố sẽ biết bình tĩnh hơn mỗi khi giải quyết các sự việc.

CẠNH TRANH LÀNH MẠNH

Tiểu Lỗi, nữ, 14 tuổi, học sinh cấp hai

Tôi là một học sinh cấp hai, năm nay tôi mười bốn tuổi. Nghe nói, độ tuổi của chúng tôi hiện giờ đang là giai đoạn mà con người cảm thấy thoải mái và vô tư nhất. Thế nhưng tôi cảm thấy tâm hồn của những học sinh cấp hai chúng tôi đã bị sự cạnh tranh tàn khốc đâm thủng hàng nghìn lỗ; cuộc sống của chúng tôi chất đầy những âm mưu và sự dối trá khiến cho ngay cả những người lớn cũng phải cảm thấy kinh ngạc.

Trường chúng tôi có phân thành lớp chuyên và lớp thường, thậm chí năm nào cũng tiến hành thi chọn lớp. Nếu như thành tích của bạn chỉ được xếp vào lớp thường, đấy quả thật là một chuyện cực kỳ đáng sợ. Bố mẹ bạn sẽ cả ngày nhăn nhó vì chuyện này, không khí trong nhà lúc nào cũng như bị bao trùm bởi khói thuốc súng. Hơn nữa, cái cảm giác bị ngồi trong lớp thường chẳng khác gì ngồi chờ chết. Các lớp thường, do giáo viên trình độ bình thường dạy, kỷ luật vô cùng tồi tệ, vào học mà học sinh đánh bài, nói chuyện đủ cả. Hơi một tí là các thầy cô giáo lại “có việc” không lên lớp được, giờ học trở thành giờ tự học. Nhà trường cũng chẳng hề quản lý, ai bảo anh phải học ở lớp thường cơ chứ!

Nếu như bạn được học ở lớp chuyên, cha mẹ bạn vô cùng hân diện và vui sướng; niềm vui sướng ấy khiến cho bạn phải nghi ngờ rằng không biết có phải bố mẹ của những người học lớp chuyên đã được nhà trường tặng cho một khoản tiền thưởng nào hay không nữa. Giáo viên dạy lớp chuyên đều là các giáo viên giỏi nhất của trường; giáo trình không phải là các loại giáo trình tầm thường, bài tập giao về nhà cũng không ít. Các thầy cô giáo chủ nhiệm các lớp chuyên thường xuyên đốc thúc chúng tôi học hành. Chúng tôi thật sự cảm kích trước thái độ làm việc vô tư và nhiệt tình của các thầy cô. Nhưng có người nói, cứ mỗi một học sinh thi đỗ vào trường chuyên cấp ba thì giáo viên chủ nhiệm sẽ được nhà trường thưởng cho một món tiền. Ôi, hóa ra động lực cũng là vì tiền cả thôi. Đương nhiên không phải thầy cô giáo nào cũng thế, cũng có giáo viên thực sự là vì trân trọng các học sinh giỏi nên mới làm như vậy.

Tôi là một học sinh trong lớp chuyên; các thầy cô giáo và bố mẹ liên tục nhắc nhở bên tai tôi là: “Cạnh tranh là vô tình, mạnh thắng yếu thua là quy luật của tự nhiên. Nếu như năm nay em (con) có tư tưởng rã đám, vậy thì năm sau qua lớp thường mà học!”. Thế là hằng ngày, kể cả khi học bài cho đến khi đi ngủ, trong đầu tôi lúc nào cũng vang lên tiếng nhắc nhở: “Chú ý đừng có để tụt lại phía sau đội hình!”.

Lớp chuyên mỗi lần kiểm tra đều có xếp thứ hạng, cô giáo thường xuyên công bố danh sách mười người đứng đầu lớp. Nhưng như chúng tôi vẫn còn là may mắn chán, mấy khóa trước, điểm số và xếp thứ mỗi lần thi đều được dán lên bảng thông báo, không chỉ khiến cho bản thân cảm thấy xấu hổ mà còn mất mặt trước bạn bè nữa. Nhưng chỗ ngồi của chúng tôi bây giờ lại thường xuyên thay đổi; nếu lần này bạn làm bài kiểm tra tốt, thầy cô sẽ xếp bạn lên ngồi những hàng ghế đầu; những người bị xếp ngồi cuối chắc chắn là những người đội sổ. Vì vậy, để duy trì được chỗ đứng trong tập thể, mỗi người trong chúng tôi đều phải giở hết các tuyệt chiêu của mình ra.

Thảo luận về các câu hỏi, bài tập là điều đương nhiên, nhưng nếu trong quá trình bàn luận, có ai đó tìm ra được đáp án rồi thì người đó cũng không nói ra đâu; bạn ấy sẽ cố ý làm ra vẻ đang suy nghĩ và nói: “Để tớ về nghĩ thêm đã!”. Nếu như giờ nghỉ giải lao, trong khi mọi người đang chơi đùa vui vẻ mà bạn lại ngồi làm bài tập, không chịu hòa nhập vào đám đông thì chắc chắn bạn sẽ trở thành nhân vật gây chướng mắt cho những người khác, chắc chắn bạn sẽ bị bao vây và công kích, đại loại như: “Oa, chăm chỉ quá nhỉ? Tối qua thức đến mấy giờ đêm thế? Mười hai giờ đêm hay là hai giờ sáng thế?”. Lúc đó, chắc chắn bạn sẽ

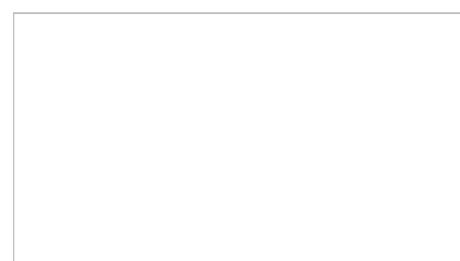
phải vội vàng thu dọn sách vở, không ngừng lắp liếm: “Ôi, tối qua mãi xem ti vi, chưa làm bài tập!”. Mặc dù biết đó chỉ là để lừa gạt người khác; nhưng ai cũng phải làm như vậy, còn tin hay không thì tùy người nghe thôi!

Nếu như bạn tìm được một cuốn sách tham khảo hay, vậy thì nhớ đừng có để các bạn khác nhìn thấy. Nếu chẳng may bị bạn khác phát hiện, bạn ấy cũng sẽ đi mua một cuốn tương tự, thậm chí còn hỏi mượn bạn thì bạn chắc chắn phải đối mặt với nguy cơ bị “kẻ địch” vượt mặt rồi, và đương nhiên, chỗ ngồi tốt của bạn cũng có nguy cơ bị kẻ khác cướp mất!

Tôi đã từng có lần phạm phải sai lầm chủ quan khinh địch này. Đó là vào một buổi trưa tự học, tôi đang học thuộc lòng mấy công thức vật lý thì bạn Thu Yến cùng lớp chạy đến hỏi tôi một bài tập toán. Thu Yến là con của cô giáo, được đặc cách chuyển đến lớp tôi; Thu Yến hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi trong học tập. Thế nên khi nhìn thấy bài toán mà Thu Yến hỏi mình, tôi giật mình kinh ngạc. Đó là một bài toán khó mà tôi vừa phải mất cả tối hôm trước mới giải ra được. Tôi hỏi Thu Yến: “Bài toán này của cậu ở đâu ra thế?”. Tôi nghĩ bài toán khó như vậy không nên để cho Thu Yến làm. Bạn ấy nói bài toán ấy là do bác của bạn ấy từ Bắc Kinh đưa cho. Tôi nghĩ cũng hợp lý, bởi vì bài toán này nằm trong bài thi của một trường nổi tiếng nào đó ở Bắc Kinh. Nhìn thấy ánh mắt cầu xin tội nghiệp của Thu Yến, tôi hơi động lòng, liền giảng giải cho bạn ấy cách làm: “Thực ra cũng đơn giản thôi, quan trọng là bạn phải tìm được một điểm tiếp xúc của nó”. Thu Yến nghe xong liền cảm ơn tôi rồi rút và quay về chỗ.

Nào ngờ trong bài kiểm tra toán ngày hôm sau, bài toán này lại chính là bài toán phụ, chiếm hai mươi điểm trong tổng số điểm của bài thi. Lúc cô giáo công bố điểm thi, tôi xếp thứ nhất với 94+20 điểm, Hứa Lai xếp thứ hai với 98+10; cô giáo còn đặc biệt tuyên dương Thu Yến, nói rằng bạn ấy có tiến bộ rất nhiều trong môn toán. Tôi nghĩ đó là điều đương nhiên, bởi vì bạn ấy giành được hẳn hai mươi điểm của bài toán phụ, thành tích khả quan là điều đương nhiên; lần kiểm tra này bạn ấy được xếp vị trí thứ sáu trong cả lớp. Thế nhưng sau khi kiểm tra Ngữ văn xong, cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Thu Yến thậm chí còn vượt lên xếp trước tôi. Bởi vì bài văn của tôi viết lạc đề, bị cô giáo trừ khá nhiều điểm. Tôi vô cùng hối hận vì ngày hôm ấy đã “phô diễn” trước mặt Thu Yến. Kể từ đó, tôi rút ra bài học kinh nghiệm là, cho dù là ai hỏi cái gì cũng đều nói là không biết.

Trong lớp tôi không có bạn thân, không có tình cảm bạn bè gần gũi và thân mật, chỉ có cảm giác căng thẳng khi phải đề phòng lẫn nhau. Sống một cuộc sống như vậy quả thật quá mệt mỏi. Mỗi lần nghe bố mẹ kể về những người bạn thân thiết thời còn trẻ của mình (rất nhiều người cho đến giờ vẫn còn đi lại với bố mẹ tôi), tôi rất ngưỡng mộ! Tôi thật sự hy vọng mình có được một tình bạn tuyệt vời như vậy!

Đối với một bạn trẻ, tình bạn là một phần quan trọng trong cuộc sống và cũng là một tài sản vô cùng quý giá của người đó trong suốt cả cuộc đời. Tôi cảm thấy rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của Tiểu Lỗi. Cái gì đã chia cắt tình bạn hữu nghị giữa các em học sinh này? Tiểu Lỗi quy kết rằng đó là do sự cạnh tranh khốc liệt trong học tập. Thực ra, một cuộc cạnh tranh đúng nghĩa phải thúc đẩy sự phát triển của tình bạn, giúp cho con người lạc quan tiến về phía trước. Tình trạng lớp Tiểu Lỗi như hiện nay là do phương pháp giáo dục sai lầm của nhà trường và các thầy cô giáo tạo thành. Tôi có thể

khẳng định rằng, thầy cô giáo của Tiểu Lỗi đã hoàn toàn thất bại; bởi vì nhà trường trước tiên phải là nơi đào tạo ra con người; trong khi đó, “con người” trong ngôi trường này đã bị làm cho méo mó về mặt tâm hồn do các quy định phân lớp, xếp thứ, xếp chỗ ngồi... Cách giáo dục như vậy rõ ràng là một sự thất bại!

Tiểu Lỗi và các bạn cùng lớp của cô bé nên biết rằng, cạnh tranh trong quy mô một tập thể nhỏ như vậy chẳng có chút ý nghĩa gì cả. Chỉ sau một năm nữa thôi, mọi người sẽ bước vào một đấu trường cạnh tranh khốc liệt hơn; đó mới chính là nơi thích hợp để các em có thể phát huy hết khả năng của mình. Nếu như phạm vi cạnh tranh rộng lớn như vậy, đối thủ cạnh tranh nhiều không đếm xuể như vậy, tại sao học sinh cả lớp không đoàn kết lại, hỗ trợ lẫn nhau, cùng nâng cao trình độ của mình. Đó mới chính là cái mà người ta gọi là “đôi bên cùng có lợi” trong cạnh tranh đấy!

Lưu Lâm, nữ, 17 tuổi, học sinh cấp ba

Tôi là một đứa con gái bị thất bại nặng nề trong giao tiếp xã hội. Nhìn thấy những bạn nữ khác ai cũng có bạn thân, mặc dù tôi tỏ vẻ hững hờ, nhưng thực ra trong lòng tôi cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ họ. Tôi không có bạn thân, không có người bạn nào để lắng nghe tôi tâm sự; tôi trở nên khép kín, sống rất nội tâm. Tôi đã từng cố gắng, nhưng chưa một lần thành công.

Khi còn học tiểu học, tôi là đứa “con ngoan” của cô giáo, không chỉ bởi vì tôi học giỏi, mà còn là vì tôi là con gái của thầy hiệu phó. Có chuyện gì cô giáo cũng thiên vị tôi, các bạn cùng lớp ai cũng nhường nhịn tôi. Cứ như thế, tôi dần dần trở thành một đứa con gái kiêu căng, tùy tiện, thích lên lớp kẻ khác. Lên lớp bốn, tôi bắt đầu hiểu chuyện hơn, lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng trong cuộc sống của mình có một thiếu hụt rất lớn, đó là một người bạn thân. Do tính tình kiêu ngạo nên các bạn cùng lớp đều tránh xa tôi. Tôi cũng từng cố chọn một hay hai người để làm bạn với mình, đáng tiếc là chẳng được bao lâu thì tôi đã chán ngấy bọn họ rồi; tôi thường phát hiện ra rằng những người bạn đó có tật này tật kia khiến cho tôi không thể chịu nổi, cuối cùng tôi cũng phải nói “bye bye” với họ. Tình cảnh này đã đem đến cho tôi rất nhiều phiền phức và bế tắc, thậm chí tôi còn cảm thấy bất hạnh cho thân phận con gái thầy hiệu phó của mình, bởi tôi nhìn thấy trong mắt các bạn học cùng lớp rất nhiều sự khách sáo, nhường nhịn và xa cách; đương nhiên cũng có cả sự nịnh nọt khiến tôi chán ngấy nữa!

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, nhờ vào mối quan hệ của mình bố đã xin cho tôi vào học ở một trường chuyên cấp hai. Học sinh ở đây đều rất lạ lẫm đối với tôi, mẹ còn sợ tôi sẽ không đồng ý học ở đây; nhưng thực chất, ngôi trường này lại chính là mong ước của tôi bấy lâu nay. Thoát khỏi bóng đen ám ảnh của quá khứ chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi!

Tôi rất may mắn bởi người bạn ngồi cùng bàn với tôi là một bạn nữ vui vẻ, hiền lành; bạn ấy tên là Liên. Liên mang đến cho tôi cảm giác vui vẻ và an toàn. Nhưng tôi rất không hài lòng về Liên ở một điểm là, ngoài việc là bạn của tôi, Liên còn có rất nhiều bạn bè thân thiết khác. Cứ nghỉ giải lao là mọi người lại ùa ra, vây quanh Liên, nói nói cười cười rất vui vẻ. Ban đầu, những người đó cũng nói chuyện, cười đùa với tôi, nhưng do tính cách hướng nội của tôi, không giỏi giao tiếp với mọi người nên dần dần, bọn họ chỉ thích nói chuyện với Liên mà thôi. Tôi rất hụt hẫng, cũng rất giận Liên. Tôi nghĩ rằng chỉ những lúc không có ai để chơi đùa hay nói chuyện, Liên mới phải tìm đến tôi, thực không đáng mặt bạn bè. Liên không hiểu tại sao tôi lại không thèm đếm xỉa gì đến bạn ấy, liền bám lấy tôi mà hỏi. Liên càng hỏi tôi càng không nói, Liên đành xuống nước: “Thôi được rồi, coi như tớ không phải với cậu, đừng có giận tớ nữa có được không?”. Mặc dù tôi rất muốn làm lành với Liên nhưng tôi vẫn rất giận bạn ấy đã không đoán ra được vì sao tôi lại tức giận. Nói một cách khác, tôi giận Liên là vì bạn ấy không biết bạn ấy đã sai ở đâu.

Dần dà, Liên không còn nhắn nài với tôi được nữa. Bạn ấy với mấy bạn ngồi bàn dưới chơi với nhau khá thân, hết giờ còn hẹn nhau đi dạo nữa. Tôi rất buồn, nhưng không dám thể hiện ra mặt. Trong giờ tự học, tôi thường xuyên trông thấy Liên quay xuống bàn dưới thì thầm to nhỏ với các bạn khác. Sự thân mật ấy khiến cho trái tim tôi bị tổn thương nặng nề, tôi càng không thèm đếm xỉa đến Liên nữa, mặc dù đã có rất nhiều lần tôi nằm mơ thấy mình chơi đùa vui vẻ với Liên.

Về sau, cô giáo chủ nhiệm đổi chỗ ngồi trong lớp, tôi và Liên bị tách ra; hai đứa chúng tôi ngày càng trở nên xa cách hơn. Liên đương nhiên không buồn vì chuyện này; bạn ấy có nhiều bạn bè thế, chơi còn

không xuể thì còn hơi đâu mà đếm xỉa đến tôi. Tuy nhiên, tôi lại cảm thấy có đôi chút hối hận, tôi không mong muốn sự việc sẽ đến nông nổi này, dù sao thì Liên cũng là một cô bạn rất dễ thương. Thế nhưng, giờ thì hối hận cũng đã quá muộn rồi.

Cứ như vậy, tôi cô độc một mình trong lớp, mọi người ai cũng cho rằng tôi là một đứa bị trầm cảm. Lên đến lớp chín, học hành trở nên căng thẳng hơn; trong thời khắc quan trọng này, tôi bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rất khó chịu: mệt mỏi, mất ngủ, tính tình nóng nảy. Cứ như vậy, mọi người đều cho rằng tôi là một kẻ tính khí thất thường, kỳ quặc, không ai bảo ai, họ cứ dần dần xa lánh tôi. Tôi rất sợ, thường không kìm nén được, muốn khóc thật to cho thỏa lòng. Tôi không muốn nhìn thấy hai người bạn gái thân mật với nhau, tôi cảm thấy như vậy rất chướng mắt, rất muốn tách họ ra. Trong suốt thời gian đó, tôi luôn nghi ngờ không biết bản thân mình có phải đã mắc chứng tâm thần phân liệt hay không. Tôi rất lo lắng, kết quả học tập của tôi cũng xuống dốc nghiêm trọng.

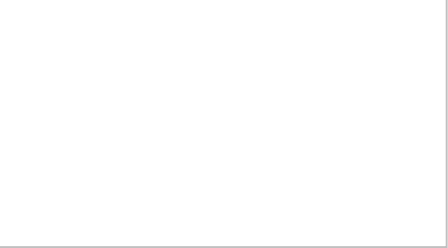
Trước ngày thi hết cấp, tôi bị mắc bệnh về thần kinh, bác sĩ yêu cầu tôi phải nghỉ học; thế là mẹ liền đưa tôi đến nhà bà ngoại để dưỡng bệnh. Nhà bà ngoại ở một xã nhỏ tận Giang Nam. Ở đó, tôi hồi phục rất nhanh chóng, bố mẹ liền quyết định đưa tôi về thi hết cấp. Sau khi trở lại trường học, các thầy cô và các bạn đều rất quan tâm đến tôi, Liên cũng chạy đến bên tôi, hỏi han liên tục. Tôi cảm thấy trái tim mình đã ấm áp hơn rất nhiều. Cứ như vậy, tôi vượt qua kỳ thi hết cấp một cách thuận lợi. Mặc dù không thể thi đỗ vào một trường điểm của tỉnh, nhưng điểm số cao hơn nhiều so với dự tính của bố mẹ tôi, vì thế bố mẹ tôi rất hài lòng.

Bố lại bỏ ra rất nhiều tiền, nhờ người chạy cho tôi vào học ở trường điểm của tỉnh. Ngồi trong lớp học, biết rằng chỗ ngồi này đáng lẽ ra không thuộc về mình, thế nên tôi không sao thoát khỏi cái cảm giác bất an được. Tôi giống như một con thỏ nhát gan, ngồi im, không dám nói chuyện với bất cứ ai. Tôi cảm thấy mỗi người trong lớp ai nấy đều rất kiêu ngạo, thực ra đó chỉ là cảm nhận sai lầm của tôi mà thôi.

Dần dần, tôi bắt đầu thân thiết với Vân ngồi ở bàn trên. Vân có dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh xắn, nói năng nhanh nhẩu. Tôi không chỉ thích mà còn rất ngưỡng mộ Vân. Vân đã khiến cho cuộc sống trung học của tôi trở nên thú vị hơn, tính cách của tôi cũng ngày càng trở nên vui vẻ hơn, những ám ảnh không chịu tan biến trước đây bây giờ cũng biến đâu hết. Vân đối xử với tôi rất tốt, nếu có người đến rủ Vân đi chơi, bạn ấy liền quay sang hỏi tôi: “Bạn có đi không?”; nếu tôi gật đầu, Vân sẽ kéo tôi cùng đi; nếu tôi lắc đầu, bạn ấy sẽ nói với người kia rằng: “Tớ không đi đâu!”. Các bạn cùng lớp đều trêu chọc chúng tôi là “đồng tính”, nhưng Vân nói: “Thế thì đã sao nào?”. Tôi rất vui, tôi không biết bản thân mình có điểm gì khiến Vân thích thú đến như vậy, cái cảm giác được một người khác yêu mến thật là tuyệt vời biết bao! Thành tích học tập của tôi ngày càng tiến bộ hơn, từ kết quả thi hết cấp hai bị xếp đội sổ trong lớp giờ đây tôi đã lọt vào top bốn mươi người đứng đầu.

Thế nhưng, những tháng ngày tươi đẹp không kéo dài bao lâu, Vân sắp phải sang sang châu Âu sống rồi! Người buồn nhất chính là tôi. Có lẽ Vân sẽ không bao giờ biết được, xa Vân tôi sẽ như thế nào. Trong làn nước mắt nhạt nhòa tiễn người bạn thân nhất lên đường, một lần nữa tôi lại cảm nhận được bóng đen quá khứ đang bắt đầu bao trùm lấy mình!

Giờ đây, tôi lại cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng tồi tệ, tối đến không sao ngủ yên, tôi thật sự rất sợ hãi...

Kết bạn là một môn học cực kỳ quan trọng đối với các bạn trẻ; mỗi người trẻ tuổi bắt đầu bước vào con đường độc lập về mặt tư tưởng đều mong ước có được một người bạn tri âm cho mình. Vai trò của những người bạn vô cùng quan trọng, ngay cả bố mẹ cũng không thể thay thế được. Bạn bè giúp cho bạn có cảm giác an toàn, yên ổn; hơn nữa, bạn bè còn là nơi tiếp thêm “lửa” cho bạn, giúp bạn có được khả năng giao tiếp xã hội cần thiết, khiến cho bạn có đủ tự tin và dũng khí bước chân vào xã hội. Tuy nhiên, việc kết bạn có thuận lợi hay không lại phụ thuộc vào tính cách của người đó. Những người có tính cách cởi mở, thoải mái thường được mọi người yêu quý, dễ dàng kết bạn và có nhiều bạn bè, mang lại cho họ rất nhiều lợi ích, khiến cho tấm lòng của họ càng thêm rộng mở, tạo nên một vòng tuần hoàn tốt. Còn đối với những người tính cách trầm lặng thường khó kết bạn, bạn bè không nhiều, dễ khiến cho trái tim của họ trở nên nhỏ hẹp, từ đó tạo nên một vòng tuần hoàn ác tính.

Đề nghị Lưu Lâm hãy bắt đầu thay đổi đôi chút về tính cách của mình, khắc phục những thiếu sót trong tích cách của bản thân. Trong việc kết bạn không nên quá khắt khe, phải rộng lòng, khoan dung với người khác, để từ đó dần dần tìm ra cho mình một người bạn tri âm. Tôi muốn tặng cho Lưu Lâm một câu này: “Làm bạn thân của ít người nhưng hãy làm bạn của nhiều người”.

NHẬN MỘT NGƯỜI "EM TRAI" THẬT VẶT VÀ

Tiểu Sánh, nữ, 18 tuổi, sinh viên trung cấp

Tôi là một đứa con gái tính tình cởi mở, vui vẻ. Gần đây, tôi gặp phải một chuyện rất phiền phức.

Học kỳ trước, có một nam sinh tên Tuấn thường đến ký túc của chúng tôi chơi, vì trong ký túc của chúng tôi có một bạn nữ là đồng hương với cậu ấy.

Mọi người ai cũng cảm thấy Tuấn rất dễ thương, mỗi lần đến ký túc chúng tôi, cậu ấy thường nói rất ít, nhưng rất hay cười, hơn nữa, Tuấn khá điển trai. Về sau, Tuấn không đến nữa. Mọi người trong phòng ai cũng nhớ Tuấn, thế nên cả phòng quyết định phái tôi đi mời Tuấn đến chơi.

Đi thì đi, là một người thẳng thắn, dứt khoát, thế nên tôi lập tức chạy đến ký túc của Tuấn để tìm cậu ấy. Tuấn thấy tôi đến tìm mình, tự nhiên mặt lại đỏ ửng lên; tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy, rồi hỏi: “Ê, sao mặt cậu đỏ ửng lên thế hả?”. Mọi người trong phòng cậu ấy nghe thấy liền cười ầm ĩ; Tuấn cũng bật cười, mặt càng đỏ hơn. Tôi lườm mấy anh chàng cùng phòng của Tuấn một cái rồi gọi Tuấn ra ngoài, bảo cậu ấy tối mai đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, đồng thời cũng không quên thanh minh rằng đây là lời mời của cả phòng, chứ không phải cá nhân tôi. Lúc ra về, tôi còn thầm nghĩ, con trai gì mà cứ như con gái, hơi tí là đỏ mặt!

Tối hôm đó, Tuấn vác theo một con chó bông rất to với bộ lông dài và mềm mại đến tặng cho tôi. Chú chó bông có cái lưỡi thè ra trông thật đáng yêu! Mặc dù tôi rất vui (tự nhiên được tặng một món quà to như vậy!), nhưng vẫn giả vờ trách: “Tuấn khách sáo thế để làm gì, phí tiền!”. Không hiểu tại sao, tôi cứ thích lên lớp cậu ấy, cứ như cậu ta là “em trai” của mình vậy. Tối đó, tôi biết được Tuấn nhỏ hơn tôi ba tháng, liền hỏi cậu ta: “Tớ nhận cậu làm em trai có được không?”, Tuấn vui vẻ đáp: “Được, được!”. Thế là, tôi lập tức tuyên bố rằng từ nay Tuấn sẽ là em trai của tôi.

Chuyện tôi nhận Tuấn làm em trai chẳng mấy chốc đã lan truyền ra ngoài. Nghe nói còn đến cả tai cô giáo, nghe nói cô bảo rằng: “Thanh niên bây giờ lắm trò thật đấy, trước thì nhận làm anh trai, giờ còn nhận cả em trai nữa, thực ra là tìm bạn trai cả thôi!”. Mặc dù những lời đồn đại như vậy ít thôi, nhưng trong lòng tôi cảm thấy rất buồn: “Tại sao lại có người không tin rằng mối quan hệ giữa tôi và Tuấn chỉ là chị em đơn thuần?”. Tuy vậy, tôi vẫn mặc kệ, việc tôi, tôi làm, không cần biết người khác nghĩ gì, cứ thản nhiên gọi Tuấn là “em trai”.

Một hôm, Tuấn tìm đến tôi, ấp úng nói rằng muốn nhờ tôi làm mối giúp cho một người. Hóa ra là Tuấn có cảm tình với một cô bạn gái nào đó, nay muốn nhờ tôi giúp đỡ. Tôi vỗ ngực nói nhất định sẽ làm mai mối cho Tuấn. Khi Tuấn nói ra tên của cô gái đó, tôi suýt nữa không cười nổi nữa, vì người con gái đó chính là Sam, bạn nữ xinh xắn, diễm đạm nhất phòng tôi. Tôi chấp tay than vãn: “Tại sao chị không nhìn ra nhỉ? Em với Sam quả thật là một cặp tuyệt vời!”. Chỉ có điều, đứng trên lập trường của một người chị, tôi nghĩ Tuấn nên tự biết mình, bởi vì Sam đã từng yêu rất nhiều người, cuối cùng toàn là bạn ấy đá người ta thôi! Sam khiến cho tôi có cảm giác bạn ấy là một cô gái rất lạnh lùng, tôi sợ Tuấn sẽ rơi xuống vực sâu mà không sao leo lên được. Hơn nữa, hiện giờ chúng tôi vẫn còn ít tuổi, yêu đương chơi bời một chút để thêm gia vị cho cuộc sống thôi (đây là quan điểm của bản thân tôi, không biết có đúng hay không), chứ nếu dấn quá sâu vào tình yêu e là sẽ phiền phức lắm. Tôi nói với Tuấn như vậy, nhưng Tuấn vẫn muốn tôi giúp để làm quen với Sam.

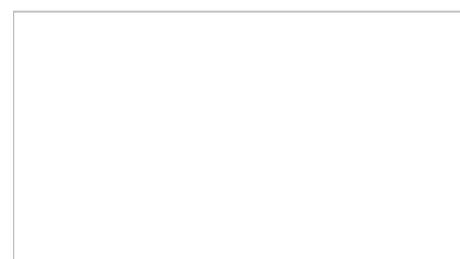
Hôm đó, tôi và Tuấn ăn mì ở một quán ăn nhỏ ngoài trường. Lúc trở về ký túc thì cũng đã khuya rồi. Các bạn cùng phòng hỏi tôi đi đâu, tôi nói đi ăn cơm với em trai. Thế là họ liền trêu chọc tôi. Tôi liền nói: “Mọi người đừng có bất ngờ, hôm nay Tuấn nhờ tôi làm mối cho một người, các bạn thử đoán xem là ai?”. Mọi người ai nấy đều rất tò mò. Tôi liền nói với Sam lúc đó đang ngồi đọc sách: “Ê, từ lâu Tuấn đã rất mến cậu đấy!”. Mọi người ai nấy đều rất háo hức với chuyện này, thi nhau hỏi tôi xem Tuấn đã thích Sam từ khi nào. Mọi người đang cười đùa vui vẻ thì Sam cất giọng mỉa mai: “Cậu đang muốn thăm dò tớ à? Yên tâm đi, Tuấn là em trai của cậu, tớ không thêm cướp đâu!”.

Những lời Sam nói thật khó nghe, tôi ngớ người ra, mọi người ai nấy cũng ngẩn ra không biết nói gì. Tôi lấy lại bình tĩnh, sau đó nói với Sam: “Tuấn chỉ là em trai của tớ thôi, giữa hai đứa tớ hoàn toàn không có thứ tình cảm nào khác cả!”. Sam cười nhạt nói: “Hử, thôi đừng giả bộ nữa! Hai người đang tốt đẹp thì cứ thế mà tiếp tục đi, tại sao còn phải kéo người khác vào làm gì?”. Tôi không biết phải nói gì, đành phải cầu cứu mọi người trong phòng. Nhưng có vẻ như mọi người không tin vào những điều tôi nói. Tôi vô cùng bức tức: “Thôi, coi như tớ lo chuyện không đâu rồi!”. Tối đó, tôi nghe thấy tiếng Sam khóc thút thít, thật là kỳ lạ!

Có người nói nhỏ với tôi: Sam thích Tuấn từ lâu rồi; từ khi tôi nhận Tuấn làm em trai, Sam hận tôi lắm. Tôi nghĩ lại, quả đúng thế thật, dạo trước, Sam toàn gây khó dễ cho tôi. Thế nhưng tôi chẳng để ý, hoàn toàn không ngờ lại có chuyện như vậy. Chỉ có điều tôi chẳng thích Sam chút nào, cứ như vậy cũng tốt, tôi không muốn để Sam làm Tuấn bị tổn thương. Tôi rất hiểu Tuấn, cậu ấy hoàn toàn không hợp với Sam. Tuấn mà yêu Sam thế nào cũng phải chịu thiệt thòi.

Thế nhưng, những tin đồn về tôi và Tuấn ngày càng nhiều. Khi tôi biết được những tin đồn này đều xuất phát từ ký túc của tôi, một kẻ luôn cho rằng “Cây ngay không sợ chết đứng” là tôi đã trở nên bẽ tắc. Tôi nghĩ họ phải là những người hiểu tôi nhất, bọn tôi đã ở cùng nhau hơn một năm nay rồi, tại sao họ lại làm thế với tôi?

Tuấn là một người có tính cách hướng nội và không có lập trường. Tôi có thể yêu quý cậu ấy giống như một người em trai chứ tuyệt đối không thể coi cậu ấy như người yêu của mình được. Tuy nhiên, không ai chịu nghe tôi giải thích. Tôi nghĩ tôi cũng chẳng cần thiết phải đi nói với từng người về quan điểm yêu đương của mình, bởi làm như vậy khác nào vạch áo cho người xem lưng?

Mọi người đang ở độ tuổi thanh xuân, lại vừa được giải thoát khỏi cuộc sống đầy căng thẳng và áp lực của thời học sinh, vì thế chủ đề tình yêu dễ trở thành chủ đề bàn tán của mọi người xung quanh Tiểu Sánh. Những tin đồn về chuyện tình yêu mặc dù có rất nhiều, nhưng tin hay không vào những tin đồn đó lại không phải là điều quan trọng; bịa đặt và truyền đi những tin đồn đó khiến người ta cảm thấy thích thú. Vì vậy Tiểu Sánh không cần phải để ý đến việc người khác đã theo dõi chuyện của mình với Tuấn như thế nào, vì dù sao thì những bạn khác cũng đang cảm thấy buồn chán, muốn kiếm chuyện để “tám” mà. Hơn nữa, ai bảo Tiểu Sánh đã công khai tuyên bố nhận Tuấn làm em trai, nên phải “đứng mũi chịu sào” là điều đương nhiên thôi!

Tôi tin rằng mối quan hệ của nam sinh và nữ sinh hoàn toàn chỉ là tình bạn hữu nghị mà thôi, thậm

chị cũng có cả tình “chị em”. Chỉ có điều, giữa bạn bè với nhau, nhận em trai có lẽ là một điều không cần thiết. Nếu gặp được một người nói chuyện hợp với mình, có thể giao lưu với người đó nhiều hơn; không nhất thiết động một chút là kết nghĩa anh em, chị em. Suy cho cùng cũng chỉ mang lại phiền phức cho bản thân thôi.

Yến Tử, nữ, 18 tuổi, học sinh lớp 12

Tôi là một học sinh mới lên lớp mười hai. Phải đối mặt với kỳ thi đại học trước mắt, lẽ ra tôi nên chuyên tâm, dốc toàn bộ sức lực vào học hành trong giai đoạn gấp rút này, thế nhưng tôi lại không sao tập trung được, tôi rất lo lắng.

Học kỳ trước, tôi vẫn là một cô bé vô tư. Thế nhưng một hôm, khi tôi và một người bạn thân đi dạo trong vườn trường, bạn ấy chỉ cho tôi một nam sinh lớp mười hai: “Nhìn kìa, đó là người mà tớ đã thích rất lâu rồi!”. Tôi nhìn người đó, giật mình. Hóa ra là anh ấy. Tôi biết anh từ hồi còn học cấp hai, chỉ có điều trước đây tôi chẳng có chút ấn tượng nào về anh cả, tuy nhiên gần đây, ấn tượng của anh đối với tôi trở nên sâu sắc, bởi vì mấy lần liên tôi bắt gặp ánh mắt của anh ở trên sân vận động của trường; tôi luôn có cảm giác anh đang nhìn tôi chăm chăm. Vì thế, một đứa con gái có trái tim vốn tĩnh lặng như tôi bỗng trở nên loạn nhịp.

Kể từ ngày đó, tôi đã thay đổi. Tôi vốn là một chú chim nhỏ vui vẻ, không hề có chút buồn phiền nào, nhìn thấy người khác yêu đương, tôi cảm thấy thật vô vị, vui thì ở bên nhau, buồn thì chia tay, cứ như thế chơi đồ hàng vậy! Nhưng kể từ ngày đó, tôi bỗng nhiên như bị ném lên tận chín tầng mây vậy. Anh ấy để lại cho tôi một ấn tượng rất đặc biệt. Tôi thừa nhận anh ấy rất đẹp trai: dáng cao cao, đôi mắt to, lông mày đen, lại là một người ưa vận động. Chỉ có điều, người đẹp trai tôi thấy nhiều rồi, chỉ tính riêng lớp tôi cũng có đến cả ô tô tải ấy chứ. Tôi nghĩ nguyên nhân có lẽ là do anh ấy là một người điềm đạm, hiền lành, học giỏi...

Tôi có nghe được một số chuyện về gia đình anh. Bà nội anh tình tính nóng nảy. Anh đối xử với bà nội rất tốt, vì bà nội chính là người đã nuôi nấng anh khôn lớn. Người bà bị liệt nằm trên giường giờ trở nên rất nghe lời; hằng ngày, sau khi tan học, anh lại giúp bà làm rất nhiều việc: lau người cho bà, nói chuyện với bà. Bố mẹ nghĩ anh sắp phải thi đại học, định gửi bà nội về quê nhưng anh nhất quyết phản đối, nói rằng nếu gửi bà về quê thì anh sẽ không thi đại học nữa. Có thể thấy anh ấy là một người có trái tim nhân hậu. Còn nữa, hồi học lớp mười, có một bạn nữ trong lớp rất xinh theo đuổi anh, rất nhiều bạn nam cùng lớp đều ngưỡng mộ anh, nhưng anh hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến bạn nữ kia; điều này cho tôi thấy anh thật điềm đạm. Ngoài ra, tôi còn biết anh viết văn rất hay, từng giành được giải nhì cuộc thi viết văn toàn thành phố.

Chúng tôi hay chạm mặt nhau ở trong trường, tôi thường xuyên cảm thấy ánh mắt của nhìn tôi có gì đó khác thường. Nhưng chẳng bao lâu nữa là nghỉ hè rồi, anh sẽ phải bước vào kỳ thi đại học khốc liệt. Tôi cảm thấy rất buồn, cho rằng có lẽ cả đời này sẽ khó có thể gặp lại anh. Suốt kỳ nghỉ hè, tôi đã nghĩ, nếu chúng tôi thực sự có duyên thì sau này nhất định sẽ gặp lại. Chỉ có điều, duyên phận của chúng tôi chưa bắt đầu thì đã chấm dứt rồi; chúng tôi chưa từng nói với nhau nửa lời, nay anh ấy lại sắp phải đi rồi... Tôi nghĩ anh ấy đã lên đại học nên ngày ngày đều chạy đến trường để xem bảng thông báo có tin gì hay chưa, tôi muốn biết anh ấy đã thi vào trường nào. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên đó là anh ấy chỉ thi vào một trường cao đẳng. Nghe các thầy cô nói anh ấy thi không được tốt lắm. Tôi cũng cảm thấy tiếc thay cho anh!

Thời gian còn lại trong kỳ nghỉ, tôi chơi bởi điên cuồng. Thu hoạch lớn nhất trong kỳ nghỉ hè lần này là

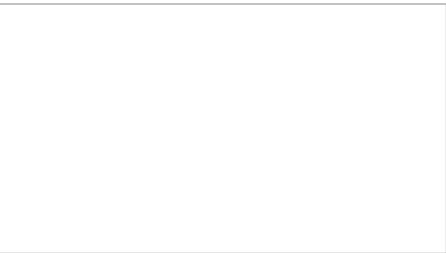
tôi đã biết bơi. Tôi gần như quên bém mắt anh ấy, ngày ngày vui vẻ chạy đến bể bơi. Mãi cho đến khi nhà trường gửi giấy thông báo phải trở lại trường học hè, tôi mới nhận thức được rằng, mình đã lên lớp mười hai rồi, sắp phải thi đại học!

Vận mệnh như một trò đùa, một lần nữa tôi gặp lại anh ở sân trường. Hóa ra, anh không hài lòng với kết quả thi của mình nên đã từ bỏ kết quả thi để trở về trường học lại. Giờ thì anh ấy gần tôi hơn rồi. Anh học ở phòng Hai, ngay sát bên phòng Một, lớp tôi. Cứ mỗi giờ giải lao, tôi lại có thể nhìn thấy anh. Chẳng bao lâu, anh đã làm quen được hết với mấy bạn nam lớp tôi. Tôi là một đứa con gái khá cởi mở, nhưng mỗi khi giáp mặt anh, lại cảm thấy vô cùng ngại ngùng và xấu hổ. Vì thế mặc dù rất muốn làm quen với anh, nhưng tôi lại không có đủ dũng khí. Tôi phát hiện ra, mỗi khi anh chơi đùa với các bạn nam lớp tôi, ánh mắt của anh thường hướng về phía tôi, vẫn là ánh mắt của ngày xưa, khiến cho con tim tôi trở nên loạn nhịp.

Tôi không thể tập trung hoàn toàn vào học tập được nữa. Tôi bắt đầu chú ý đến vẻ bề ngoài của mình hơn, cứ về đến nhà là lại chạy ngay vào soi gương. Tôi thử mặc các bộ quần áo xem bộ nào đẹp nhất, chải mọi kiểu tóc xem kiểu nào hợp với mình, thậm chí còn xem nét biểu cảm nào của mình là đẹp nhất nữa. Ôi... tôi cảm thấy cuộc sống của mình hiện nay sao mà quá mệt mỏi! Tôi không hiểu nổi mình nữa, bởi vì trước đây, tôi chưa bao giờ chú ý đến vẻ bề ngoài của mình. Thế nhưng bây giờ, ngày nào tôi cũng phải tốn rất nhiều thời gian và công sức cho việc này.

Buổi tối, tôi lại mơ thấy anh. Anh đi đi lại lại trong giấc mơ của tôi, nhưng không thèm nhìn tôi nữa. Tôi rất buồn, rất lo lắng... Cuối cùng, tôi cũng bừng tỉnh. Khi tỉnh giấc, tôi cảm thấy rất căm hận bản thân!

Tôi biết hiện nay tôi đang lạc đường, tôi rất muốn thoát ra khỏi điều đó, bởi tôi không muốn đem tương lai của mình ra làm trò đùa. Bây giờ đối với tôi, bất cứ một thứ tình cảm vương vấn nào đều là không thích hợp, nên dùng một thanh kiếm sắc nhọn để cắt đứt. Tôi đã hạ quyết tâm đến hàng trăm lần, nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy anh là quyết tâm của tôi đều chạy biến hết cả, tất cả những gì còn lại chỉ có sự yêu mến mà thôi...

Có thể anh ta nhìn chăm chăm vào Yến Tử chỉ vì anh ta bị cận thị (khi không nhìn rõ đối phương, người bị cận thị sẽ nhìn chăm chăm vào người kia, cố gắng nhìn cho thật rõ); cũng có thể đó chỉ là một hành vi theo thói quen của anh ta, nhìn ai cũng nhìn chăm chú; hoặc cũng có thể anh ta nhìn Yến Tử như vậy là vì cảm thấy Yến Tử rất thú vị, chỉ vậy mà thôi! Con gái trong giai đoạn dậy thì thường dễ dàng tiếp nhận một số thông tin sai lầm. Yến Tử đã khảo sát kỹ ánh mắt của người đó chưa? Nếu như anh ta nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt như vậy thì chẳng phải Yến Tử đã tưởng bỏ rồi hay sao?

Bây giờ, Yến Tử đã bị người đó làm cho xao động rồi. Tôi nghĩ đây cũng không phải là chuyện gì đáng sợ, ít nhất thì nó cũng chứng minh được là tâm lý của Yến Tử trong giai đoạn dậy thì phát triển bình thường, không có vấn đề gì cả. Con trai, con gái ngày ngày ở bên cạnh nhau, xao động đôi chút đều có thể âm thầm nảy sinh tình cảm. Thường là một chồi non mọc lên, rồi sẽ lại âm thầm chết đi, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ lại có một chồi non khác nhú lên... cứ như một cánh đồng cỏ non đang đâm chồi nảy lộc vậy, cho dù chúng ta có muốn ngăn chúng lại thì những nhánh cỏ non có sức sống

mãnh liệt kia vẫn thi nhau đâm lên khỏi mặt đất...

Nhất định Yến Tử sẽ hỏi tôi rằng: “Nếu như trong tim có một chồi non như vậy, liệu có ảnh hưởng đến học tập không?”. Tôi có thể khẳng định với bạn rằng: “Không hề! Trừ phi bạn luôn nghĩ rằng cái chồi non đó trông thật gai mắt và cố tìm mọi cách để nhổ bật rễ của nó lên. Kết quả là càng muốn nhổ nó lên thì nó lại càng mọc khỏe!”. Cuộc sống của học sinh lớp mười hai vô cùng căng thẳng, thế nhưng học sinh lớp mười hai tuyệt đối không được quá lo lắng, sốt ruột. Hãy để cho bản thân thật thoải mái và thư giãn để học tập. Có như vậy bạn mới thấy có hiệu quả!

PHIỀN NÃO VỀ MỘT THỂ GIỚI HƯ CẦU

Tiểu Hà, nữ, 14 tuổi, học sinh cấp hai

Tôi luôn cảm thấy tự ti và buồn phiền vì vẻ bề ngoài của mình. Khi còn nhỏ, do hồn nhiên, ngây thơ nên tôi chẳng bao giờ để ý xem là mình có xinh xắn hay không, vì thế mà tôi chẳng bao giờ cảm thấy buồn phiền cả. Còn nhớ năm tôi lên lớp bốn, khi mấy đứa con gái chúng tôi đang tụ tập nói chuyện vui vẻ thì có một bạn nữ quay sang nói với một bạn khác có dáng khá cao rằng: “Chân của bạn dài thật đấy!”. Bạn nữ có dáng cao kia nói: “Thật á? Chân bạn cũng rất dài mà!”. Sau đó, ai cũng cúi xuống nhìn chân của mình rồi thi nhau bàn luận xem chân ai dài. Tôi cũng không nén được liền nói: “Nhìn này, chân của tớ cũng dài phết đấy!”. Nào ngờ các bạn ấy không chỉ không đồng tình mà còn xúm vào cười tôi: “Ai bảo thế, ngược lại thì có, chân cậu ngắn bỏ xừ, lại còn thô nữa!”. Nói xong, họ lại tiếp tục nói sang chuyện khác. Mặc dù các bạn ấy không để ý, nhưng kể từ giờ phút đó, tôi bắt đầu đặc biệt chú ý đến chân mình.

Mùa hè, tôi không dám mặc váy nữa. Vì sau cuộc nói chuyện lần đó, tôi mới biết đôi chân của mình ngày càng khó coi. Trời có nóng nực thế nào đi chăng nữa tôi cũng nhất quyết không mặc quần ngắn. Không biết mẹ tôi đã nói bao nhiêu lần về chuyện này. Có một lần, tôi nói với mẹ: “Chân của con xấu quá!”. Mẹ liền bảo: “Nói lăng nhăng gì vậy, ai bảo con thế? Chân của con đẹp thế kia cơ mà!”, thế nhưng tôi không tin vào những gì mà mẹ nói, nghĩ rằng chẳng qua là mẹ đang dỗ dành để cho tôi mặc váy thôi. Về sau, nói mãi không được, nên mẹ cũng không mua váy cho tôi nữa. Mãi cho đến hai năm trước, váy dài thịnh hành, tôi mới dám mặc váy trở lại.

Một chủ đề chính trong các câu chuyện của bọn con gái là bàn luận về vẻ bề ngoài của người khác. Một hôm, bạn ngồi cùng bàn bỗng nhìn tôi chăm chăm rồi chỉ vào trán tôi nói: “Ái dà, sao trán của bạn lại có nếp nhăn thế?”. Tôi vô cùng hoảng hốt: “Làm gì có chuyện đó!”. Các bạn ngồi xung quanh nghe thấy tiếng la lớn của bạn ấy liền hào hứng vây quanh tôi quan sát. Bọn họ la lên: “Đúng rồi, có đến mấy nếp nhăn đây này!”. Tôi cảm thấy rất buồn, con gái mới lớn mà đã có nếp nhăn, thật khó coi! Hơn nữa, tôi vốn đã chẳng xinh đẹp gì cho cam! Các bạn ấy liền nhắc tôi: “Bạn phải để mái đi, để mái che đi nếp nhăn trên trán là được mà! Như vậy sẽ không khó coi nữa!”. Nhưng cũng có người phản đối: “Ấy, mặt của Tiểu Hà hơi ngắn, để mái nhìn xấu lắm!”.

Về nhà, tôi soi gương thật kỹ, quả nhiên trên trán tôi có mấy nếp nhăn thật. Tôi cảm thấy buồn bã, chán nản vô cùng; vội vàng chạy đi hỏi mẹ: “Mẹ ơi, tại sao con còn nhỏ mà đã có nếp nhăn rồi?”. Mẹ tôi nghe xong, cười xòa và bảo: “Không sao đâu, không nhìn kỹ thì chẳng ai thấy đâu!”. Tôi không tin, lúc này khi soi gương, tôi nhìn thấy những nếp nhăn này rất rõ, mẹ muốn an ủi tôi nên mới nói như vậy thôi. Mẹ từ phòng trong đi ra, thấy tôi đang chăm chú soi gương, liền bảo: “Mẹ dẫn con đi cắt tóc nhé, để tóc mái che đi cái trán là được mà!”. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình có cắt tóc thì chưa chắc đã đẹp mắt. Nhưng để che đi mấy nếp nhăn trên trán, tôi đành phải làm như vậy thôi.

Ngày hôm sau, tôi mang “đầu mới” đi học. Các bạn cùng lớp lại hòa vào bàn tán này nọ; đa số nói rằng tôi cắt kiểu tóc này không đẹp, khiến cho đầu tôi trông to ra. Tôi cảm thấy rất buồn phiền, ai bảo trán tôi không nhăn bóng được như các bạn chứ!

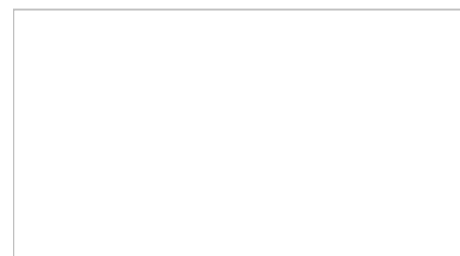
Bố mẹ tôi thường cười tôi vì tôi quá bận tâm về ngoại hình. Tôi cho rằng chân mình thô và ngắn nên không chịu mặc váy; rồi để che đi mấy nếp nhăn trên trán nên đã thay đổi kiểu tóc. Những chuyện này trở thành đề tài tán gẫu của bố mẹ và được truyền tai khắp họ hàng trong nhà. Bố mẹ hoàn toàn không hiểu

trong lòng tôi thấy buồn phiền đến mức độ nào. Tôi phát hiện ra bạn bè cùng lớp với tôi ngày càng ăn mặc rất thời trang, ngày càng trở nên xinh đẹp; còn tôi thì chỉ biết hết năm này qua năm khác mang trên đầu cái kiểu tóc cũ xì, lỗi mốt đó; lại còn không thể mặc được những chiếc váy thời trang giúp khoe thân hình thon thả nữa. Trông tôi chẳng khác gì một con bé quê mùa! Thỉnh thoảng mẹ cũng an ủi tôi: “Tiểu Hà à, con không nên tự ti về vẻ bề ngoài của mình. Thực ra thì con cũng đâu có xấu xí!”. Tôi cố gắng nghe theo những lời an ủi của mẹ. Nhưng cứ mỗi lần nhìn vào gương, niềm tin nhỏ nhoi trong tôi lại vỡ vụn.

Bố thường nói với tôi rằng, con gái chỉ xinh đẹp không thôi thì có tác dụng gì, quan trọng là có thi đỗ vào đại học hay không. Điều này tôi cũng biết, nhưng tôi vẫn khó mà thoát khỏi tâm trạng ngưỡng mộ và đố kỵ với những bạn gái xinh xắn khác. Một hôm, tan học, tôi cùng với Hồng, một bạn nữ rất xinh xắn cùng nhau về nhà. Những người qua đường đều quay đầu lại nhìn chúng tôi. Tôi để ý xem họ đang nhìn ai. Ánh mắt của những người đi đường đó đều tập trung vào Hồng, chẳng ai thèm nhìn tôi cả. Tôi cảm thấy rất buồn, rất tủi thân!

Về lý mà nói, những đứa con gái không xinh đẹp thường có nhiều thời gian dành cho việc học hành, và vì thế đương nhiên kết quả học tập sẽ tốt. Thế nhưng lớp tôi thì không như thế; mấy bạn nữ học giỏi nhất lớp cũng đều thuộc top “hoa khôi” trong lớp. Thành tích học tập của tôi cũng không mấy xuất sắc, chỉ được xếp hạng trung bình mà thôi. Tôi tin rằng, mấy bạn nữ kia học giỏi là vì họ tự tin hơn tôi. Nếu như nhận được những ánh mắt yêu thích của người khác như các bạn ấy thì tôi cũng có thể tự tin hơn trong học tập, tinh thần của tôi cũng vui vẻ và thoải mái hơn. Cả ngày tôi luôn nghĩ mình là một con vịt xấu xí, tâm trạng lúc nào cũng u sầu. Người khác cứ bàn luận về vẻ bề ngoài, về cách ăn mặc, về kiểu tóc của tôi là y như rằng tôi trở nên đặc biệt nhạy cảm, nhất định phải bắt người đó nói ra cho rõ ràng. Có khi các bạn khác đang nói xấu rằng ai đó ăn mặc quê mùa, mũi quá to... tôi lại nghi ngờ không biết người mà các bạn ấy nói đến có phải là tôi hay không; chắc chắn các bạn ấy phải nói xấu tôi nhiều lắm!

Thậm chí tôi còn nghĩ, với một đứa con gái có dung mạo bình thường như tôi thì liệu sau này có người con trai nào chịu yêu hay không nữa? Trong lớp tôi có rất nhiều bạn nữ đã nhận được thư tình của các bạn nam. Có bạn nữ nhận được những bức thư này liền cười nhạo rồi xé tan bức thư... Tôi nghĩ, nếu như có một bạn nam nào đó viết thư cho tôi, tôi nhất định sẽ không làm như vậy, tôi sẽ trân trọng nó. Mặc dù tôi sẽ không nhận lời người đó, nhưng tôi nhất định sẽ ghi nhớ tên cậu ấy suốt cả cuộc đời này. Chỉ có điều, đến tận bây giờ, vẫn không có một boy nào chịu để ý đến tôi cả. Ôi... tôi cảm thấy thế giới của mình ngày càng trở nên ảm đạm; tôi ngày càng cảm thấy mình không còn có đủ dũng khí để đối mặt với tất cả mọi người trên đời này nữa!

Trong ý thức của Tiểu Hà, nhất định đang có sự tồn tại của một thế giới “tự hư cấu” nào đó; trong cái thế giới hư cấu này, lại có một đám những “khán giả hư cấu”. Tất cả những khán giả hư cấu này đều do Tiểu Hà tưởng tượng ra, một đám người suốt ngày nhìn chăm chăm vào vẻ bề ngoài, thân hình, quần áo của cô bé, khiến cho Tiểu Hà luôn cảm thấy bất an. Trong ý thức của con trai và con gái ở độ tuổi dậy thì, thường xuất hiện một thế giới hư cấu như vậy. Những cô cậu bé mới lớn này thường không phân biệt được sự khác nhau và dễ lẫn lộn giữa hai thế giới thực và ảo.

Thực ra, sự để ý của người khác với Tiểu Hà không đến nỗi nghiêm trọng như cô bé đang tưởng tượng. Những điểm mà Tiểu Hà chú ý đến thì chưa chắc người khác đã để ý đến. Sự sai lầm về mặt cảm nhận là nguyên nhân gây ra sự phiền muộn trong lòng Tiểu Hà.

Tiểu Hà sẽ dần dần trưởng thành, trở nên cởi mở và lạc quan hơn cùng với sự tích lũy kinh nghiệm cuộc sống của mình. Tôi dám đánh cược, đến lúc đó, Tiểu Hà sẽ biến thành một nàng thiên nga xinh đẹp!

Đơn Ni, nữ, 14 tuổi, học sinh cấp hai

Tôi có một người bạn thân từ hồi tiểu học cho đến tận bây giờ, tên bạn ấy là Văn. Có thể nói là chúng tôi rất có duyên với nhau; ngay từ hồi học tiểu học cho đến nay, chúng tôi luôn là bạn cùng lớp, cùng bàn. Có phải là rất kỳ lạ không? ở nhà Văn rất được cưng chiều, thế nên tính khí hơi nóng nảy, nhưng bạn ấy rất tốt bụng, đối xử với tôi rất tốt. Nếu có người bắt nạt tôi, Văn nhất quyết không tha cho người đó. Chơi cùng với Văn, tôi cảm thấy rất vui, nhưng cũng không ít lần bực mình vì tính khí nóng nảy và thái độ tùy tiện của bạn ấy.

Từ nhỏ, tôi đã được học múa. Tôi có thể múa điệu múa của Tân Cương, múa công... Lên lớp một, trong trường có buổi biểu diễn lớn nhỏ gì cô giáo cũng đều bảo tôi lên biểu diễn trên sân khấu. Văn thường quần lấy tôi, đòi tôi phải dạy bạn ấy múa vì Văn muốn cả hai đưa cùng múa trên sân khấu. Thế là, trong trường, tôi và Văn đều rất nổi tiếng. Mỗi lần đi lại trong sân trường, thường có bạn nhìn chúng tôi xì xào: “Nhìn kìa, đó là hai người múa ở trên sân khấu đấy!”. Mỗi lần như vậy, Văn lại tỏ ra rất vui, nói cười rất thoải mái. Tôi cảm thấy Văn thật dễ thương.

Nhưng có một lần, vì chuyện nhảy múa này mà Văn giận tôi, mấy ngày liền không thèm đếm xỉa gì đến tôi. Nhà trường tổ chức thi văn nghệ, cô giáo yêu cầu tôi tìm một bạn nam để biểu diễn một tiết mục múa phối hợp nam, nữ. Điều đó có nghĩa là Văn không được tham gia múa lần này, và tôi phải chọn ra một bạn nam trong lớp để biểu diễn cùng tôi. Khi tôi nói với Văn về quyết định của cô giáo, bạn ấy bĩu môi, tỏ vẻ tức giận; tôi cố gắng giải thích với bạn ấy mà không được. Tôi cũng rất bực mình, có phải tôi không cho bạn ấy múa đâu! Thế nên tôi cũng chẳng đếm xỉa gì đến bạn ấy nữa. Tan học, tôi với một bạn nam cùng tập múa. Ngày hôm sau, có bạn nói lại với tôi rằng, hôm qua lúc tan học, Văn vừa đi vừa khóc. Tôi nghe xong, tự trách mình, trong lòng áy náy như chính bản thân mình đã làm cho Văn phải khóc vậy. Tôi nghĩ, chúng tôi chơi thân với nhau bấy lâu nay, đáng lẽ nên biết trân trọng tình bạn tốt đẹp này mới phải. Thế là tôi liền chạy đi tìm cô giáo, xin cô cho Văn và bạn nam kia múa với nhau, còn tôi sẽ phụ trách dạy cho họ. Tôi còn giải thích với cô giáo rằng, tôi bị trọ chân, lúc múa rất khó khăn. Cô giáo liền đồng ý với đề nghị của tôi. Nhưng Văn không chịu nói chuyện với tôi, lúc vào lớp còn cố quay lưng lại phía tôi. Tôi không còn cách nào khác, đành phải chuyển cho Văn một mẫu giấy: “Văn, đừng giận tớ nữa; cô giáo đã yêu cầu cậu thi múa lần này, tớ sẽ phối hợp với cậu”. Văn đọc xong liền ngại ngùng quay ra cười với tôi, lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh xinh. Ôi, đúng là hết cách với Văn!

Về sau, Văn cùng với bạn kia đi thi và giành được giải nhì toàn trường. Các bạn trong lớp bảo nhau rằng, nếu mà là tôi đi thi thì chắc chắn sẽ giành giải nhất. Văn nghe xong, lại tức giận không thèm chơi với tôi nữa. Tôi cũng rất bực mình, liền nói: “Này, những lời nói đó chẳng qua là vì người khác ghen tị với cậu, tại sao phải tức giận? Hơn nữa, cậu cũng không nên giận tớ chứ!”. Nói xong, tôi bèn quay mặt đi không thèm nói chuyện với Văn nữa. Văn thấy thế liền níu lấy vai tôi mà nói: “Người ta thân với cậu nên mới dám giận cậu chứ!”. Câu nói này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi.

Tôi là một người tình tính hiền hòa, thế nên ngoài Văn ra, tôi còn có một vài người bạn tốt khác, chỉ có điều, quan hệ của tôi với họ không được thân mật như với Văn mà thôi. Phi là một trong số đó. Phi mới chuyển vào lớp tôi hồi lớp năm, bạn ấy ngồi phía trước tôi và Văn. Phi là một bạn nữ tính tình cởi mở, nói chuyện rất “hợp cạ” với tôi; lại ngồi ngay bàn trên nên chúng tôi thường xuyên rì rầm to nhỏ đủ thứ chuyện. Văn không vui khi thấy tôi như vậy, thế nên cứ nghĩ giải lao là Văn lại lôi tôi đi, tránh thật xa Phi ra. Thế

nhưng Phi vẫn thích đi theo tôi, thế nên Văn chẳng biết làm thế nào cả. Một hôm, trong giờ tự học, Văn đột nhiên khóc lớn, mọi người đều không biết là đã xảy ra chuyện gì. Các bạn liền chạy đến khuyên nhủ Văn; tôi là người lo lắng hơn ai hết! Thế nhưng Văn nhất định không chịu nói. Về sau, có người nói rằng: Văn nói là Phi đang cướp bạn của bạn ấy, như vậy là không tốt. Tôi và Phi nghe xong, lại nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Văn, chúng tôi không nỡ làm Văn bị tổn thương nên đành phải xa cách đôi chút.

Cũng có một số bạn nói rằng, tôi chẳng có lỗi gì với Văn cả, mặc kệ bạn ấy đi! Cũng không ít lần tôi cảm thấy bị dao động trước những lời khuyên của bạn bè, nhưng nghĩ lại thấy hai đứa đã thân thiết với nhau đến sáu năm trời rồi, nên biết trân trọng tình cảm bạn bè này mới phải!

Lên cấp hai, tôi và Văn lại được phân vào một lớp. Cô giáo chủ nhiệm thậm chí còn đồng ý đề nghị của hai đứa tôi, tiếp tục cho chúng tôi ngồi cùng bàn. Văn tỏ ra rất vui mừng; còn tôi thì không hiểu sao trong lòng lại có đôi chút buồn phiền...

Tôi và Văn còn có một điểm tương đồng nữa, đó là cả hai cùng học khá Ngữ văn hơn là Số học, nhất là môn viết văn. Cô giáo Ngữ văn vì vậy mà rất quý hai đứa chúng tôi, thường đem bài văn của chúng tôi ra đọc trước lớp. Do bài văn của tôi thường hay hơn bài của Văn một chút, thế nên cô giáo thường đọc bài văn của tôi nhiều hơn. Mỗi lần cô giáo đọc bài văn của tôi mà không đọc bài văn của Văn, tôi lại thấy Văn cứ buồn buồn. Văn không còn làm mặt giận dữ như hồi còn học tiểu học nữa nhưng cái kiểu không thèm đếm xỉa gì đến tôi vẫn giống hệt như ngày xưa. Tôi rất khổ tâm, thậm chí còn cảm thấy lo lắng mỗi khi đến giờ viết văn vì sợ cô giáo sẽ đọc bài văn của mình trước lớp. Có một dạo, để tránh cô giáo đọc bài văn của mình trước lớp, tôi liền cố ý viết thật dở, kết quả là cô giáo liền gọi tôi lên phê bình một trận, nói rằng tôi quá kiêu căng, ngạo mạn...

Có một lần, ủy ban giáo dục nơi tôi ở có tổ chức một cuộc thi viết văn, cả tôi và Văn đều tham gia. Kết quả là Văn thi không tốt lắm, bạn ấy bị lạc đề, nên không đoạt được giải gì. Trong khi đó tôi lại viết rất tốt, đoạt giải nhất khu vực. Khi tên tôi được đăng trên bảng thông báo của nhà trường, cô giáo Ngữ văn rất vui mừng, các bạn cùng lớp cũng vui mừng cho tôi. Thế nhưng niềm vui trong tôi lại bị Văn dội cho một gáo nước lạnh. Hôm đó, trên đường về nhà, mặc dù bọn tôi cùng đi, nhưng suốt cả chặng đường, Văn cứ rầu rĩ không vui; tôi nói chuyện với Văn mà bạn ấy chẳng thèm đoái hoài. Hôm đó, tôi tức giận thật sự: “Tớ giành giải nhất là có lỗi với cậu chắc? Thái độ của cậu kiểu gì thế hả?”. Tôi và Văn giận nhau gần nửa tháng trời; đúng lúc đó, thành phố lại tổ chức một cuộc thi viết văn khác. Tôi và Văn lại tham gia thi. Tôi thực sự sợ Văn, thế nên đã viết linh tinh vào bài. Kết quả là tôi chỉ giành giải khuyến khích, trong khi Văn giành được giải nhì. Lúc đó, Văn lại thân thiết với tôi như ban đầu.

Bây giờ tôi thường cảm thấy rất mâu thuẫn, bởi vì tôi không phải thánh nhân, làm sao tôi có thể nhẫn nhịn mãi trước thái độ như vậy của Văn? Mỗi lần cãi nhau, giận nhau thì người nhượng bộ luôn luôn là tôi, hình như đó đã trở thành quy luật rồi. Vì Văn, tôi đã bỏ đi rất nhiều người bạn hợp tính nết với mình; tôi cảm thấy làm như vậy không có lợi cho mình; bởi vì bạn bè càng nhiều thì càng có lợi cho bản thân mà! Chơi với Văn, tôi không sao tiến bộ lên được, thậm chí còn thường xuyên phải tự hạ thấp khả năng của mình vì sợ làm ảnh hưởng đến tâm trạng và lòng tự tôn của Văn. Tôi không chỉ một lần nghĩ đến chuyện không chơi với Văn nữa; thế nhưng tôi lại sợ nghe thấy những lời bàn tán “bỏ rơi bạn bè”, càng không nhẫn tâm làm tổn thương đến Văn và tình cảm tám năm trời của chúng tôi. Hơn nữa, tôi cũng lo ngại rằng sau này mình sẽ không bao giờ có thể tìm được một người bạn tốt như Văn nữa...

Ý nghĩa của bạn bè là cùng nhau vui vẻ, cùng nhau tiến bộ. Nếu như bạn bè mang lại cho bạn vô vàn những ràng buộc, thậm chí cả những thiệt hại cho bản thân thì có nên duy trì một tình bạn như vậy hay không?

Trong ý thức của Đơn Ni, dường như có một “hợp đồng tình thần” vô hình do chính bản thân cô bé lập ra. Chính cái hợp đồng vô hình này đã buộc chặt Đơn Ni và Văn vào với nhau. Mặc dù mối quan hệ giữa Đơn Ni và Văn đã sớm không được tốt đẹp, thậm chí là gây đau khổ cho nhau, nhưng chính cái hợp đồng này ép buộc hai người phải tiếp tục gắn kết với nhau.

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, luôn đổi mới từng ngày; có bạn thân rồi không phải là lý do để cự tuyệt những người bạn mới. Tôi mong Đơn Ni hãy sớm tự giải thoát bản thân mình khỏi cái “hợp đồng tình thần” kia, để có thể sống vì mình hơn, tự do hơn và thoải mái hơn. Tôi tin rằng Đơn Ni sẽ sớm tìm được cho mình một người bạn thân mới.

NỖI KHỔ TÂM CỦA HỌC SINH KHI CHỌN TRƯỜNG

Đỗ An, nam, 14 tuổi, học sinh cấp hai

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, tôi vào học trong trường cấp hai này. Theo quy định thì tôi không được học ở trường này vì trái tuyến; nhưng bố mẹ tôi đã bỏ ra hai mươi nghìn nhân dân tệ để chạy cho tôi vào đây. Bố nói, đây là trường cấp hai tốt nhất của thành phố này, được học ở trường này không phải là một chuyện dễ dàng. Tôi thì lại không nghĩ như vậy; tất cả những người bạn cùng học hồi tiểu học của tôi đều đã học ở một trường cấp hai khác; ở trường này, tôi chỉ gặp những gương mặt xa lạ. Do ngôi trường này nằm ở gần ủy ban thành phố, nên các bạn lớp tôi cũng phần lớn là con em của các cán bộ trong ủy ban. Trong mắt tôi, họ đều là con cái của những gia đình “quý tộc”.

Lúc còn học tiểu học, tôi là một người rất vui vẻ, cởi mở và hòa đồng. Thế nhưng tôi cảm thấy không sao thích nghi được với môi trường ở đây. Những người bạn học trước đây của tôi đều là con cái trong các gia đình công nhân bình thường giống như tôi. Bố tôi mắng tôi, nói: “Đây là thời đại nào rồi, con cái gia đình công nhân có gì khác với con cái gia đình cán bộ nhà nước chứ?”. Bố tôi làm sao biết được, sự khác biệt này thực ra là rất lớn. Tôi nói giọng địa phương khá nặng, thế nên họ đều cười nhạo tôi; thực ra ở nhà tôi vẫn nói thế, trước đây, khi nói chuyện với bạn bè cùng lớp, tôi cũng vẫn nói như vậy. Thế nhưng các bạn học bây giờ đều nói giọng rất chuẩn, khiến cho tôi cảm thấy mình thật quê mùa, tâm trạng cũng không sao vui vẻ được.

Còn nữa, tôi cảm thấy các bạn học cùng tôi bây giờ rất khôn khéo, lại không thành thật. Mặc dù họ không đánh nhau hay cãi nhau, nhưng họ thường giở một số trò xảo quyệt như: mách lẻo với giáo viên, cố ý nói dối, thường xuyên kiếm cớ để trốn trực nhật... không giống như những người bạn cũ của tôi. Lúc đó, chúng tôi thường túm năm tụm ba để đánh nhau, nhưng càng đánh nhau chúng tôi lại càng trở nên thân thiết. Chúng tôi không bao giờ mách lẻo trước mặt thầy cô; ngược lại, nếu có bạn bị giáo viên giám thị bắt được, chúng tôi còn cố gắng giải vây cho bạn ấy. Nói chung, chúng tôi chơi với nhau rất thân thiết.

Các bạn học mới của tôi còn thường nói chuyện về một chủ đề mà tôi không sao tham gia vào được. Họ thường tranh cãi nhau xem nhà ai có người làm quan chức to nhất; có bạn bố làm giám đốc Sở Giáo dục tỉnh, có người ông nội là Bí thư thành ủy; trong khi đó, gia đình tôi từ ông nội cho đến bố tôi đều là những công nhân lao động phổ thông, cũng chẳng có ai trong họ hàng được ra nước ngoài, thậm chí còn không có người họ hàng nào ở thành phố. Thế nên tôi chẳng có gì để mà khoe khoang với người khác.

Trong số các bạn học cùng lớp, tôi là người ăn mặc giản dị nhất. Các bạn trong lớp thường chạy theo mốt, thích dùng hàng hiệu. Họ biết tên rất nhiều loại quần áo hàng hiệu, thậm chí còn bàn luận rất sôi nổi về các nhãn hiệu quần áo đó. Điều này khiến cho tôi cảm thấy mình không giống những bạn khác. Tôi biết bố mẹ tôi vì muốn cho tôi vào học trong ngôi trường này mà đã phải đi vay mượn khắp nơi; thế nên tôi không thể đưa ra những đòi hỏi quá cao về vật chất. Tuy nghĩ vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy rất tự ti.

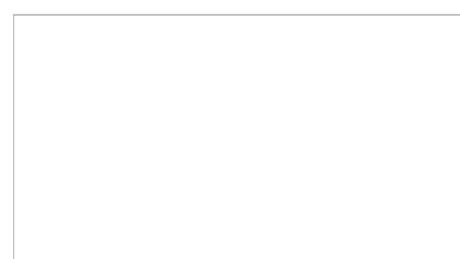
Tôi cảm thấy rất bị quan, tình bạn dường như đã biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của tôi. Khi bạn một mình đứng giữa một căn phòng trống, sự cô đơn mà bạn cảm thấy chưa phải là đáng sợ nhất! Bởi nếu bạn đang đứng giữa một đám đông náo nhiệt mà bạn vẫn cảm thấy cô đơn, thì sự cô đơn đó mới thật sự đáng sợ! Tôi đang cảm nhận được sự cô đơn giữa đám đông đó! Thực ra, các bạn học ở đây không chỉ

không thân thiết với tôi, thậm chí quan hệ giữa họ cũng vô cùng lạnh nhạt, tôi không hiểu sao nữa! Có một lần phải lên tầng trên học, có một bạn nữ bị đau bụng, thầy giáo liền cho một bạn học sinh ngồi cùng bàn dìu bạn ấy xuống phòng y tế xem sao. Nào ngờ bạn nam ngồi cùng bàn ấy liền lạnh lùng nói: “Để bạn ấy đi một mình cũng được mà, em không muốn bỏ lỡ giờ học!”. Thầy giáo lặng im không nói. Thầy không mắng bạn học sinh nam đó nhưng tự mình dìu bạn nữ kia xuống phòng y tế. Tôi ngạc nhiên hỏi người bạn cùng bàn mình: “Tại sao thầy giáo không mắng cậu ta nhỉ?”. Người bạn cùng bàn tôi thì thầm nói: “Bố cậu ta là thư ký của Bí thư thành ủy đấy!”. À, hóa ra là vậy! Chẳng trách, mỗi khi phê bình tôi, thầy giáo chẳng chút nề nang, nghĩ gì thì mắng nấy; còn những bạn khác thì không, bởi dù sao họ cũng là con cháu của “hoàng thân quốc thích” cả mà. Tôi không nén được liền cười nhạt một cái.

Tôi rất nhớ những người bạn học của mình trước đây. Thỉnh thoảng nghỉ cuối tuần là tôi lại rủ họ đi chơi. Nhưng thái độ của họ lại làm cho tôi rất khó chịu. Họ thường nói một cách ngưỡng mộ: “Cậu giỏi thật đấy, được vào học ở một trường cấp hai nổi tiếng!”. Câu nói này làm cho khoảng cách giữa chúng tôi xa hơn. Tôi nói với bọn họ những buồn phiền của mình, nhưng họ chỉ tỏ ra thờ ơ và bảo: “Ai bảo thế!”. Bố tôi cũng không thích tôi thường xuyên chạy đi tìm đám bạn cũ, bố thường bảo tôi rằng: “Phải xây dựng mối quan hệ tốt với các bạn học hiện nay của con. Tình bạn được xây dựng ngay từ nhỏ là tình bạn bền chặt nhất đấy!”. Tôi nghe xong, thầm trách bố không hiểu gì về đám con cái nhà quý tộc kia. Về sau, trong một lần say, bố nói: “Làm thân với đám con cái nhà quý tộc đó sau này sẽ có lợi đấy con ạ!”. Lúc đó tôi mới hiểu được nỗi lòng của bố. Tại sao người lớn lại phải tính toán như vậy nhỉ?

Do tâm trạng không được vui vẻ nên hằng ngày tôi đều không muốn đến lớp. Tôi từng nghĩ đến chuyện xin bố mẹ cho chuyển trường, thế nhưng mãi vẫn không dám nói điều này ra. Bố mẹ đã chạy một khoản tiền rất lớn để xin cho tôi vào đây học, mặc dù không hề hỏi xem ý kiến của tôi thế nào, nhưng xét cho cùng thì bố mẹ làm vậy cũng chỉ vì tốt cho tôi mà thôi! Không biết tại sao tôi toàn để đầu óc “làm việc riêng” ở trong giờ học, thế nên dần dần tôi không thể theo kịp các bạn trong lớp. Có một lần, bài kiểm tra toán của tôi chỉ được có bảy mươi điểm. Lúc đem bài kiểm tra về nhà xin chữ ký của bố mẹ, bố tôi nhảy dựng lên mà quát: “Tao bỏ ra ngần ấy tiền để mày đem ngần này điểm về à? Tại sao mày lại vô dụng thế hả?”. Mặc dù bố không hề đánh tôi nhưng tôi lại cảm thấy đau đớn chẳng khác gì bị đánh cả. Đầu óc tôi vốn đã chẳng thông minh, hơn nữa tôi lại không thích các môn Số học, Ngữ văn; tôi chỉ thích vẽ tranh mà thôi. Tôi biết mình không thể thi đỗ vào đại học; ước mơ của tôi rất đơn giản: thi vào một trường trung cấp mỹ thuật, học cách thiết kế trang phục, thế là tôi đã mãn nguyện lắm rồi! Thế nhưng bố mẹ tôi không cảm thấy hài lòng về điều đó; họ muốn tôi phải thi lên đại học, tốt nhất là thi được vào một trường đại học nổi tiếng, nếu không thì chí ít cũng phải thi được vào một trường đại học trong tỉnh. Tại sao bố mẹ lại cho rằng tôi có cái khả năng này cơ chứ?

Bây giờ tôi rất khổ tâm. Nếu như không phải là vì bố tôi đã giao cho người ta khoản tiền hai mươi nghìn nhân dân tệ kia thì tôi đã không phải chịu áp lực tinh thần nặng nề như vậy rồi. Một mặt, tôi rất ghét tất cả mọi thứ thuộc về nơi này; mặt khác, tôi lại không thể không gồng mình lên để chống chọi lại những ngày tháng đau khổ ở đây. Mặc dù tôi không dám buông lỏng bản thân, nhưng tôi không thể kiểm soát được trạng thái tâm lý của mình. Trong lòng tôi hiểu rất rõ: trong một môi trường như thế này, kết quả học tập của tôi chỉ ngày một sa sút; tính cách và tâm trạng của tôi cũng ngày càng tồi tệ!

Tôi rất đồng cảm với nỗi phiền muộn trong lòng của Đỗ An. Đáng ra khi đưa ra quyết định chọn trường cho con, bố mẹ của Đỗ An nên hỏi ý kiến của con trai mình trước đã. Không coi trọng suy nghĩ độc lập của con cái là một sai lầm trong cách giáo dục con của bố mẹ Đỗ An.

Tôi cảm thấy Đỗ An có hai đặc điểm nổi bật của một thiếu niên: Thứ nhất là đặc biệt căm ghét cái xấu xa. Đỗ An không hề ngần ngại lên tiếng phê phán những mặt tối, mặt xấu xa trong xã hội hiện nay. Thứ hai, Đỗ An có đôi chút quá khích trong thái độ của mình. Đối với những bạn học mới của Đỗ An, mặc dù bản thân họ rõ ràng còn tồn tại rất nhiều nhược điểm, tuy nhiên, do xuất phát từ tâm lý căm ghét những kẻ có tiền, có quyền nên Đỗ An đã nảy sinh tâm lý tẩy chay những người bạn học mới này; điều này khiến cho bản thân Đỗ An không thể nhìn nhận được những ưu điểm của đối phương, đồng thời cũng làm cho Đỗ An khó có thể xây dựng được những mối quan hệ mới trong một môi trường mới.

Tôi hy vọng Đỗ An sẽ nhanh chóng thích nghi được với môi trường mới; cần có thái độ cởi mở và hòa đồng để đối xử với những người xung quanh. Một tâm trạng thoải mái và nhẹ nhõm rất có lợi cho chuyện học hành. Cho dù bạn thi vào đại học hay trung cấp, thậm chí ngay cả khi bạn không thi thì chuyện học hành vẫn vô cùng quan trọng, là chuyện bạn bắt buộc phải hoàn thành tốt!

Tiểu Liệt, nam, 13 tuổi, học sinh cấp hai

Tôi đang học lớp bảy, là lớp phó kiêm cán sự học tập của lớp. Cô giáo rất coi trọng tôi, có chuyện gì cũng giao phó cho tôi. Bố mẹ tôi đều là những công nhân bình thường, vì thế họ cũng cảm thấy có chút an ủi và hãnh diện vì tôi. Tôi cũng đã từng hạ quyết tâm là phải học tập thật giỏi để sau này lớn lên có thể báo đáp công ơn của bố mẹ. Cuộc sống của tôi vốn có thể coi là tương đối thuận lợi, thế nhưng gần đây tôi gặp phải một chuyện rất khó xử. Chuyện này cứ lờn vờn trong đầu khiến cho tôi cảm thấy không thể sống nổi. Tôi từng nghĩ đến việc tự vẫn, nhưng tôi lại sợ làm bố mẹ đau lòng...

Lớp tôi có một bạn nam tên là Đới Bình, tính khí rất khó chịu. Cậu ấy gây sự đánh nhau ít nhất một lần mỗi ngày, cãi nhau là chuyện thường tình. Ngay cả thầy cô giáo cậu ấy cũng không sợ, dám đập bàn đập ghế trước mặt thầy cô. Nghe nói không ai có thể quản lý được Đới Bình. Bố mẹ Đới Bình không có ở đây; nhà chỉ có ông bà nội; do được ông bà nội cưng chiều quá nên cậu ấy mới thành ra như vậy.

Tôi không thích những học sinh như Đới Bình, thế nên rất ít khi tiếp xúc với cậu ta. Cậu ta cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến những đứa “học sinh ngoan” kiểu như tôi ở trong lớp. Thế nhưng có một hôm, tôi làm sai một chuyện, đây là một chuyện không thể nói cho người khác biết được và không may bị Đới Bình bắt gặp. Lúc đó tôi rất hốt hoảng; cậu ta cười nhạt nhìn tôi, khiến cho tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sau đó cậu ta bỏ đi mà không thèm nói năng gì.

Tối hôm đó, tôi không sao ngủ được, tôi rất sợ Đới Bình sẽ đem chuyện của tôi đi rêu rao khắp nơi. Nếu mà biết được chuyện này cô giáo sẽ không tin nhiệm tôi nữa; còn nếu các bạn trong lớp biết được sẽ cười nhạo tôi. Tôi quả thật không dám nghĩ tiếp nữa... Nhưng tôi lại không biết nói với Đới Bình thế nào để cậu ta giữ bí mật. Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận về thái độ kiêu ngạo của mình hằng ngày, thường coi Đới Bình chẳng ra gì, không thèm đếm xỉa gì đến cậu ta, kết quả là cậu ta và tôi chẳng có chút quan hệ nào cả; chính vì thế nên bây giờ tôi không biết phải mở miệng thế nào với cậu ta nữa. Tôi biết Đới Bình cũng không quý mến gì những đứa “học sinh ngoan” như tôi; chắc chắn cậu ta sẽ sốt sắng đi rêu rao chuyện của tôi cho mọi người. Ôi, tôi thật sự rất hối hận, tôi đã làm một việc hết sức sai lầm mà những việc như vậy chỉ có những kẻ như Đới Bình mới có thể làm, vậy mà tại sao tôi lại hành động như vậy cơ chứ? Tôi rất hối hận, hối hận lắm, cũng rất lo lắng nữa!

Ngày hôm sau, tôi ịch lê bước đến trường. Trong đầu tôi lúc đó hiện lên một cảnh tượng vô cùng đáng sợ: Đới Bình ngồi trên bàn học, bao quanh là một nhóm các bạn cùng lớp; Đới Bình nhổ nước bọt xuống sàn và bắt đầu kể cho mọi người nghe chuyện tôi đã làm. Tôi mang tâm trạng u uất vào trong lớp học, và kinh ngạc khi phát hiện ra rằng cảnh tượng ban nãy tôi tưởng tượng chưa xảy ra, mọi người đang mải mê đọc sách. Tôi hơi yên tâm một chút, liền ngồi vào bàn. Tôi vừa ngồi xuống, lập tức liếc mắt nhìn Đới Bình. Tôi lại yên tâm hơn khi thấy cậu ta đang nằm bò ra bàn mà ngủ.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, nghĩ bụng, có lẽ Đới Bình đã quên chuyện hôm qua rồi, cũng có thể cậu ta không muốn nói ra chuyện này. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy cậu Đới Bình này quả thật không tồi, có lẽ mọi người trước đây đã quá gay gắt với cậu ta rồi! Tôi thậm chí còn quyết định sẽ kết bạn với cậu ta, giúp cậu ta khắc phục khó khăn trong học tập...

Vào học, tan học... một ngày bình lặng đã trôi qua như vậy đấy. Tôi nhẹ nhõm về nhà. Lúc gần về đến

nhà, Đới Bình bất thành lĩnh xuất hiện trước mặt tôi, khiến cho tôi gật nảy mình!

Đới Bình nhìn tôi rồi nói: “Người anh em, cho mượn vài đồng xài tạm đi!”. Hóa ra cậu ta chẳng hề có ý định bỏ qua cho tôi chuyện này. Thế nhưng tôi làm gì còn cách nào khác. Nếu như là trước đây, tôi nhất định không đưa cho cậu ta một xu, thậm chí còn mách chuyện này với thầy cô giáo nữa; nhưng nếu là trước đây, thì cậu ta cũng chẳng dám đối xử với tôi như vậy, chỉ trách tôi đã làm ra chuyện xấu xa đó khiến cho cậu ta nằm được điểm yếu. Tôi hiểu rõ ý đồ của cậu ta mặc dù cậu ta không hề nói gì. Nếu tôi không đưa cho cậu ta tiền, cậu ta sẽ nói ra chuyện này. Tôi đành phải móc hai đồng ở trong túi ra đưa cho cậu ta. Cậu ta cho tiền vào túi, rồi cười nói: “Xin lỗi nhé, chẳng qua là dạo này tớ nghiện thuốc lá, thế nên rất cần tiền. Ngày mai cậu định mang cho tớ bao nhiêu?”.

Mặt tôi méo xệch đi, hạ giọng cầu xin cậu ta: “Mỗi tháng mẹ tớ chỉ cho tớ có mười đồng, tháng này tớ tiêu hết rồi, chỉ còn dư lại có hai đồng, ban nãy đưa cả cho cậu rồi...”.

“Ôi, về nhà xin bố mẹ đi! Tôi còn lạ gì mấy đứa như cậu nữa, muốn gì được nấy. Có cần tôi phải dạy cậu không? Cứ nói là phải mua tài liệu ôn tập, đảm bảo ok ngay!”

Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi hỏi cậu ta: “Hay là tớ lấy trộm một bao thuốc lá của bố tớ cho cậu?”.

Cậu ta nghĩ một lát rồi nói: “Được”. Suýt chút nữa thì tôi nói cảm ơn cậu ta.

Tối hôm đó, tôi lấy trộm từ trong tủ đựng đồ một bao thuốc lá và nhét vội vào trong cặp. Ngày hôm sau, lúc ngồi ăn sáng, bố nói với mẹ hình như thiếu mất một bao thuốc lá, mẹ bảo chắc bố nhớ nhầm rồi, trong nhà có ai thèm lấy thuốc lá của bố đâu. Bố gật đầu đồng tình, nghĩ rằng mình nhớ nhầm. Bố mẹ khẳng định chắc nịch như vậy cũng không chút nghi ngờ tôi. Tôi vô cùng xấu hổ, cảm thấy rất có lỗi với bố mẹ.

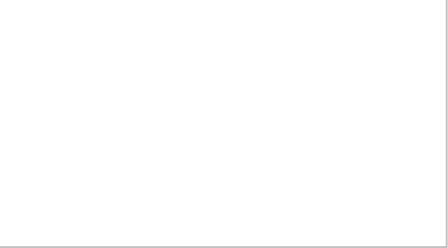
Sau đó, tôi lén đưa bao thuốc lá cho Đới Bình. Cậu ta vui lắm, vỗ vai tôi nói: “Tốt lắm, người anh em!”. Tôi nghe xong mà cảm thấy buồn nôn. Tôi thấy bản thân mình giờ đây trở nên sa đọa, dám ăn trộm đồ của nhà nữa. Bây giờ thì tôi có khác gì Đới Bình đâu?

Ba ngày sau, Đới Bình lại đến tìm tôi đòi thuốc; cậu ta nói bao thuốc hôm trước đã hút hết rồi, mùi vị cũng không tồi và bảo tôi lại lấy trộm thêm một bao nữa. Tôi gần như phát khóc, thế nhưng chẳng ai có thể giúp tôi được. Hôm đó, tôi lên lớp với tâm trạng ủ rũ và chán chường. Cô giáo thấy vậy, liền đến bên tôi hỏi han. Lúc cô giáo đặt tay lên trán tôi kiểm tra xem tôi có bị sốt hay không, tôi suýt rơi nước mắt. Tôi rất muốn đem sự thật nói với cô giáo, mong cô giáo sẽ bảo vệ tôi. Thế nhưng nhớ lại chuyện mà tôi đã làm, tôi lại không dám nói nửa lời.

Tôi không dám lấy trộm thuốc lá của bố nữa. Thế nên tôi đã nói với mẹ đưa trước tiền tiêu vặt tháng sau của tôi, dù sao thì cũng là cuối tháng rồi. Mẹ biết tôi đã hết tiền tiêu vặt, thế nên cũng không hỏi han gì nhiều, liền đưa tôi mười đồng. Tôi ra tiệm đổi lấy tiền lẻ, rồi đưa cho Đới Bình hai đồng.

Nhưng Đới Bình lòng tham vô đáy, chưa đến giữa tháng mà tôi đã bị cậu ta lấy hết cả mười đồng rồi. Còn những hơn mười ngày nữa mới hết tháng, vậy mà tôi đã không còn một xu dính túi, Đới Bình lại suốt ngày đòi tiền tôi; nhưng tôi không biết phải mở miệng xin mẹ tiền như thế nào. Nếu bố mẹ mà biết tôi đem tiền cho Đới Bình thì sao đây?

Tôi nghĩ đến cái chết, bởi vì tôi đã đi vào đường cùng rồi! Chết rồi, tôi sẽ không sợ người khác nói xấu hay phê bình gì mình nữa cả!

Có không ít những thiếu niên như Tiểu Liệt, thường tự khép mình vào khuôn phép; lại do có ít kinh nghiệm sống và đặc biệt rất coi trọng thể diện nên thường khó tránh khỏi làm nghiêm trọng hóa một chuyện gì đó mà bản thân đã làm sai. Thực ra, có người nào lại không bao giờ phạm sai lầm đâu? Cậu bé Tiểu Liệt và người bạn học là Đới Bình khác nhau là ở chỗ; Tiểu Liệt thỉnh thoảng mới phạm sai lầm; còn Đới Bình thì thường xuyên phạm sai lầm. Vì thế tôi cho rằng, trước tiên Tiểu Liệt nên thẳng thắn đối diện với sai lầm của mình; phải tin tưởng rằng, chỉ cần bản thân mình chịu sửa sai thì mọi người rồi sẽ tha thứ cho mình. Có như vậy mới không phải chịu sự uy hiếp của Đới Bình, để từ đó thoát khỏi tình cảnh này.

Ngoài ra, Tiểu Liệt nên cảnh cáo Đới Bình rằng: Hành vi của cậu ta là phạm pháp, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ bị pháp luật trừng trị. Pháp luật quy định, đối với hành vi lừa gạt tài sản của người khác, nếu chưa nghiêm trọng sẽ bị xử phạt cảnh cáo. Nếu Đới Bình tiếp tục u mê không chịu tỉnh ngộ, đề nghị Tiểu Liệt lập tức báo với nhà trường và gia đình. Nếu cần thiết có thể trình báo lên các cơ quan chức năng.

LÀ TÌNH YÊU HAY LÀ SỰ MÊ HOẶC

HB, nam, 18 tuổi, học sinh lớp 12

Tôi là một học sinh cấp ba; cũng giống như các bạn nam cùng độ tuổi khác, tôi rất tò mò và thích thú chuyện tình yêu nam nữ.

Chị ấy là hàng xóm của tôi, đã có đứa con gái lên bốn tuổi. Lần đầu nhìn thấy chị, tôi đã rất thích nụ cười hiền dịu của chị. Tôi thật không ngờ lại có ngày tôi nảy sinh tình cảm với chị, người hơn tôi đến mười một tuổi.

Tôi quen chị ấy ở vườn hoa bên cạnh nhà, lúc đó tôi đang ngồi học ngoại ngữ. Chị ấy đi xe đạp ngang qua, không may bị ngã xe, đứa con gái của chị bị ngã ra đất, khóc âm lên. Chị rất lo lắng, nhưng lúc đó người chị bị chiếc xe đè lên, không đứng dậy được. Tôi nhìn thấy, vội vàng chạy đến ôm đứa bé lên rồi nhấc chiếc xe đang đè lên người chị ra; lúc này chị ấy mới đứng lên được, liền vội vã cảm ơn tôi.

Chị có vẻ còn rất trẻ, lại rất xinh đẹp nữa!

Đứa bé vì sợ hãi nên khóc mãi không thôi, đòi mẹ phải bế. Cứ đặt em bé lên xe là nó lại khóc, dắt nó đi bộ cũng không xong, chị ấy đành quay ra nói với tôi: “Em giúp thì giúp cho trót, dắt hộ chị cái xe đạp được không?”. Lúc đó tôi cũng nghĩ vậy, nhưng ngại nói ra miệng. Bây giờ chị ấy chủ động nhờ, tại sao tôi phải từ chối cơ chứ! Đến cổng nhà chị tôi mới phát hiện ra chúng tôi là hàng xóm. Nhà chị ở tầng một, nhà tôi ở tầng ba.

Tôi khóa xe lại giúp chị rồi định về nhà; nhưng chị nhất định mời tôi vào nhà ngồi chơi một lát. Tôi nghĩ thực ra không cần phải như vậy, nhưng lại không biết làm sao để từ chối, vì thế nên đành phải nghe lời chị. Vào nhà, chị ấy tỏ ra rất khách sáo, mang ra mời tôi rất nhiều đồ ăn, cứ xem tôi như là trẻ con ấy. Tôi vì ngại, cũng muốn sớm ra về, thế nên ăn nhanh hai múi quýt. Nhìn thấy tôi ăn quýt, chị ấy vui lắm, tưởng là tôi thích ăn quýt nên cho tôi cả một túi quýt đầy, bảo tôi mang về nhà ăn. Tôi dờ khóc dờ cười. Nhưng tôi cảm thấy chị ấy rất tốt bụng, lại chân thành và nhiệt tình nữa.

Tôi đang định chào tạm biệt để ra về thì nhìn thấy một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh ở trên bàn. Tôi ngưỡng mộ hỏi: “Tiếng Anh của chị chắc là giỏi lắm nhỉ? Em muốn học tiếng Anh mà không sao học được!”. Chị ấy nói: “Hồi học đại học, chị học tiếng Anh mà. Học bốn năm liền, thế nên xem những cuốn tiểu thuyết này cơ bản không có vấn đề gì!”. Hóa ra chị ấy từng là sinh viên trường ngoại ngữ, lại còn là một trường đại học danh tiếng nữa chứ. Kết quả học tập của tôi không được tốt lắm, thế nên tôi rất ngưỡng mộ và khâm phục những người thi đỗ vào các trường đại học danh tiếng. Tôi nói điều này với chị, chị xua tay, cười nói: “Đại học danh tiếng gì đâu!”. Tôi liền nói, chị nghĩ như vậy là do chị thông minh và học giỏi. Chị mở to mắt nói: “Chị cho em biết, tất cả những người thi đỗ đại học đều không phải là những người thông minh; mà cho dù có thông minh đi nữa thì sau khi thi đại học họ cũng trở thành ngốc hết cả rồi!”. Tôi nghe xong, không nhịn được cười. Tôi cảm thấy chị ấy thật thú vị. Chị nói: “Từ sau chị sẽ làm giáo viên tiếng Anh cho em, em phải thi vào khoa Tiếng Anh đấy, đảm bảo không vấn đề gì!”. Tôi rất kinh ngạc, hỏi chị xem có thật không. Chị nói đương nhiên là thật, vì dù sao chị ấy cũng chẳng có nhiều việc phải làm hằng ngày, giúp tôi cũng là để giải tỏa buồn phiền.

Thế là trước khi ra về, tôi liền hẹn chị thời gian cụ thể để chị kèm tiếng Anh cho tôi. Lúc về nhà, tôi không nói chuyện này với bố mẹ, tôi có cảm giác như mình vừa mới tìm được một người bạn cùng lứa tuổi

vậy, thế nên không nhất thiết phải nói với bố mẹ.

Sau đó, tôi thường xuyên đến nhà chị. Chị ấy kèm tiếng Anh cho tôi rất tốt, cách dạy lại linh hoạt hơn nhiều so với cô giáo tiếng Anh cứng nhắc của bọn tôi ở trường. Dần dần, trình độ tiếng Anh của tôi đã có tiến bộ rõ rệt. Tôi cảm thấy vô cùng khâm phục và biết ơn chị. Hai chúng tôi dần dần thân nhau hơn, nói chuyện lại rất hợp. Chị ấy rất thích nghe tôi nói chuyện về cuộc sống của chúng tôi. Chị ấy nói chị rất nhớ những năm tháng tuổi trẻ của mình, bởi vì lúc đó chị tràn đầy mơ ước với cuộc sống này, nhưng hiện giờ, những ước mơ ấy đã không còn. Tôi tưởng tượng hồi ấy chị chắc hẳn là một cô gái rất hồn nhiên và xinh đẹp. Về sau, khi xem album của chị, quả nhiên không khác so với tưởng tượng của tôi. Tôi thậm chí còn nghĩ: “Nếu như mình ra đời sớm mười một năm, lại may mắn gặp được chị, thì nhất định tôi sẽ thích chị, và sẽ bất chấp mọi thứ để theo đuổi chị”. Trong con mắt tôi, chị xinh đẹp hơn bất cứ người con gái nào mà tôi từng gặp.

Thực ra tôi cũng không hề nghĩ ngợi quá xa vời, bởi dù sao chị ấy cũng hơn tôi những mười một tuổi, tôi chỉ coi chị ấy như một người chị mà thôi!

Tôi chưa từng gặp chồng chị ấy. Có một lần, không nén được tò mò, tôi liền hỏi về chồng chị. Chị liền lấy bức ảnh chồng mình đưa tôi xem. Đó là một người lính có khuôn mặt rất khôi ngô, tuấn tú; rất xứng đôi với chị. Chị ấy nói đơn vị của anh ở rất xa; dứt lời chị còn không nén được tiếng thở dài buồn bã. Chị ấy nói với tôi, chị rất yêu chồng, còn kể cho tôi nghe quá trình hai anh chị gặp và yêu nhau như thế nào. Tôi cảm thấy hiện giờ chị rất tin tưởng mình; không chỉ coi tôi như một người em trai, thậm chí còn coi tôi như là một người bạn cùng trang lứa, cho dù là chuyện vui hay chuyện buồn, chị đều muốn tâm sự và chia sẻ cùng tôi. Tôi có đôi chút đồng cảm với chị, cảm thấy chị thật cô đơn.

Tôi vốn là một đứa học hành không lấy gì làm giỏi giang cho lắm; nhưng từ khi làm bạn với chị, tôi thấy mình đã thay đổi rất nhiều. Chị thường nói ngắn gọn cho tôi phương pháp học tốt nhất, hiệu quả nhất. Trong khoảng thời gian đó, kết quả học tập của tôi tiến bộ nhanh chóng; cả bố mẹ và thầy cô giáo của tôi đều rất vui mừng, các bạn cùng lớp thì thi nhau đến hỏi tôi có bí quyết gì mà hay thế, nhưng tôi đều cười cười không đáp. Không biết tại sao, tôi không muốn nói cho bất cứ ai biết mối quan hệ của tôi và chị.

Sinh nhật tôi vào một buổi tối thứ Bảy, nhưng không có bất cứ ai nhớ cả. Kể từ năm tôi mười tuổi cho đến nay, tôi không hề tổ chức sinh nhật nữa. Tôi nói với chị, chị vui lắm, liền hào hứng gọi tôi đến nhà chị, chị muốn tổ chức sinh nhật cho tôi. Chị đặt cho tôi một chiếc bánh ga tô, còn có cả nến nữa, rồi chuẩn bị cả một bữa tối thịnh soạn. Chị còn lãng mạn châm những ngọn nến lên; hai chúng tôi cùng thưởng thức rượu vang trong ánh nến kỳ ảo. Nhìn vào khuôn mặt chị, tôi cảm thấy tim mình đập loạn xạ, một cảm giác rất lạ trào dâng trong lòng. Tôi cảm thấy sẽ có một chuyện gì đó xảy ra trong tối hôm nay.

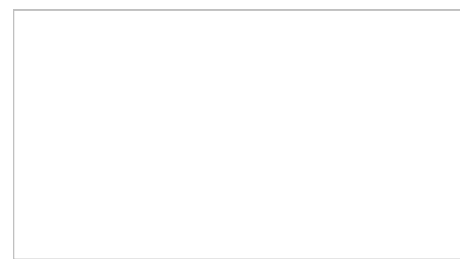
Quả nhiên tối hôm đó, chúng tôi đã ôm hôn nhau. Lúc đó, tất cả những suy nghĩ và lo lắng đều bị chúng tôi gạt bỏ hết. Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là tôi yêu chị, thậm chí yêu sâu sắc! Tôi cảm thấy một niềm vui lớn, một niềm vui trước nay chưa từng có, bởi vì tình yêu lúc đó đã ghé thăm tôi rồi! Nhưng cuối cùng chị ấy lại đẩy tôi ra, ngập ngừng nói: “Chúng ta không nên như vậy; làm như vậy sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu!”. Tôi ngây người ra nhìn chị, chị nói: “Cám ơn em, em về đi!”.

Tôi đẩy cửa ra về, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mùi vị của tình yêu lại như vậy. Tôi lang thang ở bên ngoài một lúc rất lâu, không biết bản thân mình ban này đã làm cái gì. Rõ ràng trước đây chị nói với tôi rằng, chị rất yêu chồng mình, vậy thì tại sao lúc đó chị ấy lại sà vào vòng tay của tôi?

Nhưng, có một điều rõ ràng mà tôi có thể xác định được, đó là tôi thật lòng yêu chị ấy! Tôi chưa từng yêu ai giống như yêu chị; cho dù chị có lớn tuổi hơn tôi, thì điều đó cũng không làm cho tôi bận tâm. Một

tình yêu chân thành thì không cần phải có bất cứ điều kiện gì cả.

Giờ đây tôi khát khao được gặp chị mỗi ngày. Nhưng chị ấy không muốn gặp tôi. Tôi rất đau khổ...

HB lần đầu tiên bước xuống dòng sông tình yêu, vậy mà chị ấy đã tạo ra một cơn sóng quá lớn trước sự hồn nhiên của bạn; tôi nghĩ tình cảm của HB đã bị chị ấy làm cho xáo trộn. Chị ấy hiện giờ muốn cắt đứt quan hệ với HB là bởi vì chị ấy có lý trí, và đó cũng là con đường duy nhất để giải thoát cho HB.

Con người khi lần đầu tiên trải nghiệm tình yêu thường không muốn buông tay từ bỏ. Tôi có thể hiểu được tâm trạng đau khổ của HB. Nhưng tôi không đồng ý với khái niệm tình yêu quá ngây thơ của HB: “Một tình yêu chân thành thì không cần phải có bất cứ điều kiện gì cả”. Thực ra, tình yêu chỉ là một vật kèm theo trong cuộc sống, là một thứ đồ xa xỉ của tình cảm, nó rất cần phải có những thứ đồ kèm theo để giúp cho nó không bị biến chất; cũng giống như thức ăn cần phải có tủ lạnh để bảo quản, tình yêu cũng cần có những điều kiện bên ngoài để đảm bảo cho sự tồn tại của nó. HB và chị ấy hiện nay, cho dù xét từ phương diện nào đi chăng nữa cũng không thích hợp để nảy sinh tình yêu.

Chị ấy hiện nay đã là mẹ của một bé gái, lại rất yêu chồng; đó chẳng qua là một phút nông nổi nhất thời nên mới gây ra một chuyện như vậy với HB. Nếu như hai người cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn cả hai sẽ đi vào con đường tội lỗi, sẽ trở thành những kẻ phạm tội, ví dụ như: Dụ dỗ thiếu niên, phá hoại hôn nhân gia đình, ngoại tình... Kể cả nếu như người khác không biết thì tôi tin rằng hai người cũng sẽ bị cảm giác tội lỗi này giày vò. Một tình yêu như vậy hoàn toàn không hề có sự đảm bảo.

Tôi hy vọng HB sẽ nhanh chóng chấm dứt thứ tình cảm mù quáng này. Đó không phải là tình yêu, đó chỉ là một sự mê hoặc mà thôi!

Tiểu Ý, nữ, 17 tuổi, học sinh lớp 11

Tôi đang học ở một trường trung học có chất lượng kém, mấy năm học liên tiếp, tỉ lệ đỗ đại học của trường tôi đều là con số 0. Chính vì thế mà chúng tôi đi học không phải là để thi đại học, mà chỉ là để chơi thôi. Các thầy cô giáo cũng rất dễ dãi với chúng tôi. Tôi có cảm giác bản thân mình học tập rất vui vẻ và nhẹ nhàng.

Nhưng gần đây, vì chuyện bạn bè của mình, tôi đã cãi nhau với bố mẹ. Chuyện là như thế này, sau khi lên lớp mười một, các học sinh trong lớp tôi dường như ai cũng đã trưởng thành và hiểu chuyện hơn. Hiện tượng nam nữ đánh nhau, cãi nhau đã ít đi nhiều; quan hệ giữa học sinh nam và học sinh nữ đã trở nên hòa nhã hơn. Nói thực lòng, tôi thích sự thay đổi này. Mỗi quan hệ giữa chúng tôi cũng trở nên thân mật hơn. Cứ cuối tuần là mấy đứa con gái chúng tôi lại hẹn mấy bạn nam học cùng lớp đi chơi. Trong lớp tôi cũng từng có mấy bạn nam từng đến nhà tôi chơi. Những ngày tháng ấy dường như lúc nào tôi cũng có cảm giác mới mẻ và thoải mái. Bố mẹ tôi ngoài mặt thì tỏ ra hoan nghênh các bạn nam đến nhà tôi chơi, nhưng lại ngầm nhắc nhở tôi rằng: “Bạn bè là bạn bè, đừng có mà yêu đương vớ vẩn! Những thằng con trai như vậy, chắc chắn không thể đỗ đại học được đâu, không có tương lai gì đâu!”. Tôi phản đối ý kiến này của bố mẹ: “Chả nhẽ con thì có thể đỗ đại học được chắc?”. Bố mẹ nói: “Con còn nhỏ, yêu đương sớm không tốt!”. Bố còn cảnh cáo tôi rằng nếu tôi làm chuyện gì xằng bậy với mấy đứa con trai này, bố sẽ dạy cho tôi một bài học nhớ đời làm tôi tức muốn phát điên lên!

Một hôm, tôi đến nhà một người bạn gái dự sinh nhật. Bố mẹ bạn ấy vì muốn cho chúng tôi tự nhiên nên đã ra ngoài. Một đám chúng tôi, cả nam lẫn nữ nô đùa thoải mái tới tận khuya. Ăn uống xong, có người đề nghị khiêu vũ. Người đưa ra đề nghị là một cậu con trai, ngay lập tức được sự ủng hộ nhiệt liệt của đám con trai. Chúng tôi bèn hỏi: “Các cậu từng khiêu vũ bao giờ chưa?”, phần lớn trong số họ đều nói là “chưa”. Thế là chúng tôi bèn hỏi tiếp: “Thế thì các cậu có biết nhảy không?”. Các bạn ấy nói: “Chẳng phải có các bạn dạy cho bọn tớ rồi hay sao?”. Dưới sự đề nghị của các bạn nam, bọn tôi đành phải lên bục khiêu vũ với các bạn ấy. Mọi người ai nấy đều là lần đầu tiên nắm tay, ôm eo người khác phái, thế nên có đôi chút ngượng ngùng, nhưng mọi người ai cũng cảm thấy rất vui vẻ. Đang chơi rất vui thì bố tôi gọi điện đến, nói là đang ở trong xe taxi dưới nhà. Bố bảo tôi lập tức ra xe về nhà. Nghe giọng điệu của bố có vẻ đang rất tức giận, thế nên tôi không dám cãi lại, đành phải ngoan ngoãn ra về.

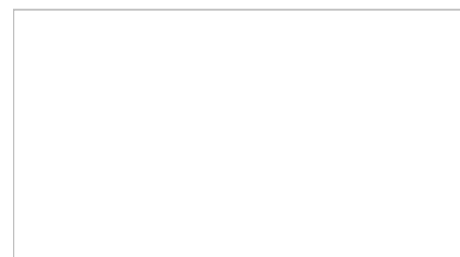
Nhìn thấy tôi, mặt bố sầm lại, hỏi tôi có biết bây giờ mấy giờ rồi không. Tôi nhìn đồng hồ, hóa ra đã mười một rưỡi rồi. Thường ngày, giờ này là tôi đã đi ngủ rồi, nhưng hôm nay là cuối tuần, mọi người lại chơi đùa vui vẻ như vậy, thế mà bố lại bắt tôi về nhà, thật là mất hứng! Bố còn trách mắng tôi “ham chơi”, “không đứng đắn”, “chẳng có chút nữ tính nào cả”. Tôi rất ấm ức, giờ là thời đại nào rồi mà bố còn cổ hủ, phong kiến đến như vậy!

Thời tiết đầu hạ thật dễ chịu, mấy đứa chúng tôi liền hẹn nhau đi dã ngoại. Đó là vào một buổi trưa thứ Bảy, tất cả chúng tôi có mười một người, năm nam sáu nữ hào hứng đạp xe ra một công viên ở ngoại ô chơi. Ở đó có rất ít người qua lại. Chúng tôi ngồi trên cỏ, vừa nói chuyện vừa ăn uống rất vui vẻ. Bỗng nhiên có một bạn nam châm thuốc lá hút khiến cho đám con gái chúng tôi rất ngạc nhiên. Chúng tôi bảo bạn nam ấy dập thuốc đi, vì mùi thuốc rất khó chịu. Bạn ấy không nghe, còn phả khói vào chúng tôi. Có một bạn nữ dừng cầm hút thuốc, liền được đám con trai nhiệt liệt hoan hô. Về sau đám con gái chúng tôi, dưới sự khích bác của đám con trai, đều thử hút vài hơi. Tôi bị ho sặc sụa, nhưng cảm giác rất vui. Nếu bố mà

biết tôi hút thuốc, chắc chắn sẽ mắng cho tôi một trận. Thực ra tôi cũng chỉ thử chơi thôi chứ không nghiện. Tôi cảm thấy chơi cùng với con trai thật thú vị.

Hôm đó, chúng tôi ở lại công viên cả đêm. Trước đó chúng tôi đều đã xin phép bố mẹ rồi. Tôi chỉ nói với mẹ rằng tôi đến ngủ cùng một người bạn gái, thế nên mẹ tôi đành miễn cưỡng đồng ý. Đến lúc chúng tôi ai nấy đều đã buồn ngủ cả, các bạn nam liền đề nghị cả lũ đi ngủ. Các bạn nam bảo chúng tôi nằm vào giữa, họ ngồi ở xung quanh để canh gác cho chúng tôi. Tôi mê man trong một cảm giác rất kỳ lạ. Mấy tiếng sau, trời sáng dần, chúng tôi đều đã tỉnh. Đám con trai cả đêm không được chợp mắt nên ai nấy mắt đỏ như mắt thỏ. Thấy vậy, chúng tôi đều cảm thấy rất cảm động. Đám con trai bắt đầu cười nhạo điệu bộ của chúng tôi lúc ngủ, đồng thời bình chọn ra một “người đẹp ngủ”. Nếu không phải nể tình bọn họ đã canh cho chúng tôi ngủ cả đêm thì tôi đã đánh cho họ một trận rồi! Đến bảy giờ sáng, công viên mới mở cổng, lúc đó chúng tôi mới rời khỏi công viên.

Lúc tôi về đến nhà, trong nhà chẳng có một ai, bố tôi đã đi làm, mẹ thì đi chợ. “Như vậy càng hay!”, tôi nghĩ bụng. Tôi vội vàng nhặt bỏ cỏ cây còn dính trên váy rồi lao vào nhà vệ sinh tắm một cái, sau đó thoải mái đánh một giấc ngon lành. Bỗng nhiên có người đánh thức tôi dậy. Tôi mở mắt ra nhìn, bố mẹ tôi đang đứng trước đầu giường tôi, mặt mày rất nghiêm nghị. Bố mẹ hỏi tôi: “Tối qua rốt cuộc con đã đi đâu?”. Nhìn thấy thái độ của bố mẹ, tôi vừa sợ vừa chán: “Con có làm gì đâu!”. Mẹ nói, hôm qua bố mẹ của Linh chạy đôn đáo khắp nơi tìm bạn ấy, lo lắng đến phát điên lên. Tôi biết thế là xong rồi, hôm qua tôi nói dối mẹ đến nhà Linh ngủ. Dưới sự đe nẹt của bố mẹ, tôi ấp úng kể cho bố mẹ nghe chuyện hôm trước. Bố mẹ nghe xong, vô cùng kinh ngạc, liền mắng cho tôi một trận: “Con bây giờ to gan lắm rồi, dám ngủ qua đêm với đám con trai ở ngoài công viên à? Xảy ra chuyện thì ai gánh trách nhiệm đây?...”. Tôi nói rằng không phải tôi ra ngoài một mình với một thằng con trai, chúng tôi đi cả hội, có nam có nữ, và không hề xảy ra chuyện gì cả. Bố tôi tức lắm, mắng tôi nhẹ dạ, không biết giữ thể diện. Tôi khóc lóc, không thèm ăn cơm, mất mấy ngày liền mới nguôi ngoai. Tôi cảm giác giữa tôi và bố mẹ có một hố sâu ngăn cách. Cứ nghe thấy tôi nói là đi chơi với đám con trai là bố mẹ tôi lại nghĩ theo chiều hướng xấu đi. Thực ra có gì đâu, chúng tôi đều sắp trưởng thành cả rồi, làm sao có thể gây ra chuyện xằng bậy được cơ chứ? Ít nhất thì tôi cũng biết làm sao để chịu trách nhiệm về bản thân. Tôi cảm thấy rất phiền não vì bố mẹ cứ quản lý mình như trẻ con. Tôi rất mong sớm thoát bỏ được sự ràng buộc của bố mẹ, sống một cuộc sống tự do như bản thân mình mong muốn!

Các cô cậu bé mới lớn, lần đầu tiên phá vỡ cái cảm giác thần bí của nhau; đó là một cảm giác vô cùng kinh ngạc và thích thú. Trong xã hội hiện nay, những điều cấm kỵ trong quan hệ nam nữ đã ít đi nhiều; tuy nhiên, nếu mỗi quan hệ giữa nam và nữ không còn bất cứ điều cấm kỵ gì nữa thì xã hội này sẽ không còn là một xã hội văn minh nữa, mà là một xã hội nguyên thủy. Người lớn đề ra những điều “cấm kỵ” trong quan hệ nam nữ là bởi vì nam nữ thanh niên dễ nổi nóng nhất thời và gây ra bi kịch. Chính vì thế, những điều cấm kỵ này là những biện pháp ngăn chặn bi kịch xảy ra. Ví dụ, gần đây mới đưa ra khái niệm “Phòng chống tội phạm vị thành niên”, quy định trẻ vị thành niên không được ngủ đêm ở ngoài, không được bán hoặc cung cấp các chất kích thích như thuốc lá cho trẻ vị thành niên... Tôi luôn tán thành quan hệ giữa nam và nữ, nhưng đó phải là một mối quan hệ thực sự lành mạnh!

TAI HỌA TỪ BỨC THƯ

Phương Phương, nữ, 13 tuổi, học sinh lớp 8

Chuyện giữa tôi và Trương Lôi giờ đang bị đồn đại âm ỉ trong trường. Chính là vì năm ngoái tôi từng viết thư cho bạn ấy. Chuyện này vốn đã qua đi rồi, nhưng gần đây Trương Lôi lại đến học ở trường tôi. Không biết vì sao lại có người biết được chuyện này, thế là liền đồn đại ra ngoài; thậm chí có bạn trong lớp tôi còn chọc tôi rằng “thích câu thỏ non”. Tôi vô cùng tức giận nhưng không sao biện hộ cho bản thân mình được. Càng đáng giận hơn chính là thái độ của Trương Lôi. Có mấy lần tan học, cậu ta cùng đi với mấy người bạn trong lớp, gặp tôi nhưng cậu ta cứ tỏ ra như người xa lạ, không thèm đếm xỉa gì đến tôi. Các bạn lớp tôi bèn trêu: “Trương Lôi, bạn gái của cậu ở đây này, sao lại không thèm nhìn người ta lấy một cái thế hả?”. Bạn thử đoán xem Trương Lôi đã nói gì? Cậu ta đỏ mặt tía tai nói: “Tôi hoàn toàn không quen người này!”.

Về chuyện tình cảm với Trương Lôi, tôi cảm thấy rất rắc rối. Đối với cậu ta, trong lòng tôi luôn giữ một tình bạn rất sâu sắc. Câu chuyện bắt đầu từ hai năm về trước, lúc đó tôi mới học lớp năm, Trương Lôi học dưới tôi một lớp. Chúng tôi vốn không quen nhau, thế nhưng trước ngày mừng Một tháng Sáu, cô giáo chọn ra vài học sinh để hát đồng ca biểu diễn trước toàn trường. Cả tôi và Trương Lôi đều được chọn. Lần đầu tiên nhìn thấy bạn ấy, tôi đã có cảm giác như từng quen biết. Trong thời gian luyện tập, chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, hợp ý nhau; nhất là trong các câu chuyện về bố mẹ, thầy cô, bạn học chúng tôi đều có điểm tương đồng, cứ như có thần giao cách cảm vậy; còn nữa, chúng tôi đều rất thích phim hoạt hình, khoa học viễn tưởng; chúng tôi đều rất sùng bái nhà văn khoa học viễn tưởng nổi tiếng Arthur Charles Clarke, chúng tôi đã bàn luận rất nhiều về các tác phẩm nổi tiếng của ông. Đó là một thế giới hoàn toàn khác, bạn có thể hiểu được không? Khi bạn bước đến gần thế giới nội tâm của một người khác, bỗng nhiên phát hiện ra những thứ thường ngày chưa được đánh thức trong nội tâm của mình nay được đánh thức; bạn sẽ cảm thấy vô cùng vui mừng. Nói tóm lại, chúng tôi rất hiểu nhau. Cũng có lúc chúng tôi cãi nhau vì một chuyện nhỏ nhặt gì đó, nhưng sau khi cãi nhau, chẳng mấy chốc chúng tôi đã làm lành chứ không như khi cãi nhau với các bạn khác. Trong quãng thời gian đó, tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi cảm giác đó tôi chưa từng có trước đây.

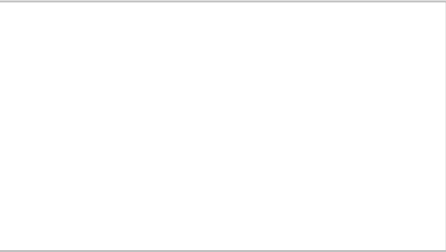
Về sau tôi lên cấp hai, còn Trương Lôi thì chưa tốt nghiệp nên chúng tôi không thường xuyên gặp nhau được. Không biết vì sao mà tình cảm giữa chúng tôi bỗng trở nên lạnh nhạt, cho dù gặp mặt nhau nhưng cũng rất ít nói chuyện. Tôi không chịu được cảm giác này nên đã viết thư cho Trương Lôi. Trong thư, tôi có viết đến những nuối tiếc, nghi hoặc của mình. Trương Lôi viết thư hồi âm nói rằng hai đứa chúng tôi sẽ bắt đầu lại từ đầu. Cậu ấy còn nói, trên con đường bạn bè sẽ có rất nhiều trắc trở, nhưng tình bạn của chúng tôi là vĩnh cửu. Cuối thư, cậu ấy còn tặng tôi một câu nói: “Tình bạn cùng tồn tại với trời đất”. Đọc xong bức thư, tôi thở phào nhẹ nhõm. Đúng vào ngày nhận được thư của cậu ấy, bài văn của tôi được in lên báo, đồng thời, tôi cũng hay tin rằng mình được chọn là “học sinh ba tốt”. Ngày hôm đó, tôi vô cùng phấn khởi, thế là tôi đem hết những chuyện này viết vào trong thư cho Trương Lôi.

Những ngày sau đó, tôi luôn mong chờ lá thư hồi âm từ Trương Lôi. Thế nhưng, một tuần, rồi hai tuần, ba tuần qua đi, vẫn không thấy lá thư hồi âm của cậu ấy. Một nghi hoặc nảy sinh trong đầu tôi: “Cậu ấy bận? Bị cô giáo thu mất bức thư ấy rồi? Hay là...”. Khi mà mọi việc vẫn còn chưa rõ ràng thì tin đồn từ trường Trương Lôi đã lan đến trường tôi. Mọi người đồn nhau rằng chúng tôi thường xuyên trao đổi thư từ, rằng hai đứa chúng tôi đang yêu nhau. Bọn họ còn đồn đại rất nhiều câu chuyện xấu xa, khiến cho tôi không sao ngẩng mặt lên nhìn ai được. Lúc này tôi mới biết rằng, bức thư tôi viết cho Trương Lôi đã bị bạn bè

cậu ấy bóc ra xem. Hôm đó, vì quá phấn khởi nên tôi đã viết vào trong thư những câu nói quá “nhiệt tình”. Những lời đó đã trở thành “bằng chứng” cho tội danh “dụ dỗ” của tôi. Cũng may là các thầy cô và bố mẹ tôi chưa biết; nếu không thì những ngày tháng tươi đẹp của tôi chắc chắn sẽ chấm dứt hoàn toàn.

Tôi đâu phải là người không biết suy nghĩ, chẳng nhẽ lại thờ ơ được với mấy lời đồn đại kia? Hết lần này đến lần khác, tôi âm ỉ đến bật khóc. Tôi rất muốn cho những kẻ tung tin đồn xấu xa kia một trận. Chính vì vậy, tôi không sao tập trung học được, không có lúc nào là không nghĩ đến chuyện này. Kết quả học tập của tôi sa sút nhanh chóng. Thế mà giờ Trương Lôi cũng không thèm đếm xỉa gì đến tôi. Có lẽ nếu nhìn thấy kết quả học tập của tôi, Trương Lôi sẽ cho rằng trước đây tôi đã gạt cậu ấy, hoặc cho rằng tôi đã hại cậu ấy... Những hiểu lầm của Trương Lôi đối với tôi chắc chắn là không nhỏ, nếu không thì sao cậu ấy lại nói với mọi người rằng cậu ta không quen biết tôi cơ chứ?

Câu chuyện của tôi và Trương Lôi mãi vẫn chưa đi đến hồi kết. Tôi quyết định đợi đến khi tốt nghiệp sẽ đi tìm cậu ta nói chuyện này cho ra ngọn ngành. Năm sau tôi đã lên lớp chín rồi, thế nhưng hiện nay tôi không sao thoát ra khỏi cái mớ bòng bong này được. Tôi rất sợ mình sẽ không thích nghi được với cuộc sống căng thẳng trong những ngày tiếp theo!

Có nhiều học sinh cấp hai nói với tôi rằng, kết bạn với con trai có rất nhiều ích lợi, bởi vì giữa nam và nữ có sự bù trừ về tư duy và tính cách, dễ dàng giao lưu, hỗ trợ lẫn nhau, bù đắp khuyết điểm cho nhau; giữa nam và nữ còn dễ dàng tránh được sự đổ kỵ, dễ dàng tiếp thu ý kiến của đối phương, thúc đẩy đôi bên cùng tiến bộ. Các nhà tâm lý còn chỉ ra rằng, nam nữ tự do kết bạn với nhau sẽ dễ dàng xóa bỏ cảm giác thân bí đối với người khác phái; các hiện tượng như: yêu đơn phương, yêu sớm cũng được hạn chế.

Thế nhưng, nếu chỉ kết giao với một bạn khác phái, hơn nữa mỗi quan hệ còn quá đỗi mật thiết thì không những dễ dẫn đến chuyện bị mọi người hiểu lầm, còn có thể khiến cho bản thân mình vướng vào chuyện tình cảm không cần thiết. Cách tốt nhất hiện nay là kết giao với nhiều bạn khác phái, nếu có chuyện gì thì cả nhóm cùng thực hiện, vừa vui vẻ vừa lành mạnh.

Sự lạnh nhạt của Trương Lôi chỉ xuất phát từ tâm lý muốn tự bảo vệ bản thân mà thôi, Phương Phương nên hiểu và thông cảm cho sự khó xử của bạn ấy. Còn đối với những tin đồn không hay kia, Phương Phương có thể bỏ mặc ngoài tai. Lâu dần, những người kia đồn đại chán sẽ tự khắc phải dừng lại thôi.

Ninh Linh, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 11

Năm tôi học lớp ba, tôi có quen bốn anh lớn là anh Phong, Kỳ, Lực, Thanh. Mẹ tôi là giáo viên cấp hai, còn các anh là những học trò cưng của mẹ. Bố tôi công tác ở tận Tây Tạng; thế nên mẹ vừa bận rộn với công việc, vừa lo chăm sóc cho tôi. Bốn anh thường xuyên đến nhà tôi chơi; thỉnh thoảng mẹ phải ra ngoài có việc, mẹ thường giao tôi cho các anh trông nom. Đường nhiên, mẹ tôi cũng thường xuyên giữ các anh ở lại ăn cơm.

Khi còn nhỏ, tôi cứ như một thằng con trai, cắt tóc ngắn, mặc áo phông, nhiều người không biết còn tưởng nhầm tôi là con trai. Tôi rất thích bốn người anh kia, một ngày không gặp là tôi đã cảm thấy nhớ họ vô cùng. Chơi với các anh rất vui, các anh thường cho tôi chơi rất nhiều trò chơi mới mẻ và thú vị; quan trọng hơn là, các anh ấy rất chiều tôi, coi tôi như cô “công chúa nhỏ”. Còn nhớ có một lần, nghe các bạn nam cùng lớp nói trong cái hồ đằng sau trường cấp hai có thể vớt được tôm to, cho lên bếp nướng mùi vị cực kỳ thơm ngon. Tôi nghe mà thèm rõ dãi; lúc về nhà liền lén gọi điện cho anh Thanh, bảo anh đưa tôi đi vớt tôm. Anh Thanh nhanh chóng nhận lời, còn nói với tôi phải giữ bí mật, không được nói với bất cứ ai. Ngày hôm sau lại đúng vào cuối tuần, tôi nói với mẹ là đi chơi với anh Thanh rồi nhảy nhót như con chim chích đi tìm anh. Anh Thanh đã chuẩn bị sẵn dụng cụ rồi. Anh bế tôi đặt lên sau xe đạp, nhưng tôi nhảy phắt xuống, đòi ngồi ở thanh ngang phía trước xe. Anh Thanh đành phải nghe theo tôi. Chúng tôi chạy đến một vũng nước cạn để bắt tôm. Nhưng tìm cả ngày mà chẳng thấy con tôm nào cả, tôi lại còn ngã xuống vũng bùn bẩn, quần áo và chân tay lấm lem hết cả, lại còn hôi thối nữa chứ. Anh Thanh định lôi tôi về trong bộ dạng nhếch nhác như vậy. Nhưng tôi làm sao có thể về nhà trong bộ dạng như thế này được? Thế là chúng tôi liền đến nhà anh Kỳ ở gần đó. Anh Kỳ liền cười ha ha chế nhạo, khiến cho tôi vô cùng tức tối. Nhưng chẳng bao lâu, tôi đã hết ghét anh rồi. Bởi vì anh lóng ngóng đun nước cho tôi tắm, toàn thân đã ươn đẫm mồ hôi. Khi tôi tắm xong và mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh Kỳ ra ngoài, tôi nhìn thấy anh ấy đang giặt bộ quần áo hôi hám của tôi dưới vòi nước; ngay cả anh Thanh ngồi ở bên cũng phải bịt mũi vì khó chịu. Bây giờ nghĩ lại, đó đúng là một buổi trưa khó quên.

Tịch Mộ Dung nói, những ngày tháng vui vẻ nhất thường là những ngày tháng tươi đẹp nhất; tôi cũng cho là vậy. Những ngày tháng hồn nhiên và vui vẻ ấy qua đi rất nhanh. Chớp mắt, các anh đều đã thi đại học; bố tôi cũng từ Tây Tạng trở về. Năm đó tôi mười bốn tuổi, lên lớp tám. Bố tôi nói rằng tôi đã thay đổi rồi, không còn giống một thằng nhóc con như ngày xưa nữa mà đã biến thành một cô thiếu nữ xinh đẹp. Mẹ tôi nói rằng nếu còn nghịch như trước thì sau này sẽ không lấy được chồng. Lúc mẹ nói những lời đó, anh Kỳ cũng có mặt, anh Kỳ liền cười cười nói: “Nếu cô không gả được cho ai thì gả cho em vậy!”. Hôm đó, anh đến nhà tôi để từ biệt. Anh đã thi đỗ vào đại học Phúc Đán. Anh Kỳ đùa như vậy có phần hơi quá, cũng may là trong nhà tôi ai nấy đều rất thoải mái nên không ai cảm thấy khó chịu với kiểu đùa của anh, chỉ có tôi là hơi khó chịu nói: “Không được, anh thấp lùn. Hơn nữa, em thích một người giống như Lê Minh cơ, anh lại không giống như vậy!”. Anh Kỳ gãi gãi đầu, có vẻ hơi ngại ngùng. Bố mẹ tôi thì rũ ra cười vì hai đứa tôi. Anh Phong là người cuối cùng đến chào tạm biệt chúng tôi. Lúc anh ngồi xuống, một cây bút chì rơi ra từ trong túi. Anh bối rối đưa cho tôi, nói là quà kỉ niệm lúc chia tay. Nghe đến từ chia tay là tôi lại không cầm được nước mắt. Tôi biết, kể từ giờ phút này, cuộc sống của tôi sẽ mất đi rất nhiều, rất nhiều thứ.

Bốn anh vào học ở bốn trường đại học khác nhau, thỉnh thoảng vẫn viết thư về cho tôi. Tôi nghiêm túc trở thành một người được ngưỡng mộ nhất ở trong lớp. Do học hành căng thẳng, mà tôi thì lười, thế

nên tôi đã nghĩ ra một cách hay, đó là mỗi lần viết thư, tôi lại dùng giấy than để viết được bốn bản giống hệt nhau, chỉ khác nhau mỗi phần xưng hô ở đầu thư. Các anh không hề tính toán, so đo với tôi, còn viết thư về cho tôi, kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện thú vị ở trường đại học. Các bạn trong lớp đều thích chơi với tôi, là bởi vì họ muốn tìm hiểu cuộc sống của sinh viên thông qua những bức thư của các anh. Tôi cảm thấy vô cùng tự hào!

Kỳ nghỉ hè đến thật nhanh, các anh đều trở về nhà tôi quây quần. Tôi và các anh vẫn thân thiết như không hề có khoảng cách, tôi cứ bám riết lấy các anh suốt. Một hôm, bố nhắc nhở tôi: “Linh, bây giờ con lớn rồi, chơi đùa với các anh cũng phải có khoảng cách một chút!”. Thế nhưng mẹ lại mắng bố là “ông già cổ hủ”. Bây giờ tôi cảm thấy, trong bốn anh, tôi thích nhất là anh Kỳ. Không hiểu sao tôi không sao quên được hình ảnh anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đun nước tắm cho tôi. Anh Kỳ thường dẫn tôi ra ngoài chơi, dẫn tôi đi gặp các bạn học tiểu học, cấp hai, cấp ba và cả đại học của anh ấy. Anh ấy thường thích nắm lấy tay tôi và nói với bạn bè anh rằng tôi là bạn gái của anh. Lúc mọi người trêu tôi, tôi thường chỉ cười mỉm, không nói gì. Tôi nghĩ mọi người chỉ là đang trêu đùa một chút cho vui, không có vấn đề gì cả.

Ngày tháng cứ như một dòng sông chảy xiết; các anh đi rồi quay về, về rồi lại đi. Trong những ngày tháng các anh ở xa, tôi thường làm cho cuộc sống của mình phong phú và không kém phần vui vẻ. Tôi không phải là một đứa con gái đa sầu đa cảm, có thể là do tôi đã có đủ sự cảm thông và quan tâm. Cô giáo thường nói tôi là một cô bé hồn nhiên và vui tươi.

Một kỳ nghỉ hè nữa lại đến, giờ tôi đã lên cấp ba rồi. Bốn anh mời tôi đi ăn bữa cơm họp mặt. Trong bữa ăn, các anh ấy uống khá nhiều bia; anh Kỳ uống nhiều nên đã say mềm, chúng tôi liền dìu anh vào trong phòng. Tôi dùng khăn mặt lau miệng cho anh. Anh Kỳ đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, lẩm bẩm: “Ninh Linh, anh luôn chờ đợi em lớn lên. Anh rất thích em!”. Anh Phong đứng ở bên cạnh, nghe được những lời này liền tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Anh ấy vỗ vai tôi và nói: “Em ra ngoài đi, anh ấy uống say rồi, đừng để ý làm gì!”.

Ra phòng ngoài rồi mà tôi vẫn cảm thấy toàn thân mình rét run lên. Tôi không muốn ở lại nữa, bèn đòi về nhà. Anh Phong đưa tôi về, cả đoạn đường tôi không nói câu gì. Anh Phong, một người ít nói, bỗng nhiên hỏi tôi: “Có phải em đang giận không?”. “Đương nhiên!”, tôi bực mình quát lên. “Thật là đáng ghét, em còn chưa thi lên đại học, thế mà đã dám nói những điều quý quái này với em rồi!”. Anh Phong nói: “Em không còn nhỏ nữa, có những thứ em nên hiểu. Không giấu gì em, cả bốn đứa bọn anh đều rất thích em. Bởi vì em quá hồn nhiên và đáng yêu. Bọn anh vốn định đợi đến khi em lên đại học mới nói chuyện này, nhưng...”. Không đợi anh Phong nói hết, tôi liền bịt chặt tai và chạy một mạch về nhà.

Tình yêu, tôi cảm thấy nó còn cách tôi quá xa. Đương nhiên, không phải tôi chưa từng có những giấc mơ về tình yêu. Nhưng bốn người anh đều không ai thỏa mãn được yêu cầu về một chàng “hoàng tử bạch mã” của tôi. Trong mắt tôi, họ chỉ là những người anh, mãi mãi chỉ là những người anh trai mà thôi.

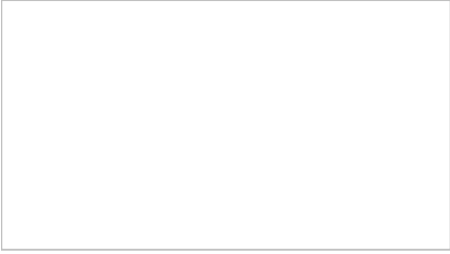
Kể từ đó, các anh ít đến nhà tôi chơi hơn. Mà cho dù các anh có đến thì cũng không giống như trước đây được nữa. Tôi cảm thấy rất buồn, tôi thật sự không muốn làm cho các anh ấy bị tổn thương. Tôi hy vọng chúng tôi có thể thân thiết như xưa, tình cảm giữa chúng tôi vẫn trong sáng và hồn nhiên như trước kia!

Bây giờ, tin tức và thư từ của các anh gửi cho tôi ngày càng ít đi. Bố mẹ không biết giữa chúng tôi đã xảy ra chuyện gì, mẹ còn nói: “Con trai lớn rồi, có khi đều mãi mê yêu đương, nên không tránh khỏi có sự thay đổi!”.

Một buổi tối, tôi chạy lên gác thượng, đem đốt hết những bức thư mà các anh đã gửi cho tôi. Tôi khóc

nấc lên khi nhìn thấy những lá thư cháy thành tro trong ngọn lửa đỏ rực; đau xót khi thấy những tháng ngày tươi đẹp sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Lẽ nào, tất cả những điều đó chỉ có thể là hồi ức mà tôi chỉ tìm lại được trong mơ thôi sao?

Bảy năm đã trôi qua, cô em gái nhỏ nhắn ngày nào giờ đã trở thành một cô thiếu nữ đẹp như hoa như ngọc; bốn vị “sứ giả bảo vệ” lại đang ở độ tuổi thanh xuân, câu chuyện tình yêu có lẽ khó mà tránh được. Ninh Linh là nhân vật chính trong câu chuyện, thái độ của cô bé quyết định trực tiếp đến kết thúc của câu chuyện và số mệnh của các nhân vật ở trong chuyện. Thái độ của cô bé là vô cùng sáng suốt. Những đôi bạn thanh mai trúc mã khi bước qua cái tuổi hồn nhiên, ngây thơ thì nên giữ cho mình một khoảng cách nhất định, nhằm hạn chế tối đa những rắc rối không cần thiết, tốt nhất là hạn chế các hành vi tiếp xúc quá thân mật, ví dụ như nắm tay chẳng hạn. Nếu chẳng may người bạn nam ấy vì một phút nông nổi nhất thời mà không kiềm chế được tình cảm của mình, chúng ta có thể nửa đùa nửa thật để khéo léo từ chối anh ta, làm như vậy vừa không gây tổn thương lòng tự trọng của anh ta, lại vừa làm cho anh ta tỉnh táo lại. “Những người anh trai” là một giấc mơ đẹp, cũng là một khoảng thời gian tươi đẹp của Ninh Linh. Nhưng các anh rồi cũng trưởng thành, sẽ phải lập gia đình, phải dốc sức lo lắng cho cuộc sống sau này, không thể mãi mãi là những người anh vô tư vui đùa với cô em gái như ngày nào. Thực ra, Ninh Linh cũng không nên quá đau buồn bởi vì những người anh đó có thể trở thành một “hồi ức vĩnh cửu” trong lòng cô bé. Chúng ta coi trọng tình cảm, xem trọng những cảm giác ấm áp ở trong lòng. Đó là một kho tài sản vô cùng quý báu suốt cuộc đời chúng ta!

VUI VẺ CÙNG NGĂN MỤN TRỨNG CÁ

Khải Khải, nữ, 17 tuổi, học sinh lớp 11

Ngay từ nhỏ, tôi đã là một “con vịt xấu xí”, làn da đen đúa, đôi mắt bé tí teo, khuôn mặt gầy gò. Mẹ nói tôi giống như một đứa bé nhạt được bởi vì bố mẹ tôi đều rất đẹp. Mẹ rất thất vọng về tôi, thế nên đã chấp nhận bị phạt để sinh thêm một đứa con khác, đó chính là em trai tôi. Em trai tôi đúng là đẹp hơn tôi nhiều, thế nên ngay từ hồi nhỏ, nó đã được cả nhà cưng chiều hơn tôi.

Tôi luôn cảm thấy rất tự ti, bố thường dạy tôi rằng: “Khải Khải, con không nên chỉ quan tâm đến vẻ bề ngoài. Con người quan trọng nhất chính là học thức và phẩm chất”. Tôi ghi sâu lời dạy của bố ở trong lòng, rất chăm chỉ học tập, lễ phép với người lớn; rất nhiều người còn thích tôi hơn cả em trai tôi, nhờ đó mà tôi mới có thêm một chút tự tin vào bản thân.

Lên cấp ba, mặc dù học hành rất căng thẳng nhưng mọi người bắt đầu chú ý đến cách ăn mặc của mình. Tôi đã cao đến 1m62, bố thường gọi tôi là “cô bé to con”, tôi rất mong mẹ sẽ mua cho tôi một vài bộ quần áo đẹp. Thế nhưng tôi thường cảm thấy rằng mẹ yêu và chiều chuộng em trai hơn tôi. Mẹ nói da tôi không đẹp, mặc gì cũng xấu, thế nên mẹ thường cho tôi mặc những bộ quần áo cũ của mẹ, những bộ quần áo đó thường là những bộ quần áo đã lỗi mốt, mặc lên người nhìn rất quê mùa. Tuy nhiên, tôi là một người dễ tính nên cũng không so đo, đòi hỏi mẹ làm gì. Thực ra bố tôi rất yêu thương tôi; bố thường nhân dịp đi công tác để chọn mua cho tôi vài bộ quần áo đẹp. Bố còn nói Khải Khải lớn lên trông xinh ra nhiều, ra đáng thiếu nữ lắm rồi! Có lẽ bố nói cũng có lý, bây giờ thỉnh thoảng tôi vẫn nghe có người khen mình xinh xắn. Cái từ “xinh xắn” có thể dùng đối với một người như tôi thì quả thực là một điều quá đổi bất ngờ!

Bình, người bạn thân của tôi nói: “Khải Khải, người cậu đẹp lắm, tính cách cũng rất hay, thế nên thường để lại những ấn tượng tốt đẹp cho người khác”. Cứ như vậy, tôi dần dần có được cảm giác xinh đẹp, cảm giác này quả thật rất tuyệt vời! Tôi dần dần vứt bỏ sự tự ti và nặng nề luôn đeo bám tôi bấy lâu nay. Cho đến một hôm, tôi bỗng nhiên nhận được bức thư tình đầu tiên ở trong đời. Trong thư có viết: “Thích nhất là được nhìn thấy bạn mỉm cười dịu dàng trong gió, trông thật đáng yêu!”. Ôi, đây là đang nói về tôi sao?

Rồi tôi lại phải đối mặt với một nỗi muộn phiền mới. Bắt đầu từ tháng trước, mặt tôi bỗng nhiên bị bao nhiêu là mụn trứng cá “tập kích”. Ai nhìn thấy tôi cũng phải thốt lên: “Khải Khải, sao mặt bạn nổi nhiều mụn trứng cá thế kia?”. Đúng vậy, trên mặt người khác, mụn trứng cá rải rác thưa thớt, đây một cái, kia một cái, số lượng rất ít. Còn tôi thì không hiểu sao mà mụn lại nổi chi chít khắp mặt. Bình còn trêu tôi: “Khải Khải tính tình hiền dịu, không chỉ được lòng người mà còn được lòng cả mụn trứng cá nữa!”. Nghe Bình nói vậy tôi không sao cười nổi. Mãi mới xinh đẹp lên được một chút thì nay khuôn mặt của tôi đã bị đám mụn trứng cá này phá hỏng hết cả rồi!

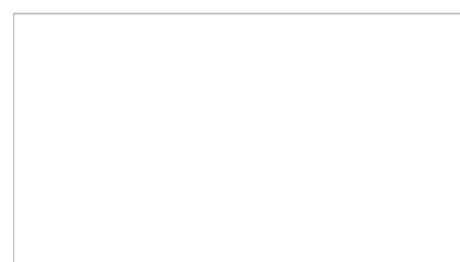
Mẹ dẫn tôi đi khám. Nhưng bác sĩ không hề kê đơn thuốc, còn nói không sao cả, lớn lên sẽ hết. Tôi không yên tâm, liền hỏi lại: “Lớn đến bao nhiêu tuổi mới hết ạ?”. Hai mươi tuổi, hay ba mươi tuổi? Bác sĩ cười nói: “Sau khi kết hôn sẽ hết”. Trời đất ơi, thế thì phải đợi đến lúc nào đây? Hơn nữa, kết hôn, đúng là chuyện không tưởng! Mà kết hôn thì có liên quan gì đến mụn trứng cá cơ chứ? Bác sĩ đang trêu chọc tôi sao?

Bình thường xuyên giới thiệu các sản phẩm thuốc trị mụn cho tôi. Những cô gái trên quảng cáo thật xinh

đẹp biết bao, trên mặt họ không có lấy một nốt mụn nào, khiến cho tôi thật ngưỡng mộ! Thế nhưng tôi làm gì có đủ tiền mà mua, bởi vì các loại thuốc đó đều rất đắt. Mỗi lần tôi hỏi xin mẹ tiền, mẹ đều nói: “Quảng cáo đều là lừa gạt cả đấy, bác sĩ đã nói rồi, từ từ thì mụn sẽ hết thôi!”. Bây giờ, chuyện đau khổ nhất đối với tôi đó là soi gương. Mỗi lần soi gương, nhìn thấy những nốt mụn đáng ghét đó, tôi lại không kiềm chế được liền đưa tay lên nặn, bóp chúng, chỉ mong có thể làm cho chúng biến mất hoàn toàn. Hành động này của tôi bị đứa em trai nhìn thấy (nó kém tôi hơn một tuổi). Nó dọa tôi rằng làm như vậy sẽ để lại những vết sẹo vĩnh viễn không mất đi được. Mẹ tôi cũng nói: “Khải Khải, con không muốn sau này biến thành một người mặt rỗ chứ?”.

Làn da của tôi có chút đặc biệt, tôi thường thấy trên mặt mình có rất nhiều dầu, có phải những người da dầu thường dễ bị nổi mụn không? Bình nói, nếu như da tôi không đen, không sần và không có mụn trứng cá thì tôi đích thị là một người đẹp. Bạn ấy quên rằng tôi còn là một người có đôi mắt rất nhỏ nữa hay sao? Nhưng tôi cũng từng thử lấy phấn trang điểm của mẹ đánh lên mặt, bôi một chút son môi, cô gái ở trong gương mà tôi nhìn thấy quả thực khiến cho tôi phải kinh ngạc.

Giờ đây, mụn trứng cá chính là vấn đề lớn nhất của tôi. Tôi rất muốn biết, làm sao để có thể tiêu diệt hết lũ mụn đáng ghét này, lấy lại sự xinh đẹp cho tôi đây?

Còn nhớ tôi đã từng đọc một bài văn rất hay của một cô bé học cấp hai. Cô bé đó cũng giống như Khải Khải, cũng bị nổi mụn ở trên mặt và vì chuyện này mà cảm thấy buồn phiền. Cô bé ấy đem tâm sự này kể cho người chị họ, một người đã làm mẹ với hy vọng nhận được sự đồng cảm và thấu hiểu của người chị ấy, nào ngờ người chị họ ấy nói bản thân chị ấy rất thích những nốt mụn trên mặt cô bé đó. Cô bé nghĩ rằng chị họ đang trêu chọc mình, thế nhưng người chị họ đó nói thật lòng; chị ấy nói: mụn trứng cá là tượng trưng cho tuổi trẻ, mụn trứng cá biến mất cũng có nghĩa là tuổi trẻ không còn. Có lẽ Khải Khải sẽ cảm thấy có đôi chút khó hiểu: thực ra, trong lòng những người lớn đó, khi nhìn thấy những nốt mụn trên mặt Khải Khải, có thể trong lòng họ sẽ cảm thấy rất ngưỡng mộ đấy!

Nét đẹp của tuổi thanh xuân không chỉ nằm ở vẻ bề ngoài, làn da, thân hình... Sức sống của tuổi thanh xuân mới chính là yếu tố làm nổi bật vẻ đẹp của một thiếu nữ. Tôi nghĩ, nếu như Khải Khải vẫn tiếp tục cười tươi trong gió thì bạn vẫn sẽ là một cô bé xinh đẹp trong mắt người khác!

Đương nhiên, những nốt mụn nổi trên mặt sẽ khiến cho làn da của chúng ta cảm thấy khó chịu. Thay vì sử dụng những loại thuốc đắt tiền lại không biết có tác dụng hay không, thì bạn hãy tỉ mỉ hơn một chút trong cuộc sống. Tôi khuyên Khải Khải nên chăm rửa mặt sạch sẽ, ăn nhiều hoa quả, rau xanh, duy trì tâm trạng vui vẻ và nhẹ nhõm, tuyệt đối không được bôi lên mặt các loại kem, phấn trang điểm (các loại mỹ phẩm đó rất có hại cho da), càng không được dùng tay nặn, bóp mụn trứng cá (những điều mà em bạn nói rất đáng để suy nghĩ). Tin rằng nếu Khải Khải kiên trì làm như vậy, những nốt mụn trứng cá sẽ không “điên cuồng tập kích” trên mặt cô bé nữa đâu. Còn về những lời của bác sĩ, đó đúng là sự thực, bởi nguyên nhân gây ra mụn là do nội tiết bất thường trong giai đoạn dậy thì. Vì thế những nốt mụn cũng sẽ biến mất cùng với sự qua đi của tuổi dậy thì.

Chu Nham, nam, 15 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một học sinh lớp mười, tôi mười lăm tuổi. Nói về nỗi khổ tâm của tôi trước tiên phải nhắc đến các mối quan hệ của tôi. Tôi không sao hòa nhập được với đám con trai trong lớp, họ thường xuyên cười nhạo, bắt nạt tôi, còn đặt biệt danh cho tôi nữa. Tính cách của tôi cũng không giống nhiều cậu con trai khác. Tôi không thích đá cầu, cũng không dám đánh nhau với người khác, lại càng không thích tụ tập hò hét với đám con trai, trêu chọc các bạn nữ. Tôi cảm thấy các bạn nữ rất gần gũi nên rất có cảm tình với bọn họ; vì thế mà tôi chỉ chơi cùng với bọn họ; cho dù các bạn ấy có nổi cáu với tôi thì tôi cũng vẫn nhẫn nhịn. Thực ra tôi phát hiện thấy các bạn nữ ai cũng có trái tim nhân hậu, thế nên ở trong lớp, tôi có đến mấy người bạn gái thân nói chuyện rất hợp. Các bạn nam thấy thế thì rất ngứa mắt, nhưng bản thân tôi lại không cho rằng tôi làm vậy là sai.

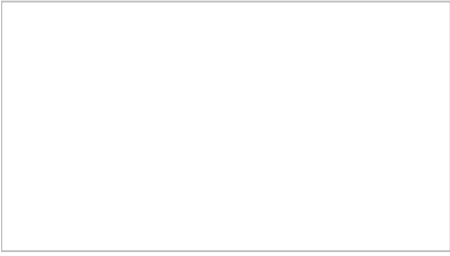
Tôi còn có một nỗi khổ tâm khác xuất phát từ chính bản thân tôi. Tôi cao 1m69, mặc dù không thuộc vào dạng cao của lớp nhưng cũng không đến nỗi thấp; thế nhưng tôi lại là người béo nhất trong lớp. Tôi béo không phải vì mất cân bằng nội tiết, mà chỉ là một kiểu béo rất bình thường. Ban đầu tôi cũng không thấy có vấn đề gì về thân hình “đầy đặn” của mình, nhưng gần đây, tôi phát hiện ra bản thân mình có đôi chút kỳ lạ nên không thể không lo lắng. Đa số các bạn nam trong lớp tôi có thân hình cường tráng, chắc khỏe, thậm chí trên mặt còn mọc lún phún một ít râu, ria mép, yểu hâu to ra, giọng nói trầm đục. Thế nhưng sự biến đổi này lại không hề xuất hiện ở tôi, giọng nói của tôi vẫn rất thanh, yểu hâu cũng không thấy to ra. Tôi rất buồn, không hiểu nguyên nhân gì đã ngăn chặn quá trình dậy thì của tôi.

Điều càng làm cho tôi lo lắng hơn đó là, gần đây mỗi khi tắm, tự nhiên tôi phát hiện ra phần ngực của mình bắt đầu nhô lên. Ban đầu tôi còn cho rằng mình nhìn nhầm, nhưng về sau, ngực tôi ngày càng to thấy rõ. Tôi bắt đầu hốt hoảng, không biết mình có phải là người “lưỡng tính” hay không nữa. Tôi có đọc một bài văn nói về một cậu con trai sau khi lớn, phần ngực lại phát triển; sau khi kiểm tra, bác sĩ phát hiện cậu ta vốn là con gái, nhưng bề ngoài của cậu ta lại là con trai. Thế là bác sĩ liền làm phẫu thuật, biến cậu ta thành con gái. Lẽ nào tôi cũng giống cậu ấy? Tôi không dám hỏi bố mẹ, bởi tôi không có thói quen tâm sự với bố mẹ; tôi lại càng không dám đi khám bác sĩ, một là sợ phiền phức, hai là sợ bản thân sẽ bị biến thành đối tượng nghiên cứu và mất đi quyền tự do cá nhân.

Tôi nghe nói thân thể con người có thể phát ra một loại “từ trường”, liệu có phải tại tôi hay chơi với đám con gái nên đã thu nhận “từ trường” của họ và bị nữ tính hóa hay không? Nếu như chuyện này xảy ra ở người khác thì tôi còn có hứng thú mà đi tìm hiểu, nhưng không may là chuyện ấy lại xảy ra với chính bản thân tôi, thế nên tôi cảm thấy vô cùng lo lắng! Những ngày mùa hè nóng nực, ở nhà tôi cũng không dám cởi trần. Suốt mấy đêm liền tôi đều nằm mơ thấy tôi bị bộ ngực “đồ sộ” của mình quấy nhiễu, không dám ra khỏi nhà, không dám đi học; một cảm giác tự ti đến tột độ hiển hiện rõ rệt trong những giấc mơ của tôi.

Chuyện học hành của chúng tôi cũng khá căng thẳng; kết quả học tập của tôi vốn chỉ thuộc loại bình thường, nay lại ngày càng sa sút. Trước đây, mặc dù ở trong lớp tôi thường bị các bạn bắt nạt, nhưng vẫn có mấy người bạn gái thân, chúng tôi thường nói chuyện về phim hoạt hình, âm nhạc, khiến tôi rất vui. Nhưng bây giờ, dù cho có gặp các bạn ấy tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, tôi sợ một ngày nào đó, các bạn ấy sẽ phát hiện ra tôi là một thằng con trai giả, là một con quái vật nửa nam nửa nữ. Vậy thì họ có còn coi tôi là bạn nữa không? Bây giờ, mỗi ngày sau khi tan học trở về nhà, việc đầu tiên tôi làm là vào phòng và khóa chặt cửa lại. Tôi hy vọng một ngày nào đó, sẽ xuất hiện phép màu biến tôi thành một

chàng trai khô ngô tuần tú, làm cho những kẻ trước nay luôn cười nhạo tôi phải hối hận. Nếu như trên đời quả thật có phép màu này thì có bắt tôi phải giảm mười năm tuổi thọ cũng được! Còn nữa, liệu tôi có phải đi khám bác sĩ hay không?

Con trai khi bước vào tuổi dậy thì thường xuất hiện những đặc điểm về giới tính; không chỉ vóc dáng ngày càng cao hơn, mà thân hình cũng ngày càng rắn chắc, giọng nói trầm đục, bắt đầu có dáng của một người đàn ông “dũng mãnh”. Những đặc điểm về giới tính thường xuất hiện ở độ tuổi mười hai, mười ba; nhưng cũng có sự khác biệt về thời gian ở từng người. Chu Nham dậy thì muộn không hẳn là do một loại bệnh lý nào đó; ở nam giới, những đặc điểm dậy thì còn được biểu hiện ở các hiện tượng như: thể tích tinh hoàn to ra, xuất hiện lông nách, lông mu, xuất hiện hiện tượng di tinh... Chu Nham có thể quan sát xem những đặc điểm này có xuất hiện trên cơ thể mình hay không?

Điều cần nhắc nhở thêm ở đây đó là, những đặc điểm, hiện tượng trên thường xảy ra chậm chạp trong một thời gian dài, chứ không phải đồng loạt xuất hiện. Hơn nữa, những đặc điểm về giới thường có sự khác biệt ở mỗi người; có người thì yết hầu khá to, có người lại nhỏ hơn một chút; có người giọng nói trầm đục, có người giọng nói lại nhẹ và thanh... Đây không phải là hiện tượng gì kỳ lạ, bởi giữa người với người thường có vô số những điểm khác biệt, chúng ta không thể dễ dàng phán xét rằng ai là bình thường, còn ai đó thì không.

Còn về sự phát triển của bộ ngực, vấn đề này không chỉ xảy ra ở các thiếu nữ; các cậu trai trong độ tuổi dậy thì cũng thường xuất hiện hiện tượng này, chỉ là không mấy rõ ràng thôi. Sự phát triển của bộ ngực ở nam giới rõ ràng có liên quan đến sự mất cân bằng hoóc môn trong cơ thể; bởi vì trong tinh hoàn và tuyến thượng thận đều có khả năng sản xuất ra các hoóc môn nữ, không cần phải điều trị, thường sẽ tự biến mất sau nửa năm hoặc một năm. Chu Nham cũng có thể căn cứ vào điều này để phán đoán xem là ngực mình to ra có phải là một hiện tượng dị thường hay không. Ngoài ra, trong cơ thể của những cậu con trai có thân hình béo tốt thì hàm lượng estrogen thường cao hơn một chút, ngực của họ to ra có phần rõ ràng hơn so với những cậu con trai bình thường. Lúc này, có thể áp dụng một số phương pháp giảm béo khoa học sẽ rất có lợi cho sức khỏe.

Chính vì thế Chu Nham không cần thiết phải quá lo lắng. Còn về vấn đề “người lưỡng tính” hay “từ trường nữ tính” là những cách nghĩ không có cơ sở khoa học, không nên vì thế mà tự tạo cho mình gánh nặng về mặt tư tưởng. Từ các hành vi của Chu Nham cho thấy, tâm lý của cậu bé là hoàn toàn bình thường, bởi vì con trai mới lớn đều thích chơi với các bạn nữ. Tuy nhiên, xuất phát từ mục đích xây dựng một cá tính hoàn mỹ, tôi khuyên Chu Nham không chỉ nên giao lưu với các bạn khác giới mà còn nên hòa đồng hơn với các bạn cùng giới. Nếu như tạm thời cảm thấy giao lưu với các bạn nam khác có phần khó khăn, có thể tiến hành từ từ, hãy là một con người có tấm lòng, tôi tin rằng bạn nhất định sẽ đạt được mục đích!

GIẢM BỚT GÁNH NẶNG TÂM LÝ

HK, nam, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một học sinh nam mười sáu tuổi, học ở một trường trung học hạng ba. Mặc dù trong học tập, tôi chẳng chăm chỉ cho lắm, cũng ít chấp hành các quy định của nhà trường, nhưng tôi tự nhận thấy bản thân mình là một thiếu niên tốt. Bởi tôi không hút thuốc, không uống rượu, hiếu thảo với cha mẹ, biết giúp đỡ bạn bè. Chỉ có điều, những ưu điểm này không được các thầy cô giáo phát hiện ra. Thế nhưng tôi vẫn sống rất vui vẻ!

Nhưng giờ thì tôi đang cảm thấy bản thân mình rất tồi tệ, thậm chí tôi còn nghi ngờ không biết mình có phải là một kẻ lưu manh nữa hay không. Chuyện này thật là khó nói: gần đây không biết tại sao dương vật của tôi thường dựng đứng lên mà bản thân tôi không sao kiểm soát được, nó khiến cho tôi đỏ mặt tía tai vì xấu hổ. Như tuần trước, tôi mặc một chiếc quần bò và cùng đi với một bạn nam tên M. M bảo tôi nhìn một cô bé ở trước mặt, M nói cô bé đó thật sexy! Cô bé ấy mặc một chiếc váy cực ngắn, để lộ phần bắp đùi vừa trắng vừa gợi cảm. Lúc đó, tôi tự răn đe mình: “Tuyệt đối đừng có...”. Thế nhưng “cái đó” chẳng thèm nghe theo lời của tôi. Do tôi mặc quần bò hơi bó, thế nên nhìn thấy khá rõ. Tôi chỉ mong có một cái lỗ để chui ngay xuống cho khỏi xấu hổ. M đột nhiên phát hiện ra, liền la lên: “Á, cậu dê thật đấy! Đã nghĩ đi đằng nào rồi thế hả?”. Tôi điên tiết chỉ muốn đấm cho cậu ta một cú. Chúa ơi, tôi thực sự không muốn như vậy mà! Hơn nữa, tôi cũng không hề có ý nghĩ hạ lưu kia. Tôi tự nhủ, mặc dù mình không phải là đứa học sinh mười phân vẹn mười của các thầy cô giáo nhưng ít nhất thì tôi cũng không phải là một kẻ lưu manh như vậy!

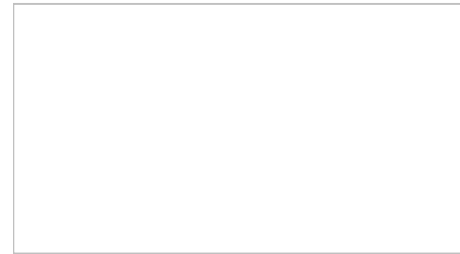
Điều phiền toái hơn là trong tôi bây giờ cứ như có một con quỷ ẩn nấp vậy, thường xuyên thích nhìn trộm đùi, ngực của con gái. Tôi thề là tôi không muốn như vậy, nhưng tôi không thể kìm chế được bản thân. May mà họ không phát hiện ra, nếu không thì đời tôi thê thảm rồi. Chỉ như vậy thôi cũng đủ làm cho tôi cảm thấy xấu hổ lắm rồi, tôi không hiểu mình bị làm sao nữa! Tôi nói với M về vấn đề này, M kiên quyết cho rằng trong đầu tôi có ý đồ mờ ám, thế nên “cái đó” mới dựng đứng lên như vậy. Cậu ấy còn nói, bộ não điều khiển tất cả mọi hoạt động của cơ thể, nói đến mức làm cho tôi cảm thấy càng rối rắm hơn, có phải tôi là một con yêu râu xanh không?

Tối đến, mọi người trong phòng thường tụ tập bàn bạc về các bạn nữ và các vấn đề về giới tính. Nói thật, chúng tôi cũng chỉ hiểu rất lơ mờ về vấn đề giới tính, nhưng ai cũng thích tỏ ra mình là một chuyên gia về vấn đề này. Chúng tôi thi nhau khoe khoang các loại kiến thức về giới tính mà chúng tôi thu thập được từ các con đường khác nhau, còn chấm điểm cho đám con gái cùng lớp, bình chọn ra “hoa khôi” hoặc “bạn nữ sexy” nhất trong lớp. Tôi nghĩ ở lứa tuổi của chúng tôi hiện nay, những buồn phiền và nghi hoặc về vấn đề giới tính là chuyện rất bình thường, cảm thấy hứng thú với đám con gái cũng là rất bình thường. Ban đầu tôi không dám nhắc đến chuyện “cái đó” của mình dựng đứng lên, nhưng về sau vì bị M nói ra, thế nên tôi đương nhiên phải tìm cách biện hộ cho bản thân, nói rằng tự nó muốn thế, không liên quan gì đến tôi cả. Tôi tưởng rằng mọi người sẽ cười nhạo mình, nào ngờ có người còn đồng ý với tôi, họ cũng có những nỗi ngượng ngùng như tôi, còn nói càng sợ hãi thì phản ứng càng mạnh. Tôi thấy, bản thân mình đúng là đang bị như vậy.

Có phải tôi đang có vấn đề về tâm lý không? Hay là do quá trình dậy thì của cơ thể làm cho hệ thần kinh của tôi mất đi khả năng tự kiểm soát? Tôi nghĩ chuyện này mà để cho người lớn biết được, họ sẽ nói tôi là một kẻ đạo đức kém, một người xấu xa. Còn nếu không may bị các bạn nữ biết được, nhất định sẽ

ghép cho tôi cái tội danh là yêu râu xanh hoặc dê xồm. Những người lớn mặc dù cũng từng trải qua giai đoạn này, nhưng họ đều đã lãng quên nó rồi. Có phải tất cả con trai đều có những bí mật không thể nói cho người khác? Người lớn đều cho rằng con trai không có trái tim, nhưng thực ra đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi; con trai cũng có những nỗi khổ khó nói không kém gì con gái.

Thật không thể hiểu nổi, tại sao trong tuổi dậy thì, chúng tôi lại có nhiều vấn đề khó nói và kỳ cục như vậy? Tôi cũng biết rằng những rắc rối này sẽ tự biến mất khi tôi lớn lên, thế nhưng bây giờ thì tôi chẳng thấy dễ chịu chút nào. Tôi hy vọng sẽ có một người có thể giải thích cho tôi về các hiện tượng kỳ lạ trong cơ thể, xóa bỏ giúp tôi những thắc mắc và băn khoăn trong lòng!

Con trai trong độ tuổi dậy thì thường gặp phải rất nhiều thắc mắc xung quanh vấn đề cơ thể; những thắc mắc này thường ảnh hưởng đến tinh thần, tạo thành gánh nặng tâm lý cho các em. Hỏi người lớn đáp án cho những câu hỏi đó không phải là một chuyện xấu xa, bởi vì tìm hiểu về bản thân là quyền lợi của các em và cũng là một thái độ khoa học. Những cậu con trai trong độ tuổi dậy thì, dương vật tự nhiên dựng đứng lên mà không sao kiểm soát được là một hiện tượng rất phổ biến và hoàn toàn bình thường. Nó cho thấy sự phát triển về tâm lý của bạn là hoàn toàn tự nhiên, hay nói một cách khác, bạn là một người hoàn toàn khỏe mạnh. Vì thế bạn không cần phải coi đó là một hành động đáng xấu hổ, gây ra gánh nặng về tâm lý cho bản thân mình. Điều đáng nói ở đây là, con trai trong độ tuổi dậy thì thường có những phản ứng như vậy trước các yếu tố mang tính kích thích, bất kể là những yếu tố này có hay không có liên quan đến giới tính.

Còn về vấn đề HK không kiểm chế được bản thân và thường nhìn vào những phần nhạy cảm của con gái hoàn toàn là do sức ép về tâm lý quá nặng nề gây ra. HK cho rằng, hiện tượng “dựng đứng” của mình là không bình thường, là xấu xa; vì vậy càng nghĩ đến việc chấm dứt hành động này thì HK lại càng không nhịn được mà “phạm sai lầm”, cái này gọi là “càng sợ quý thì càng dễ gặp quý”. Cách tốt nhất hiện giờ là坦然 đối mặt với các phản ứng, để tâm lý thật thoải mái khi đối mặt với các rắc rối của mình để loại bỏ tâm trạng lo lắng và sốt ruột. Nếu chẳng may xảy ra hiện tượng này ở chốn đông người, bạn cũng không nên quá lo lắng; bởi người khác cũng không dễ gì phát hiện ra, hơn nữa, nếu bạn chuyển sự chú ý của mình đến vấn đề khác thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường (tâm lý có vai trò rất lớn trong trường hợp này).

Cuối cùng, tôi cũng muốn nhắc nhở những học sinh nội trú như HK rằng: Không nên quên việc duy trì giữ gìn vệ sinh sạch sẽ cho dương vật. Rất nhiều bạn nam cho rằng chỉ có con gái mới cần phải vệ sinh sạch sẽ vùng kín, thậm chí ngay cả một số bậc cha mẹ cũng có cách nghĩ này; thực ra đây là một suy nghĩ sai lầm. Con trai cũng cần phải vệ sinh sạch sẽ cho vùng kín của mình, nếu không các loại vi khuẩn sẽ xâm nhập vào cơ quan sinh dục, gây ra rất nhiều rắc rối cho “khổ chủ”. Đây cũng là một thói quen vệ sinh tối thiểu của mỗi người.

Hương Minh, nữ, 14 tuổi, học sinh lớp 9

Tôi là một học sinh nữ, hiện đang học lớp chín của một trường nội trú, cứ tám nữ sinh ở trong một phòng. Mỗi tối chúng tôi phải ra phòng tự học, đến giờ tắt đèn, mọi người đều nằm trên giường nói chuyện. Còn về vấn đề tán gẫu của chúng tôi ư? Quả thật là nhiều vô cùng!

Ban đầu, chúng tôi nói về chuyện tình yêu. Mọi người hỏi nhau xem lần đầu tiên yêu đơn phương là khi nào. Có người thì nói lần đầu yêu đơn phương là hồi mới lên cấp hai, có người nói hồi còn học cấp một; có người lại nói rằng mình đã yêu một cậu bạn từ hồi học mẫu giáo, đúng là khiến người khác phải buồn cười! Rồi sau đó mọi người lại thảo luận đến mẫu đàn ông lý tưởng của mình, có người thích mẫu đàn ông như Châu Nhuận Phát, thân hình cao lớn và hiền lành; có người lại thích mẫu người như Lưu Thanh Vân, thật thà và chất phác; cũng có người lại thích mẫu người như Châu Tinh Trì, hài hước và dí dỏm... Cứ nói đến vấn đề này là mọi người lại sôi nổi như pháo rang, chẳng ai cảm thấy mệt mỏi cả.

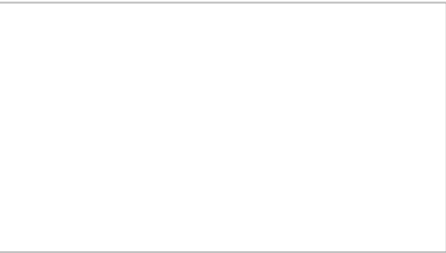
Một lần, trong trường xảy ra chuyện, một học sinh nữ lớp tám đã ngã đi trên đường chạy bốn trăm mét trong lễ hội thể thao của trường. Sau khi đưa bạn nữ đó vào bệnh xá kiểm tra, đột nhiên phát hiện ra bạn ấy đã mang thai. Về sau, bạn nữ đó tự động xin thôi học. Lúc xử lý chuyện này, nhà trường không hề công khai hay làm lớn chuyện, nhưng tin tức nhanh chóng lan truyền trong giới học sinh. Chủ đề tán gẫu trong phòng tôi cũng nhanh chóng chuyển sang chuyện này.

Phương Phương hỏi con gái sẽ mang thai trong trường hợp nào, có phải là khi con gái và con trai hôn nhau không? Lan Lan cho rằng con gái đến hai mươi lăm tuổi sẽ tự nhiên có thai, còn nói điều này là do mẹ bạn ấy nói cho bạn ấy biết. Băng Băng nói cùng ngồi trên ghế với con trai thì sẽ mang thai. Tông Lỗi nói rằng bạn ấy không bao giờ dám sử dụng nhà vệ sinh sau bố mình, hỏi tại sao thì bạn ấy nói sợ ngồi chung bồn cầu với bố sẽ bị mang thai. Còn Lưu Tiểu Thanh nói, con trai và con gái sau khi làm chuyện bậy bạ thì con gái sẽ mang thai. Chúng tôi không hiểu “chuyện bậy bạ” là chuyện gì, Lưu Tiểu Thanh nói rằng bản thân bạn ấy cũng không rõ, bạn ấy nói bạn ấy từng xem một cuốn tiểu thuyết trong đó có viết như vậy, nhưng viết đến chỗ quan trọng thì lại dùng dấu ngoặc vuông lược bỏ mất. Chúng tôi nghe hồi lâu mà vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Nói chung cả tám đứa bọn tôi, sau một hồi tranh cãi đều không ai chịu phục ai. Thế nhưng tất cả đều phản đối ý kiến của Lan Lan, cái gì mà con gái hai mươi lăm tuổi thì tự nhiên có thai? Chị hàng xóm nhà tôi đã ba mươi tuổi rồi mà chưa lấy chồng, cũng chưa sinh con. Lan Lan phán đoán chắc là chị ấy đã sử dụng biện pháp tránh thai rồi.

Cả phòng 403 chúng tôi không hện mà cùng tỏ thái độ lạnh nhạt và né tránh bọn con trai. Thế nên bọn con trai chẳng hề ngần ngại, gọi phòng 403 chúng tôi là “bản doanh của những kẻ đồng tính luyện ái”. Chúng tôi chẳng hề cảm thấy khó chịu, dù sao thì chúng tôi cũng không thích những đứa con gái cứ bám lấy lũ con trai và cười đùa âm ỉ, ví dụ như bạn Mai lớp chúng tôi. Có lần bạn ấy còn thản nhiên ngồi sau xe của các bạn nam đi chơi, đúng là khiến cho chúng tôi vô cùng ngạc nhiên và lo lắng thay cho bạn ấy nữa. Có lần, Lan Lan và Mai tranh cãi về bài tập, cả hai đều rất bực mình nên đã nói những lời lẽ có phần quá đáng. Lan Lan nói Mai không có chút thận trọng của con gái, suốt ngày cứ như con điên, có chuyện gì cũng làm ra vẻ kinh ngạc lắm, rồi có lúc sẽ xảy ra chuyện lớn cho xem. Cũng may là Mai không để tâm nên không đoán ra được hàm ý sâu xa của câu nói đó. Bạn ấy phản kích rằng, phòng 403 chúng tôi thì thật

trọng có thừa, nhưng trông chẳng khác gì những nữ tu sĩ của thế kỉ trước. Những lời chỉ trích của Mai khiến cho cả phòng 403 vô cùng phẫn nộ, nhưng lại nhận được sự đồng tình của đám con trai. Tối hôm đó, cả phòng 403 chúng tôi trầm ngâm không nói, ai cũng mải mê suy nghĩ.

Tôi rất muốn biết, rốt cuộc thì trẻ con có nguồn gốc từ đâu? Còn nhớ khi học lớp tám, trong tiết vệ sinh sinh lý có nhắc đến vấn đề này, nhưng cô giáo không hề giảng cho chúng tôi nghe. Chúng tôi rất muốn thỏa mãn trí tò mò về vấn đề này, như vậy có phải là tư tưởng không lành mạnh không?

Tìm hiểu về nguồn gốc của sinh mệnh là sự tìm hiểu và hiếu kỳ về các hiện tượng khoa học, đồng thời cũng là quyền lợi của các em, bởi vì mỗi người sau khi trưởng thành đều có khả năng phải làm cha hoặc mẹ của trẻ con.

Sự ra đời của trẻ con cần phải có sự kết hợp của cả nam và nữ. Nam, nữ đã bước vào tuổi dậy thì chính là đã bước vào giai đoạn chuẩn bị cho sự ra đời của một em bé sau này. Yêu cầu bắt buộc cho khả năng sinh sản của nam giới chính là sự sản sinh ra tinh trùng, còn ở nữ giới là sự xuất hiện của các kỳ kinh nguyệt. Chỉ khi tinh trùng của nam đi vào cơ thể của nữ giới, gặp được trứng trong tử cung của người phụ nữ mới có thể thụ tinh và hình thành nên một mầm sống mới. Vì vậy, việc nam nữ ôm hôn nhau, ngồi chung một chiếc ghế, lần lượt sử dụng bồn cầu có thể dẫn đến việc mang thai là hoàn toàn không có cơ sở, bởi vì tinh trùng và trứng đều rất yếu ớt, một khi đã rời khỏi cơ thể người là không thể sống được. Hay cái giả thiết con gái đến một độ tuổi nhất định sẽ tự nhiên có thể sinh con là hoàn toàn vô căn cứ. Chính vì thế trong cuộc sống hằng ngày, con gái có thể tự do thoải mái tiếp xúc hay giao lưu với con trai, không nên tự mình gò bó hay ép buộc bản thân.

Giữa hai vợ chồng thường tồn tại hoạt động tình dục, đây là một hiện tượng hết sức bình thường, hoàn toàn không phải là chuyện gì xấu xa. Mỗi một sinh mệnh được sinh ra đều là do sự kết hợp này, vì thế mà sinh mạng của chúng ta là vô cùng quý báu và tốt đẹp. Do đó có thể nói, đời sống tình dục lành mạnh cũng là một hoạt động bình thường của con người, là tiền đề cho sự duy trì nòi giống cho chúng ta.

Mặc dù nói nam nữ trong giai đoạn dậy thì đã có khả năng sinh con, nhưng các hành vi quan hệ tình dục ở thanh thiếu niên vẫn nên là điều cấm kị. Đó là bởi vì cơ thể của các em trong giai đoạn này vẫn chưa phát triển hoàn toàn, hơn nữa các tập tục và văn hóa của xã hội loài người không cho phép chuyện này xảy ra. Với tư cách là những người bố, người mẹ tương lai, nhiệm vụ tối quan trọng của các em hiện giờ là chăm chỉ học hành, rèn luyện thành tài để có thể tạo ra một môi trường sống lý tưởng cho con cái của mình sau này.

BÌNH TĨNH ĐỐI MẶT VỚI MỘNG TINH

Từ Khắc Thành, nam, 14 tuổi, học sinh lớp 8

Tôi là một học sinh nam lớp tám, năm nay tôi mười bốn tuổi. Tôi sinh ra trong một gia đình gia giáo, bố tôi là giảng viên đại học, mẹ tôi là kỹ sư công trình. Dù là trong học tập hay trong cuộc sống, bố mẹ đều rất nghiêm khắc với tôi. Bố mẹ tôi đều là những người thiếu hài hước và luôn dành phần lớn thời gian cho việc theo đuổi sự nghiệp của mình, đồng thời, bố mẹ cũng yêu cầu tôi ít chơi bời để tập trung cho việc học hành.

Ngay từ nhỏ, tôi đã rất ngưỡng mộ những bạn có thể thoải mái và làm nũng trước mặt bố mẹ, tôi thì luôn kính sợ bố mẹ mình. Lúc đó, tôi rất nghe lời bố mẹ, kết quả học tập cũng rất xuất sắc. Nhưng sau khi lên cấp hai, không hiểu vì sao, bỗng nhiên tôi vô cùng mong muốn có thể thay đổi bản thân mình một chút. Thế là tôi liền giấu bố mẹ, kết giao với những người bạn xấu, tập tành từ họ cách nhảy nhót, xem đĩa lậu, còn bắt đầu biết đi ị và ngắm nghía đám con gái. Tôi cảm thấy cuộc sống như thế này thật sự rất kích thích. Để bố mẹ không phát hiện ra sự thay đổi của mình, tôi vẫn không dám lơ là chuyện học hành, thế nên kết quả học tập của tôi về cơ bản vẫn ổn.

Những người bạn này của tôi thường xuyên nói về những cô bé mà họ thích; có lẽ vì bị ảnh hưởng từ họ nên tôi cũng bắt đầu thích bạn Quỳnh học cùng lớp. Tôi cảm thấy Quỳnh mặc váy hoa liền thân rất đẹp. Họ cười tôi và nói rốt cuộc thì tôi yêu người hay yêu váy? Tôi cũng không sao nói rõ được, vì Quỳnh trong giấc mơ của tôi thường không nhìn được rõ mặt, chỉ có chiếc váy là bay nhẹ nhàng trong gió, trông rất đẹp và đầy ấn tượng!

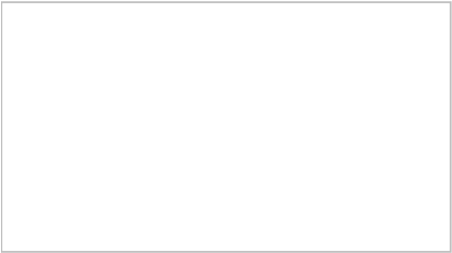
Tôi cũng từng xem qua những cuốn sách nói về tâm sinh lý học sinh cấp hai, biết được ở độ tuổi chúng tôi hiện giờ, thích một người khác phái là một chuyện hết sức bình thường (bố mẹ tôi mà biết chuyện này thì chắc chắn sẽ cho rằng đó không phải là chuyện bình thường). Thế nhưng gần đây, giấc mơ của tôi bắt đầu thay đổi, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng khó xử.

Đó là tối thứ Bảy, sau khi viết xong bài tập làm văn, tôi lại làm một bài kiểm tra Số học, tôi sắp phải thi học kỳ rồi, thế nên phải tranh thủ thời gian ôn tập. Mãi cho đến lúc mười một giờ, tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, liền leo lên giường. Tối đó, tôi đã nằm mơ, giấc mơ rất rối rắm, buổi sáng lúc tỉnh dậy, tôi cảm thấy rất bất bình thường. Sau đó, tôi giật nảy người khi phát hiện ra quần của mình bị ướt. Tôi nhủ thầm: “Chết rồi, mình tè dầm ra giường rồi!”, vừa nghĩ tôi vừa đưa tay sờ lên ga trải giường... lúc đó tôi mới hiểu ra mọi chuyện. Tôi biết đám con trai thường có hiện tượng mộng tinh này. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng chuyện này lại xảy ra với mình, thế nên tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng và khó xử. Khó xử là vì nếu mẹ tôi mà phát hiện ra chuyện này liệu có nghĩ rằng tôi đã làm chuyện gì xấu xa rồi không? Tôi càng nghĩ càng lo. Tôi nghĩ lại giấc mơ đêm đó, hình như tôi lại nằm mơ thấy Quỳnh mặc chiếc váy hoa, tiếp đó tôi lại nằm mơ thấy.... nói ra thật xấu hổ... tôi mơ thấy mình và Quỳnh thân mật với nhau! Có khi nào tôi đã biến thành một con yêu râu xanh rồi không?

Cũng may là hôm đó mẹ không phát hiện ra cái ga trải giường bẩn của tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng ngay tối hôm sau đó, tôi phát hiện ra ga trải giường đã bị thay mới rồi, mẹ đã biết chuyện này rồi sao? Nhưng mẹ chẳng nói gì, chỉ có điều tôi cảm thấy ánh mắt mẹ nhìn tôi hơi khác thường, thậm chí mẹ còn nhắc tôi “dốc toàn bộ sức lực cho việc học hành”. Theo như tôi hiểu thì câu nói này của mẹ chứa đầy ẩn ý. Nhưng tôi vẫn hy vọng tất cả chỉ là do tôi nghĩ ngợi quá nhiều mà thôi!

Điều làm tôi khó hiểu nhất đó là “ban ngày nghĩ gì thì ban đêm mơ cái đó”, mặc dù ban ngày đúng là tôi có nghĩ đến Quỳnh, nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ xấu xa gì với bạn ấy, chỉ là tôi rất thích Quỳnh mà thôi, vậy mà không hiểu sao tôi lại mơ một giấc mơ như vậy?

Về sau, tôi đem chuyện này tâm sự với một người bạn thân, còn hỏi cậu ta đã từng bị mộng tinh chưa, nhưng cậu ta nói cậu ta chưa từng, tôi nghi ngờ cậu ta nói dối. Điều làm cho tôi cảm thấy bất an là người bạn này nói với tôi rằng di tinh rất có hại cho cơ thể, vì “một giọt tinh bằng mười giọt máu”. Tôi nghe xong vô cùng sợ hãi! Bây giờ tôi rất sợ tuổi dậy thì, chỉ hy vọng mãi mãi có thể sống trong tuổi ấu thơ. Lúc đó, tôi không hề cảm thấy buồn phiền, mà cho dù có buồn phiền thì cũng đơn thuần hơn bây giờ nhiều! Tôi hy vọng bản thân có thể khống chế được chuyện mộng tinh này, nhưng tôi làm sao có thể khống chế được bản thân mình ở trong giấc mơ chứ?

Con trai ở độ tuổi mười hai, mười ba, các tuyến sinh dục thường phát triển nhanh chóng, tinh hoàn đã bắt đầu có khả năng sản xuất tinh trùng, chất nhầy cùng tinh trùng trong cơ thể sẽ sản sinh ra “tinh dịch”; tinh dịch tích lũy lâu dần sẽ tự động tràn ra, cũng giống như nước đầy sẽ trào ra ngoài vậy, đây là một hiện tượng hết sức bình thường, không cần phải quá lo lắng, và càng không cần phải thấy lúng túng khó xử hay xấu hổ! Cũng không có một con số cụ thể số lần di tinh, bởi nó do tình trạng cơ thể của mỗi người quyết định. Các nhà khoa học cho rằng, di tinh có thể làm giảm các ham muốn tình dục ở thanh thiếu niên. Theo điều tra cho thấy, phần lớn các cậu con trai mới lớn đều từng trải qua hiện tượng mộng tinh. Còn cách nói “một giọt tinh bằng mười giọt máu” là không có cơ sở khoa học. Thành phần chủ yếu của tinh dịch là protein và nước, chẳng có liên quan gì đến máu cả, hơn nữa, nó cũng không thể chuyển hóa thành máu trong cơ thể được. Chỉ cần không phải do hành vi của con người gây ra thì di tinh hoàn toàn không có hại cho sức khỏe.

Nam nữ ở độ tuổi dậy thì, các bộ phận sinh dục đều ở trong giai đoạn phát triển chín muồi, thường nảy sinh sự hiếu kỳ và những hiểu biết mơ hồ về giới tính. Tình yêu đơn phương trong giai đoạn này mặc dù phần lớn đều thuộc về yếu tố tình cảm, nhưng sự kích thích tình dục cũng bắt đầu nảy sinh. Những kích thích tình dục này bị vùi sâu vào trong tâm thức của mỗi người dưới sự ràng buộc của các quan niệm đạo đức trong xã hội; có thể bản thân bạn không cảm nhận được, nhưng chúng lại được bộc lộ ở trong những giấc mơ; vì thế nên hiện tượng mộng tinh là hết sức bình thường. Chỉ có điều, bất cứ sự vật nào cũng đều phải có một “mức độ” nhất định, cái gì “quá” cũng đều có hại. Vì vậy hy vọng rằng Từ Khắc Thành sẽ chăm chỉ tham gia các hoạt động xã hội như: luyện tập thể dục thể thao, vui chơi giải trí, học tập và kết bạn để hạn chế những suy nghĩ và ảo tưởng với phái nữ, tránh để hiện tượng di tinh xảy ra liên tục. Còn một vấn đề nữa, bố mẹ đều là những người từng trải, vì thế chẳng còn lạ lùng gì với vấn đề mộng tinh hay di tinh, bạn không cần phải cảm thấy xấu hổ!

Thúc Bình, nữ, 15 tuổi, học sinh lớp 9

Từ nhỏ tôi đã quen nghe những lời khen ngợi của người lớn: “Cô bé này xinh xắn thật đấy!”. Soi gương, tôi thấy một cô bé có khuôn mặt trái xoan, làn da trắng muốt, đôi lông mày thanh tú, đôi mắt to long lanh. Tôi thấy vô cùng tự hào. Đương nhiên mẹ tôi cũng thường xuyên răn đe tôi: “Con gái nếu đẹp mà không chịu học hành thì sau này cũng là kẻ vô dụng!”. Tôi cũng hiểu rõ những điều mẹ nói, nhưng người khác thường chú ý đến vẻ bề ngoài của tôi, sao tôi lại có thể thờ ơ với nó được?

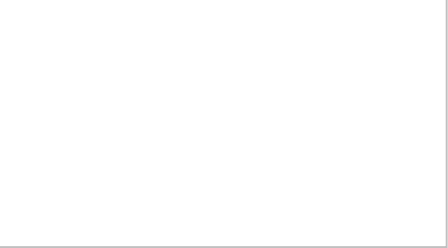
Điều đáng tiếc là từ hồi tôi học lớp sáu cho đến nay, sự tự tin về vẻ bề ngoài của tôi bắt đầu lung lay, nguyên nhân là vì tôi đang béo lên. Người bạn thân nói với tôi: “Thúc Bình, bạn đừng ăn nhiều thịt mỡ, không được ăn đùi gà rán, không được ăn quá nhiều cơm. Bạn cần phải ăn kiêng thôi!”. Thế là tôi liền không ăn thịt mỡ, không ăn KFC, cũng không ăn khoai tây chiên, mỗi bữa chỉ ăn một chút cơm. Mẹ rất lo cho tôi, nói rằng con gái phải béo một chút mới đẹp. Nhưng tôi không tin đâu! Tôi biết sau lưng tôi, bố mẹ cũng nói rằng tôi hơi béo. Nhân buổi liên hoan Tết Nguyên đán năm đó, tôi với một bạn ở lớp cùng nhảy một điệu và đạt giải nhất. Khi tôi phấn khởi mang giải thưởng về nhà khoe thì bố tôi nói đùa: “Ấy, bé mập nhà mình cũng nhảy nổi đấy!”. Nghe thấy thế, tôi vô cùng tức giận, niềm vui sướng trong lòng lập tức tan theo mây khói.

Học xong lớp sáu, tôi và ba người bạn thân cùng chụp ảnh, bác thợ chụp ảnh nhất định bắt tôi đứng ra phía sau. Bác ấy nói tại tôi béo, đứng ra phía sau thì trông sẽ gầy hơn một chút. Mọi người đều cười, chỉ có tôi là khổ tâm vô cùng.

Bây giờ, mặc dù cũng có không ít người khen tôi xinh đẹp, nhưng cuối câu khen thế nào cũng chêm vào một câu: “Mỗi tội hơi béo!”. Nhìn qua thì thấy phần ngực của tôi là phát triển nhanh nhất (mẹ đã bắt tôi phải mặc áo lót rồi); còn nữa, mùa hè là mùa “tai họa” của tôi. Bởi vì tôi rất sợ mặc váy sẽ để lộ đôi chân to và thô kệch của mình. Tôi vô cùng ngưỡng mộ những bạn gái mặc váy liền có thân hình thon thả. Mỗi lần mẹ dẫn tôi đi mua quần bò là tôi lại không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ; bởi vì có khi khó khăn lắm mới thò được chân vào thì lại không kéo được quần lên, hay khi tôi muốn chọn một chiếc quần bó sát, người bán hàng lại nhìn tôi mà lắc đầu, nói rằng tôi béo quá, không mặc vừa.

Ôi, chẳng ai hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi cả, họ đều cho rằng tôi chẳng chăm sóc gì đến ngoại hình của mình. Để giảm béo, mặc dù tôi cũng ăn kiêng, nhưng lại không đủ kiên nhẫn, không sao chịu nổi quá hai ngày. Chị họ tôi năm nay hai mươi tuổi, nhưng thân hình của chị đẹp hơn tôi nhiều, vậy mà chị còn suốt ngày than béo. Chị họ tôi rất kiên trì ăn kiêng, một ngày chỉ ăn hai bữa, ăn kiêng đến mức mặt mày tái xanh, cơ thể yếu ớt, mỏng manh như thể gió thổi cũng bay. Về sau, chị tôi ốm nặng, đành phải ăn đầy đủ các loại thực phẩm giàu dinh dưỡng; kết quả là công sức giảm béo bấy lâu nay khó khăn lắm mới có được giờ tan như bột xà phòng. Câu chuyện này trở thành chuyện cười cho gia đình tôi. Mẹ thường xuyên lấy chuyện này ra để răn đe tôi, nói rằng giảm béo chẳng có tác dụng gì, nói nhiều đến mức tôi nghe đến chán cả tai.

Tôi thật không hiểu nổi, tại sao bản thân mình lại không thể thực hiện mơ ước giảm béo? Tại sao lại có bao nhiêu là bạn nữ xinh đẹp hơn tôi? Tôi chỉ mong mình mãi mãi xinh đẹp được như hồi còn nhỏ, ai nhìn thấy cũng phải thích. Liệu có phải đây chính là điều mà người lớn thường hay nói: “Con gái mười tám thay da đổi thịt”? Nhưng tại sao tôi càng thay đổi thì càng xấu vậy?

Con trai, con gái bước vào giai đoạn dậy thì đều đặc biệt chú ý đến ngoại hình của mình: Trong mắt người khác mình trông như thế nào? Mình có xinh đẹp hay không?... Những kết luận của các cô cậu bé này thường là phủ định, khiến cho họ thêm mất tự tin vào bản thân. Đó là do họ đặt yêu cầu quá cao cho bản thân mình.

Có rất nhiều bạn gái trông rất xinh xắn trong mắt tôi nhưng họ lại tự cho rằng bản thân mình thật xấu xí. Tôi nghĩ Thúc Bình cũng là một cô bé như vậy. Con gái mười lăm, mười sáu tuổi, lứa tuổi vô cùng trong sáng và hồn nhiên, mỗi người đều có phong cách và cá tính riêng, và ai cũng có nét đẹp của mình. Về điều này, có lẽ phải qua nhiều năm nữa Thúc Bình mới hiểu ra được. Thực ra những lời mẹ Thúc Bình nói rất có lý, hoàn toàn không phải là những lời dỗ dành con gái. Những cô bé ở độ tuổi dậy thì đều béo lên ở một mức độ nhất định, điều này không những không làm tổn hại đến hình ảnh của bạn, ngược lại còn là mốc đánh dấu cho sự “viếng thăm” của vẻ đẹp nữ tính. Một người con gái đẹp là người có bộ ngực đầy đặn, các bắp thịt săn chắc, làn da nhẵn mịn... Giai đoạn dậy thì mang đến cơ hội không có lần thứ hai để tạo nên một thân hình khỏe đẹp cho các cô thiếu nữ; nếu như giảm béo một cách mù quáng trong một thời gian quá dài có thể gây ra những hậu quả nghiêm trọng như: mất cân bằng về nội tiết, tắc kinh. Đây là những hậu quả không ai muốn có!

Không biết Thúc Bình có quan tâm đến một số nữ minh tinh xinh đẹp như Shirley Temple hay Audrey Hepburn không? Khi còn là những thiếu nữ, họ cũng có thân hình hơi mập mạp; điều này bạn có thể kiểm chứng bằng những tấm ảnh của họ. Chính vì vậy, hy vọng Thúc Bình không nên quá lo lắng đến việc giảm béo của bản thân. Nếu như muốn kiểm tra một cách khoa học xem mình có thuộc kiểu béo bình thường hay không, Thúc Bình có thể sử dụng công thức sau:

$$(\text{Chiều cao} - 100) \times 0.9 = \text{trọng lượng tiêu chuẩn (kg)} \text{ (có thể dao động trong khoảng 10\%).}$$

Nếu như bạn thuộc vào loại béo phì thì cũng không nên quá lo lắng, thể dục thể thao chính là một phương pháp giảm béo hữu hiệu, ví dụ như: chạy, bơi lội, leo núi, đánh cầu... Về ăn uống, bạn có thể ăn ít các loại đồ ngọt hay các loại thực phẩm có chứa nhiều tinh bột như: khoai tây, gạo... Ngoài ra, bạn nên duy trì thói quen ăn uống đúng giờ giấc, ít ăn vặt. Cuối cùng tôi muốn khuyên Thúc Bình một điều: Chính sự tự tin sẽ mang đến vẻ đẹp cho bạn!

KHI HAM MUỐN TỎI

XF, nam, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một nam sinh lớp mười, tính cách hơi trầm, không có bạn thân, thành tích học tập cũng bình thường. Còn nhớ hồi nhỏ, tôi không hề giống như bây giờ. Hồi đó tôi rất nhanh nhẹn và lanh lợi, rất được lòng mọi người. Tôi thường nghĩ, giá mà thời thơ ấu của tôi ở lại mãi mãi, không bao giờ trôi đi thì tốt biết mấy!

Tôi có một bí mật, chính vì nó mà tôi đã bước vào thời kỳ mưa gió ảm đạm của đời mình; vì nó mà tôi trở nên tự ti, tự trách bản thân mình, dần dần mất đi niềm tin vào cuộc sống và tình bạn; vì nó mà tôi bị loại ra khỏi hàng ngũ những học sinh ưu tú của lớp; vì nó mà tôi mất đi khao khát và dũng khí đối mặt với cuộc sống trong tương lai. Thật đấy, nếu như không phải là do tôi không đủ dũng khí thì tôi đã chết không chỉ một lần rồi! Tôi ghê tởm và căm ghét bản thân mình!

Đó là vào một ngày hồi tôi học lớp tám, tôi ở nhà một người bạn cùng lớp làm bài tập; tôi muốn mượn cuốn Từ điển tiếng Hán của cậu ấy, thế là cậu ấy liền bảo tôi đến giá sách trong phòng bố mẹ cậu ấy mà tìm. Sau khi tìm được cuốn từ điển đó, tôi nhìn thấy một cuốn tạp chí có rất nhiều ảnh chụp cơ thể con người. Trong lúc vội vã, tôi nhanh tay lật giở cuốn tạp chí; trong đó tôi bắt gặp vài trang ảnh chụp một người con gái khỏa thân. Trong cơ thể tôi dường như có một dòng điện chạy qua, tôi chỉ xem qua loa mà không sao quên được.

Kể từ đó, tôi bắt đầu có thói quen thủ dâm. Mỗi khi ở trong phòng một mình là tôi lại không kiềm chế được mình nhớ đến những bức ảnh khỏa thân hôm đó, thế là ham muốn của tôi lại trỗi dậy. Điều này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng khó xử, không biết phải làm sao! Sau mỗi lần thủ dâm, tôi đều tự trách bản thân mình, đồng thời tự thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Ban đầu, tôi không biết rõ thủ dâm có hại như thế nào đối với cơ thể, nhưng tôi cho rằng đó là một việc làm hết sức bẩn thỉu, không phải là một việc mà một học sinh ưu tú như tôi nên làm. Tôi cảm thấy bản thân mình đã biến thành một kẻ lưu manh.

Nhưng những xung động đó vẫn thường xuyên ghé thăm tôi, và ngày một nhiều lên, liệu có phải là do tôi quá yếu đuối? Năm tôi lên lớp chín, việc học hành ngày một căng thẳng, thành tích học tập của tôi không những không được nâng cao mà thậm chí còn bị sa sút. Thầy cô gọi tôi lên nói chuyện, bố mẹ hỏi tôi có tâm sự gì, nhưng tôi làm sao nói cho họ biết được nguyên nhân chính của sự việc cơ chứ? Liệu tôi có thể nói cho cô giáo rằng tôi là một kẻ lưu manh không? Tôi lại càng không muốn bố mẹ cảm thấy kinh ngạc và thất vọng về hành vi của tôi. Tôi gồng mình đóng vai một đứa con ngoan trước mặt mọi người. Tôi phải diễn thật tốt vai diễn này cho đến cùng.

Quá trình học tập căng thẳng không hề làm giảm bớt ham muốn của tôi, ngược lại, số lần thủ dâm của tôi ngày càng tăng lên. Tôi vô cùng buồn phiền, đau khổ và tự ti. Lúc đi đường, tôi không dám ngẩng đầu lên, không dám nói chuyện với các bạn, bắt buộc phải nói chuyện với ai đó, trong lòng tôi cũng không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ; bởi vì tôi cảm thấy mình không bằng các bạn khác, mình chỉ là một kẻ xấu xa, đồi bại mà thôi!

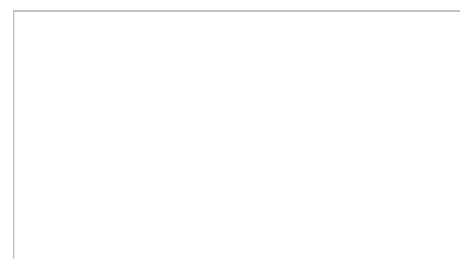
Sau khi lên cấp ba, tôi cảm thấy cơ thể mình khó chịu vô cùng: thường xuyên bị đau đầu, mất ngủ cả đêm. Dần dần tôi cũng hiểu một số chuyện, ví dụ như tình yêu và hôn nhân. Tôi cảm thấy vô cùng hoang

mang đối với tương lai của mình, bởi vì tôi không biết rằng mình có phải là một người đàn ông khỏe mạnh hay không nữa.

Tôi cảm thấy trong cơ thể mình có một con dã thú, nó thường xuyên thoát ra khỏi ý chí của tôi, khiến cho tôi mất đi lý trí. Thừa biết rằng làm như vậy là có hại cho bản thân, nhưng tôi lại không sao thoát ra khỏi nó được. Gần trường tôi có một phòng video. Mặc dù thầy giáo cấm chúng tôi đến xem, nhưng cũng đã có một vài bạn đến đó xem băng đồi trụy, thậm chí họ còn rủ tôi đi cùng. Tôi không dám đi; bài học hồi năm lớp bảy đó khiến cả đời này tôi không sao quên được. Tôi rất sợ bản thân mình sẽ không chống lại được các cám dỗ, sẽ chạy đi xem mấy thứ mình không nên xem đó.

Tôi hận bản thân mình tại sao lại dậy thì sớm như vậy! Nhìn thấy các bạn học cùng lớp vô tư hồn nhiên, đáng vẻ nhẹ nhõm, thoải mái, tôi thực sự vô cùng ngưỡng mộ! Họ khỏe mạnh, linh hoạt, tiền đồ rộng mở; còn tôi... Trước mắt tôi là một cuộc đời như thế nào đây? Phía trước tôi là một khoảng trời u ám và một vách núi đáng sợ. Tôi từng mơ một giấc mơ đáng sợ, có người phát hiện ra hành vi bỉ ổi của tôi, họ chỉ trích tôi, cười nhạo tôi và khinh thường tôi...

Điều gì có thể giúp tôi thoát khỏi bế khổ này ngoài cái chết đây?

Mặc dù hành vi thủ dâm khiến cho nhiều thiếu niên cảm thấy khó xử, thậm chí là đáng khinh bỉ, nhưng trong con mắt của người lớn, đây chỉ là một phản ứng sinh lý hết sức bình thường. Chỉ vì nó liên quan đến giới tính nên dễ khiến người ta cảm thấy xấu hổ và khó nói mà thôi! Thực ra, chúng ta hoàn toàn có thể nói chuyện một cách thoải mái về các vấn đề giới tính. Mặc dù đời sống tình dục là vấn đề của người lớn, nhưng nó tuyệt đối không phải là một chuyện dơ bẩn, đáng xấu hổ; ngược lại, tình dục là mức độ cao nhất của tình yêu, là hình thức giúp cho con người duy trì nòi giống. Nếu như XF có thể dùng thái độ và cách nhìn khách quan, chính xác đối với vấn đề về giới tính thì cậu ấy đã không nảy sinh tâm lý tự trách bản thân như vậy!

Còn một điểm nữa, tin rằng XF cũng biết: Các nhà khoa học đã từng thống kê cho biết, trong tất cả các thanh thiếu niên độ tuổi dậy thì, có đến hơn một nửa đã từng có hành vi thủ dâm. Tuổi dậy thì đến mang theo rất nhiều xung động tình dục, điều này khiến cho rất nhiều cô cậu bé mới lớn cảm thấy đau khổ và lo lắng; bởi vì chức năng sinh lý của họ đã trưởng thành nhưng tâm lý vẫn còn là trẻ con; hơn nữa, trên vai các em lúc này còn có một nhiệm vụ nặng nề đó là học tập, thế nên những xung động tình dục này không thể được giải quyết bằng hôn nhân. Rất nhiều người lựa chọn cho mình biện pháp thủ dâm để giải quyết nhu cầu. Nói một cách khách quan thì đây cũng chính là một phương pháp an toàn, thậm chí có thể giúp cho các em có thể làm giảm bớt sự ham muốn và lo âu về tình dục.

Thủ dâm thông thường không mang lại ảnh hưởng phụ quá lớn cho cơ thể người, tuy nhiên hành vi thủ dâm nếu xảy ra quá thường xuyên sẽ dẫn đến sự tổn hại nhất định cho cơ thể. Các nhà khoa học cho rằng, một số dạng tiêu hao thể lực có thể “đánh lạc hướng” những ham muốn tình dục của con người, ví dụ như: đá cầu, chạy bộ..., hay một số hình thức giải trí như: ca hát, khiêu vũ, ngâm thơ. Ngoài ra, nên tránh xa các loại sách báo và băng hình đồi trụy, bởi vì tuổi trẻ là lứa tuổi dễ bị kích động. Cuối cùng, không nên vì hành vi thủ dâm mà cảm thấy áp lực nặng nề về mặt tâm lý, những bí

mật riêng tư này không thể coi là những hành vi đáng xấu hổ được. Nó chỉ là một hành vi sinh lý bình thường của con người, hơn nữa, hành vi này lại không hẳn là có hại cho cơ thể người.

Nguy Tiểu Phương, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Năm nay tôi mười sáu tuổi, từ nhỏ đã sống với bố. Bố tôi thường rất bận bịu với công việc nên từ nhỏ tôi đã học được cách tự chăm sóc bản thân. Những người họ hàng và láng giềng đều khen tôi đảm đang.

Phần lớn những đứa con gái có hoàn cảnh như tôi thường rất đa sầu đa cảm; tuy nhiên ngay từ khi còn nhỏ, bố đã rèn luyện tôi thành một thằng con trai, thích bơi lội, trượt băng... thế nên tôi chẳng có mấy thời gian để thực hiện những mơ mộng của con gái. Lúc cãi nhau với người khác, người ta thường mắng tôi là “đồ đàn ông”, nhưng tôi chẳng hề cảm thấy buồn lòng, ngược lại còn cảm thấy rất vui. Tôi thấy giống con trai thì có gì không tốt đâu!

Tuy nhiên, chuyện xảy ra từ bốn năm trước đã khiến cho tôi nhận thức rõ ràng rằng, bản thân mình là một đứa con gái. Hôm đó, tôi đang chơi đùa xe với mấy đứa con trai ở trong sân; đột nhiên tôi cảm thấy ở bên dưới chảy ra rất nhiều chất dịch lỏng. Nhưng tôi không thèm để ý đến, vẫn tiếp tục cười đùa vui vẻ với các bạn. Lúc xuống xe, tôi giật nảy mình khi phát hiện ra trên yên xe có vết máu tươi. Đúng lúc ấy, một bà cụ đứng phía sau tôi cũng nhìn thấy, bà gọi tôi lại và nói: “Cô bé, mau về nhà thay quần đi, cháu đến kỳ kinh rồi đó!”.

Kinh nguyệt? Tôi giật nảy mình, vội vàng quay lại nhìn phía sau quần của mình, quả nhiên, ở đó có một đốm đỏ rất to. Cũng may là lúc đó, đám con trai kia đã chạy đi trước rồi, nếu không thì tôi sẽ xấu hổ đến chết mất.

Đó là lần đầu tiên tôi có kinh. Về nhà, tôi không biết phải làm thế nào, chỉ biết thay quần lót mãi, thay đến khi tôi thay hết cả quần lót mà máu vẫn chưa ngừng chảy. Tôi ghét mình là một đứa con gái, tôi rất ngưỡng mộ đám con trai kia, họ luôn vô tư, chẳng phải lo nghĩ gì, thật là thoải mái biết bao!

Lúc bố đi làm về, tôi ngập ngừng nói với bố chuyện này. Bố tôi chẳng nói chẳng rằng, chạy xuống nhà mua cho tôi hai túi băng vệ sinh to. Tôi rất hy vọng bố sẽ bảo tôi phải làm gì, nhưng lại sợ nghe thấy bố nói những chuyện này với mình. Dù sao thì bố cũng là đàn ông mà! Bố chỉ nói: “Con là con gái, sau này tránh chơi bởi quá thân thiết với con trai nhé!”.

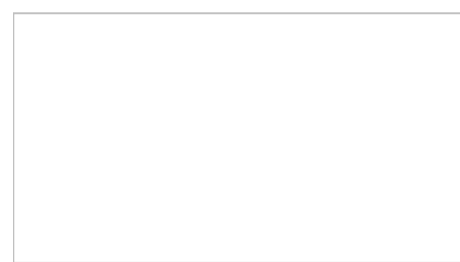
Đúng thế, tôi là một đứa con gái, nhưng tôi không thích làm con gái, cứ mỗi tháng lại có mấy ngày phiền phức! Tôi dần phát hiện ra trong lớp có rất nhiều bạn nữ cũng bắt đầu có kinh, họ đều gọi nó là “bị”, còn xì xào với nhau là: “Tớ có rồi, bạn có chưa?”, thật là làm cho người khác khó chịu! Cứ như đây là chuyện gì vinh dự lắm ấy. Gặp tiết thể dục hoặc là lễ hội thể thao của trường thì đám con gái lại lắm chuyện này nọ. Họ lầm rầm là mình “có vấn đề”, thế là cô giáo đành phải cho họ ngồi nghỉ. Nhưng tôi lại khác họ, tôi không làm như vậy, càng không muốn để người khác biết mình đến kỳ nhằm mục đích xin được chiếu cố. Dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm đến nó. Tôi thích làm gì thì sẽ làm cái đó, nào là chạy bộ, nào là đánh cầu, đùa xe... Chẳng khác gì ngày xưa cả!

Năm nay tôi lên lớp mười, ở trong ký túc đã hơn nửa năm rồi. Sống chung với các bạn học nữ, tôi được nghe rất nhiều kiến thức về kinh nguyệt mà trước đây tôi chưa từng được biết. Họ nói với tôi rằng, trong thời gian có kinh, không được uống nước lạnh, không được vận động mạnh, nếu không đảm bảo lần sau “bị” sẽ đau bụng dữ dội. Tôi bắt đầu tin lời của các bạn, bởi vì từ lâu tôi đã bị đau bụng kinh rồi, chỉ có điều không đau dữ dội mà thôi. Tuy nhiên, tôi thấy mặc dù bạn Di Di nằm ở tầng dưới giường của tôi rất

chú ý, nhưng cứ mỗi lần đến kỳ kinh là tôi lại thấy bạn ấy đau đớn vô cùng, nằm bò trên giường không dậy được, còn phải nhờ chúng tôi mua cơm cho. Tôi còn thấy bạn ấy tối nào cũng dùng nước sạch để vệ sinh vùng kín; trước nay tôi không có thói quen này. Nhưng bây giờ thì phải học theo thôi, nếu không sẽ bị người khác cười nhạo. Di Di nói, nếu không dùng nước sạch để vệ sinh thì sẽ dễ mắc bệnh phụ khoa, không biết bạn ấy nói có đúng không nữa.

Tôi thường cho rằng kinh nguyệt là một điều phiền phức không cần thiết trong cuộc sống, thậm chí còn mong muốn trên thế giới này có một loại thuốc mà sau khi uống sẽ không bao giờ có kinh nguyệt nữa. Tôi từng nói chuyện này với các bạn cùng phòng, nào ngờ bọn họ đều cười tôi. Các bạn ấy nói, con gái có kinh thì sau này mới có thể sinh con, nếu không có là không bình thường. Di Di còn hỏi tôi có phải tôi muốn trở thành “thạch nữ”⁽¹⁾ không? Bạn ấy còn nói là “thạch nữ” thì không có kinh nguyệt như những người phụ nữ bình thường khác. Tôi còn nghe nói, con gái trong mấy ngày có kinh nguyệt thì cả tinh thần và sức khỏe đều không tốt. Mỗi lần có bạn thì không tốt là bạn ấy lại lấy lý do là mấy hôm nay đang “bị”, đầu óc không minh mẫn. Nghe họ nói vậy, tôi cũng cảm thấy bản thân mình bắt đầu có cảm giác như vậy rồi!

Ôi, làm con gái thật là phiền phức!

Kinh nguyệt là biểu hiện của một người con gái trưởng thành. Giáo trình sinh học còn cho chúng ta biết rằng, kinh nguyệt là sự rơi rụng các nội mạc của tử cung theo chu kỳ, gây ra hiện tượng ra máu, tạo điều kiện cho tử cung có thể cho đứa trẻ ra đời. Có một số bạn nữ háo hức chờ đón kỳ kinh nguyệt đầu tiên, nhưng cũng lại có một số bạn nữ có thái độ lẩn tránh nó. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì các bạn nữ sau khi thấy xuất hiện kỳ kinh đầu tiên nên có chuẩn bị về mặt tư tưởng rằng: kể từ nay về sau, cơ thể mình sẽ thường xuyên xuất hiện hiện tượng này.

Đương nhiên, kinh nguyệt đem đến một số bất tiện cho cuộc sống của các bạn nữ: khó chịu trong cơ thể, tinh thần giảm sút, dễ mệt mỏi, trí nhớ giảm sút, tính tình nóng nảy... Để khắc phục những tác dụng phụ này, bạn chỉ cần thoải mái tinh thần, nhẹ nhàng đón chào “người bạn” mỗi tháng đến thăm bạn một lần ấy. Bởi vì các bác sĩ đã phát hiện ra rằng, rất nhiều người cảm thấy khó chịu trong thời gian bị hành kinh, nguyên nhân chủ yếu cũng là do ám ảnh trong tâm lý của bản thân người đó. Nếu như chúng ta suy nghĩ theo chiều hướng tích cực thì cảm giác sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Có một số kiến thức về vệ sinh trong chu kỳ mà các bạn cần phải hiểu và thực hiện, đó là chú ý giữ gìn vệ sinh, dùng băng vệ sinh khô và sạch, tốt nhất nên rửa ráy vùng kín mỗi ngày hai lần vào buổi sáng và tối, bởi vì trong thời kỳ kinh nguyệt, cơ quan sinh dục rất dễ bị nhiễm khuẩn. Còn nữa, trong thời gian bị hành kinh, không nên ăn các loại thức ăn lạnh, cay, nóng; cần ăn nhiều hoa quả, rau xanh. Bạn cũng có thể thực hiện một vài bài tập thể dục nhẹ nhàng (tốt hơn nhiều so với việc nằm ì ở trên giường), nhưng cần tránh các hoạt động mạnh.

Tiểu Phương cho rằng làm con gái thật phiền phức. Thực ra, con trai trong lứa tuổi dậy thì cũng gặp không ít rắc rối về tâm sinh lý. Chỉ cần tìm hiểu kỹ càng, đối xử tốt và quan tâm đến cơ thể của mình thì bạn sẽ dễ dàng vượt qua được giai đoạn dậy thì này thôi!

CON ĐANG CẦN BỐ GIÚP ĐỠ

Châu Châu, nữ, 17 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi chưa từng nhìn thấy mẹ mình, mẹ trông ra sao tôi cũng không biết, trong nhà không có lấy một tấm hình của mẹ. Nghe họ hàng trong gia đình nói, bố mẹ tôi chưa từng làm đám cưới, tôi chẳng qua chỉ là một đứa con hoang. Sau khi sinh ra tôi, mẹ liền đem tôi giao cho bố rồi chạy mất, không thấy quay trở lại.

Giờ đây nghĩ lại, chắc chắn tôi đã chịu ảnh hưởng từ lời đàm tiếu liên quan đến mẹ nên làm chuyện gì cũng cần phải có hứng thú, hơn nữa, tôi không bao giờ chịu trách nhiệm đối với bất cứ chuyện gì hay với bất cứ ai. Ví dụ điển hình là tôi không bao giờ giữ lời hứa với bố. Trường tôi yêu cầu học sinh phải tự học vào buổi tối. Bố liền nói sẽ đi đón tôi. Nhưng đến lúc đó, tôi đột nhiên nổi hứng đi một mạch về nhà, làm cho bố đợi tôi dài cổ ở trường, lại lo không biết tôi có xảy ra chuyện gì không. Đối với bạn bè, tôi cũng rất hay thất hẹn, thế nên tôi thường không được lòng mọi người, lại thêm gánh nặng về kinh tế nên tôi cũng đã quen với ánh mắt khinh thường của cô giáo và các bạn.

Tôi trốn học lần đầu tiên là vào năm ngoái, chắc vào khoảng tháng Mười. Tối đó, khoảng hơn bảy giờ, có một bạn tên Mị đến tìm tôi, bạn ấy là con gái người hàng xóm của cô tôi trước đây, bằng tuổi tôi, hai đứa chơi với nhau rất thân. Mị muốn tôi ngủ cùng với bạn ấy một tối, bởi vì bố bạn ấy có việc phải ra ngoài, tối nay không về được. Tôi liền hỏi ý kiến của bố, bố đồng ý, còn dặn tôi tối đến không được ra ngoài hóng gió, nhớ đóng chặt cửa và đi ngủ sớm. Bố còn đưa cho tôi một ít tiền ăn sáng, bảo tôi sáng hôm sau nhớ dậy đúng giờ, ăn sáng và đi học. Lúc đó, tôi và Mị đã lâu quá rồi không gặp, cả tôi và bố đều không biết rằng bạn ấy đã thôi học từ lâu.

Tối đó đến nhà Mị, bạn ấy cho tôi xem rất nhiều quần áo đẹp. Tôi rất ngưỡng mộ Mị, tôi nghĩ nếu mình mà có hai bộ mặc đến lớp thì các bạn cùng lớp sẽ không dám khinh thường tôi nữa. Mị nói rất nhiều chuyện, đều là những chuyện trước đây tôi chưa từng được nghe. Bạn ấy nói sau khi tốt nghiệp cấp hai, bạn ấy không đi học nữa, bố mẹ nhất quyết bắt bạn ấy đi học lại lớp chín, nhưng bạn ấy thà chết cũng không chịu. Về sau, Mị uống nửa lọ thuốc an thần, suýt mất mạng, thế là bố mẹ bạn ấy đành không ép buộc nữa. Tôi hỏi bạn ấy tại sao lại ghét đi học như vậy, Mị nói bạn ấy ghét nhất là đi học, căm thù nhất là các thầy cô giáo và những đứa học sinh chỉ biết nịnh nọt thầy cô. Tôi nghe xong, cảm thấy tôi và Mị dường như đồng bệnh tương lân. Mị có rất nhiều thay đổi khiến cho tôi phải ngạc nhiên; bạn ấy biết hút thuốc và nhả khói hình tròn, cứ như một người phụ nữ trưởng thành vậy. Tối đó, tôi cũng tập hút thuốc. Mặc dù bị sặc nhưng tôi vẫn cảm thấy thuốc lá thật kỳ diệu.

Sáng hôm sau, tôi đang định đi học thì Mị bảo tôi: “Đừng đi học, tớ dẫn cậu đi chơi!”. Tôi nghe thế rất phấn khởi, liền bỏ cặp sách xuống. Mị đưa tôi mặc một chiếc váy dài và đi giày cao gót, còn làm cho tôi một kiểu tóc rất kỳ lạ, sau đó còn vẽ lông mày, vẽ mắt cho tôi nữa. Nhìn mình trong gương, tôi thấy thích thú vô cùng, cứ cười tít cả mắt. Mị dẫn tôi đi gặp mấy người bạn của bạn ấy. Bạn của Mị đều rất sành điệu. Đầu tiên chúng tôi rủ nhau đi đánh điện tử, sau đó lại chạy đến sân bowling chơi. Ở sân bowling, chính mắt tôi nhìn thấy họ ăn trộm một chiếc ví dày cộm của một người đàn ông mặc vest. Sau khi ra khỏi đó, chúng tôi đến một nhà hàng ăn uống một bữa no nê. Mị hỏi tôi cuộc sống như thế này có thoải mái không. Tôi gật đầu nói là có, dù sao thì nó cũng thú vị hơn nhiều so với việc đi học. Một anh tên là Tiêm Tiêm nói với tôi: “Em đừng đi học nữa, đi với bọn anh, bọn anh sẽ cho em làm em thứ mười ba”.

Tối đó, tôi về nhà đúng theo giờ tan học, cứ cho rằng có thể lừa được bố, nào ngờ vừa đẩy cửa vào đã

thấy bố nổi cơn thịnh nộ, đang cầm sẵn một cái roi ngồi chờ tôi ở phòng khách. Thoáng nhìn đã biết tình hình không ổn, tôi liền quay người bỏ chạy; nhưng bố còn nhanh hơn tôi, thò tay tóm chặt lấy tôi, đánh cho tôi một trận. Bố tức điên lên rồi, vừa đánh vừa mắng tôi là chẳng khác gì “con mẹ khốn nạn”, là con chó không thể huấn luyện được. Từ nhỏ tôi đã quen bị ăn đòn, nhưng lần này bị bố đánh, tôi cảm thấy rất đau, chắc tôi đã bị thương rồi. Bố đánh tôi một lúc mệt quá liền ngồi phịch xuống ghế thờ. Tôi liền quay người chạy vào phòng, đóng chặt cửa và đi ngủ, không thèm nghe những lời mắng mỏ, quát nạt của bố nữa. Nhưng tôi không sao ngủ được. Bốn giờ sáng hôm đó, tôi lén trộm hai trăm nhân dân tệ và bỏ đi. Tôi đi tìm Mị. Mị nói phải đưa tôi đi chỗ khác, nếu không bố tôi biết sẽ tìm đến đây. Mị dẫn tôi đến nhà của Miêu, bạn Mị, nhưng mẹ của Miêu dứt khoát không đồng ý cho tôi ở lại đó, thế là tôi đành phải quay lại nhà Mị.

Sáng hôm sau, tôi ra ngoài dạo chơi. Vừa đi tôi vừa nghĩ đến cảnh bố đến nhà Mị tìm mình, trong lòng cảm thấy rất hả hê. Tối đến, tôi vẫn không muốn về nhà, nhưng lại ngại không muốn đến tìm Mị. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi chẳng còn chỗ nào để đi cả, thế là đành phải quay về nhà; về đến nhà, tôi lại bị thêm một trận đòn roi nữa! Bố nói, nếu sau này tôi mà còn trốn học, qua đêm ở ngoài nữa thì bố sẽ đánh chết tôi!

Kể từ lần đó, tôi không còn ngủ đêm ở ngoài nữa, nhưng vẫn thường xuyên giấu bố trốn học. Mỗi lần trốn học tôi đều chạy đi tìm Mị và đi chơi cùng với bọn họ. Sau một thời gian chơi bời, tôi bắt đầu thấy chán, chủ yếu là bởi vì tôi phát hiện ra họ không nghĩa khí như tôi tưởng, tôi dần dần thấy thất vọng về họ, lại trở về với cuộc sống bình thường của mình: hằng ngày lên lớp, tan học là về nhà. Cô giáo nói với bố tôi là tôi không trốn học như trước nữa. Bố tôi vui lắm, trịnh trọng giáo huấn tôi cả buổi. Nhìn thấy những sợi tóc bạc trắng trên đầu bố, tôi bỗng cảm thấy áy náy trong lòng. Tôi biết mình quá tùy tiện và có phần hơi quá đáng. Bố nói tính tình của tôi rất giống mẹ, có thể là do có gen di truyền.

Một hôm, trên đường về nhà, tôi bị Mị và đám bạn chặn lại. Do lâu không gặp họ nên tôi mừng ra mặt, hồ hởi chào hỏi bọn họ. Nào ngờ bọn họ ai nấy mặt mày hung dữ, vây xung quanh tôi. Tôi chưa kịp định thần xem có chuyện gì thì Mị đã tát tôi một cái, giọng nói đanh thép: “Quần áo của tao đâu?”. Tôi nhớ ra rồi, Mị từng tặng cho tôi một cái váy liền, rõ ràng là bạn ấy nói tặng cho tôi rồi mà! Vậy mà nay lại đòi là sao. Tôi nói với Mị rằng tôi để ở nhà, tôi sẽ dẫn bạn ấy về lấy. Tiêm Tiêm nói, quần áo bị tôi mặc cũ cả rồi, Mị không thèm nữa và bắt tôi phải đền cho Mị ba trăm nhân dân tệ. Tôi lấy đâu ra ngần đấy tiền? Họ nói ngày mai họ sẽ đợi tôi ở chỗ này, nếu tôi muốn trốn họ sẽ không thèm khách khí với tôi nữa. Trước khi đi, Mị còn giận dữ nói với tôi rằng: “Tao ghét nhất là những đứa bỏ rơi tao!”.

Lúc này tôi mới hiểu ra, hóa ra họ giận tôi là vì tôi không chơi với họ nữa. Mị từng gọi điện cho tôi mấy lần, rủ tôi đi chơi; nhưng tôi cảm thấy không hứng thú, hơn nữa việc học hành ngày càng bận rộn, thế nên tôi đã từ chối không đi; không ngờ mấy người này lại ghê gớm đến vậy!

Tôi thật sự hối hận khi đã kết giao với mấy người này. Họ đều là những kẻ côn đồ, tôi không muốn trở thành những người như vậy; nhưng tôi không thể không đếm xỉa gì đến họ, nếu họ đến tìm tôi gây chuyện thì sao? Hôm đó, trên đường về, lúc tôi bị bọn họ chặn lại, các bạn trong lớp đều nhìn thấy. Vì thế, sau này lúc nhà trường phê bình: “Có em học sinh giao du với cả bọn côn đồ ở bên ngoài...”, tôi nghĩ là đang ám chỉ chính mình.

Bây giờ tôi cảm thấy rất phiền toái, giống như bị rơi vào một cái hang sâu, tôi cố gào thật to: “Cứu tôi với!” nhưng chẳng ai chịu đến cứu tôi cả. Tôi cảm thấy mình cô độc không có nơi nương tựa nữa!

Mặc dù hiện nay mọi người đều đang hiểu lầm Châu Châu, nhưng tôi tin rằng, một khi bạn lên tiếng cầu cứu, chắc chắn họ sẽ giơ tay ra giúp bạn. Cảm giác cô độc không nơi nương tựa là do xuất phát từ sự hiểu nhầm của cô bé với môi trường xung quanh. Cô bé không biết rằng hiện nay, xã hội đang ngày càng coi trọng vấn đề bảo vệ thanh thiếu niên. Các cơ quan ngôn luận như: báo chí, ti vi, đài truyền hình đều rất quan tâm đến vấn đề bảo vệ thanh thiếu niên này. Trường học là nơi dạy kiến thức, cũng là nơi giáo dục con người; nếu nhà trường bỏ mặc, không đếm xỉa gì đến lời cầu cứu của Châu Châu thì rõ ràng nhà trường vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của mình. Còn bố của Châu Châu đã cố gắng hết sức để bảo vệ con gái mình không bị kẻ khác làm tổn thương như biết bao ông bố khác ở trên đời. Tôi phát hiện ra rất nhiều sự tổn thương của thanh thiếu niên có thể tránh được; phần lớn nguyên nhân bị kích xảy ra với họ là do bản thân họ không phát tín hiệu cầu cứu với người lớn. Hy vọng Châu Châu sẽ đúc rút được kinh nghiệm và bài học quý báu của những người này, học được cách hữu hiệu để bảo vệ bản thân mình!

Phong Nhi, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Khi tôi chuẩn bị bước vào tuổi mười sáu, bạn bè tôi bắt đầu thảo luận nhiều đến vấn đề yêu sớm; thế nhưng cái chuyện đáng ghét đó lại rơi trúng vào tôi. Chuyện này, có gì đó rất giống với tình yêu đầu, nhưng cũng có cái gì đó không giống cho lắm. Tóm lại là ngay chính bản thân tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái và vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng đau khổ.

Lớp tôi có mấy bạn nam đều rất thích tôi. Các bạn nam khác sau khi biết chuyện này đều tìm mọi cách trêu chọc tôi; các bạn nữ còn gọi đùa tôi là “đào hoa”. Thế nhưng tôi hoàn toàn không thích các bạn ấy. Nói ra bạn đừng cười, người mà tôi thích lại chính là “cô ấy”! Đối với những học sinh cấp hai như chúng tôi, thích một người là chuyện hết sức bình thường, nhưng người mà tôi thích lại là “cô ấy”, một người con gái! Có thể là vì cô ấy trông rất giống con trai: tóc cắt ngắn gọn gàng, mặc bộ quần áo bò, giọng điệu, cử chỉ đều không giống con gái.

“Cô ấy” chính là người bạn thời tiểu học của tôi. Hồi đó, bạn ấy từng viết cho tôi vài lá thư, nói cho tôi biết vị trí của tôi và ấn tượng về tôi trong trái tim bạn ấy, còn chỉ ra ưu điểm và nhược điểm của tôi, ngoài ra còn đặc biệt thêm vào một câu khiến cho tôi vô cùng sửng sốt: “I love you!”. Kể từ hôm đó, tâm trạng tôi không sao yên ổn được. Mãi cho đến hôm liên hoan tốt nghiệp cấp một, tôi nhận được rất nhiều quà kỉ niệm của các bạn cùng lớp, nhưng tôi trân trọng nhất vẫn là món quà của bạn ấy.

Sau khi lên cấp hai, chúng tôi mất liên lạc của nhau. Cùng với sự chuyển dịch của thời gian, tình cảm của tôi dành cho bạn ấy phai mờ đi ít nhiều. Có thể là do có duyên nên lên cấp ba, chúng tôi lại học cùng một trường. Nhưng tôi phát hiện ra rằng bạn ấy đã thay đổi rồi, trở nên ngây thơ và đơn giản hơn. Cả hai lần thi giữa kì, bạn ấy đều thi không đạt, còn thường xuyên giao lưu, kết bạn với các bạn ở lớp dưới, lại còn giao du với cả những phần tử không ra gì.

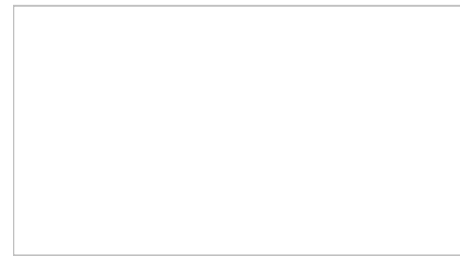
Điều làm tôi bức mình nhất là Noel năm ngoái, tôi tặng bạn ấy một tấm thiệp chúc mừng; nào ngờ, bạn ấy lại bận đến mức phải nhờ người khác gửi lại tôi một tấm thiệp khác với vắn vện bốn chữ: “Giáng sinh vui vẻ!”. Sự lạnh nhạt của bạn ấy đã làm tôi cảm thấy bị tổn thương sâu sắc, tôi quyết định sẽ tuyệt giao với bạn ấy. Nhìn thấy bạn ấy, tôi quay mặt đi qua, bạn ấy liền gọi tôi: “Này, bạn sao thế?”, tôi giả vờ như không nghe thấy gì, ai bảo bạn ấy đối xử với tôi như vậy!

Bạn ấy hỏi mấy người bạn của tôi là vì sao tôi không thèm đếm xỉa gì đến bạn ấy. Bạn tôi liền chạy đến hỏi tôi, tôi không muốn nói nhiều, thế nên chỉ nói nhìn bạn ấy kiêu ngạo quá nên thấy ghét mà thôi. Bạn tôi khuyên tôi rằng nể tình học chung suốt mấy năm tiểu học, cho bạn ấy một cơ hội và làm hòa với bạn ấy đi! Cũng đúng, dù sao thì chúng tôi đã học chung với nhau những sáu năm trời, hơn nữa, tình cảm mà tôi dành cho bạn ấy cũng khá sâu sắc, điểm này tôi là người biết rõ hơn ai hết. Thế là tôi liền nghe theo lời khuyên của mọi người. Vào hôm sinh nhật bạn ấy, tôi viết gửi bạn ấy một bức thư. Trong thư tôi viết những lời lẽ rất thân thiện, sau đó còn gửi quà sinh nhật cho bạn ấy. Nào ngờ, bạn ấy không những không thèm hồi âm, thậm chí còn cố tình xa cách tôi. Có lúc vô tình chạm mặt nhau, bạn ấy còn làm ra vẻ như không quen biết tôi vậy. Thái độ của bạn ấy khiến cho tôi cảm thấy rất tức giận và cũng rất nản lòng, nhưng tôi biết phải làm sao đây? Mặc dù tôi cũng làm ra vẻ rất lạnh lùng, nhưng cũng không kìm nén được bản thân mình liếc nhìn bạn ấy.

Bạn ấy càng xa cách tôi thì tôi càng cảm thấy nhớ bạn ấy. Nhất là những lúc nhàn rỗi hoặc trước lúc đi ngủ. Mặc dù những hành động của bạn ấy làm tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng tôi vẫn cứ nhớ, vẫn yêu bạn ấy. Chuyện này khiến cho kết quả học tập của tôi cũng bị ảnh hưởng, từ vị trí thứ hai mươi trong lớp tôi tụt xuống xếp thứ ba mươi.

Tình cảm mà tôi dành cho bạn ấy chắc chắn là không bình thường, lẽ nào tôi bị “đồng tính luyến ái”? Tôi không biết làm thế nào để đối mặt với bạn ấy nữa, phải nhìn nhận “tình bạn” của chúng tôi như thế nào. Cho dù tôi có nghĩ ra hết cách này đến cách khác để tự giải thoát mình nhưng lần nào cũng thất bại.

Mặt trăng đêm nay thật là tròn; ngắm trăng tôi lại nhớ đến một bài thơ của Tô Đông Pha: “Người có vui, buồn, tan, hợp. Trăng có khi méo khi tròn. Chuyện này trước nay khó toàn vẹn. Chỉ mong tình cảm con người được lâu bền”.

Phong Nhi là một người rất trọng tình cũ, khao khát có thể giao lưu và hiểu nhau về mặt tình cảm. Bởi vì người có ngoại hình giống hệt con trai là “cô ấy” đã vô tình chỉ ra cho bạn những ưu điểm và nhược điểm, thế nên đã được Phong Nhi coi là người bạn tri kỉ. Đến tuổi chớm biết yêu, những cậu con trai xung quanh đều không lọt vào mắt Phong Nhi. Khi mà chưa có một người con trai lý tưởng xuất hiện, thì “tình cảm” này của Phong Nhi sẽ được gửi gắm vào “cô ấy” mà thôi. Nghe thì có vẻ có sự sai lệch về giới tính, nhưng đó không hẳn là bệnh “đồng tính luyến ái”.

Hơn nữa, các nhà khoa học cho rằng, các cô bé bước vào giai đoạn thiếu niên và trước khi bước sang giai đoạn dậy thì thường có tâm lý loại trừ tình cảm với người khác phái cùng lứa tuổi, dễ dàng nảy sinh tình cảm thân thiết với các bạn cùng giới, thậm chí vì yêu mà còn cảm thấy dố kỵ, ghen tức; vì tình bạn mà cảm thấy vui vẻ và đau khổ... Tất cả những điều này đều là hiện tượng rất bình thường, không cần thiết phải quá lo lắng, bởi vì trạng thái tâm lý này sẽ có sự thay đổi khi bạn dần bước vào tuổi dậy thì. Còn nếu như trạng thái tâm lý này vẫn không có sự chuyển biến, bạn nên đi khám bác sĩ tâm lý xem sao!

Phong Nhi không cần quá lo lắng về vấn đề tâm lý của mình có lành mạnh hay không, tuy nhiên bạn cũng không được phép coi nhẹ vấn đề này. Phong Nhi có thể kết bạn với một số bạn nam xem sao, tất nhiên chỉ là kết giao kiểu bạn bè đơn thuần mà thôi. Như vậy bạn sẽ dễ dàng phát hiện ra được những ưu điểm của con trai, thậm chí có thể tránh được những thứ tình cảm không phù hợp. Nếu như Phong Nhi mạnh dạn và chân thành đối mặt với các bạn nam, tôi nghĩ chắc chắn bạn sẽ được họ chấp nhận; bởi vì con trai thường có tấm lòng rộng mở, lại rất trọng nghĩa khí, rất đáng mặt bạn bè, và thường chủ động muốn giao lưu với con gái.

NÉ NHỮNG VẾT THƯƠNG

Đinh Đông, nữ, 15 tuổi, học sinh lớp 9

Tôi là một nữ sinh mười lăm tuổi, năm nay học lớp chín. Khi còn nhỏ, tôi là một cô bé rất bướng bỉnh, nghịch ngợm như đám con trai. Lúc đó, tính cách của tôi rất cởi mở, hay nói hay cười, lại rất thích ca hát nhảy múa, là một nhân tố năng động của trường.

Nhưng, càng lớn thì những buồn phiền trong tôi càng nhiều. Vài năm trước, cơ thể tôi bắt đầu phát triển, vóc dáng cao lên nhanh chóng. Bây giờ tôi đã gần như cao hơn cả mẹ rồi. Có lúc nhìn mình ở trong gương, ngay cả tôi cũng cảm thấy kinh ngạc, tôi không tin rằng cô gái xinh đẹp trong gương kia lại chính là mình! Những ngày tháng còn nghịch bòn đất bẩn, những lúc còn nằm trong lòng mẹ, dụi dụi làm nũng dường như mới chỉ là hôm qua thôi. Ôi, thực ra, trở thành một cô gái xinh đẹp đáng ra phải là chuyện nên vui mừng mới đúng. Mỗi lần ra ngoài với mẹ, các cô dì chú bác đều khen tôi xinh gái khiến mẹ tôi rất tự hào. Thế nhưng, xinh đẹp cũng mang lại những phiền phức mà người khác khó lòng cảm nhận được.

Ví dụ, mấy đứa con gái chúng tôi đang tụ tập nói chuyện, bỗng nhiên ở đâu ra một thằng con trai ngang ngược đến phá đám. Mục tiêu đầu tiên hằm nhăm vào chính là tôi. Tôi đã từng không ít lần bị đám con trai ném bóng vào đầu hay cổ tình va vào người. Trong những tình huống đó, các bạn nữ đi cùng tôi đã không bênh vực, lại còn nói những lời đầy mỉa mai: “Người ta thích bạn rồi!”... Nói với bố mẹ chuyện này thì tôi sợ bố mẹ sẽ lo lắng; nói với thầy cô giáo ư? Thôi bỏ đi, các thầy cô giáo chỉ quan tâm đến điểm số trên bài kiểm tra của tôi mà thôi!

Tôi đành phải âm thầm chịu đựng tất cả những chuyện này. Tính cách của tôi cũng dần dần thay đổi, không còn vui vẻ và cởi mở như trước nữa. Cũng may không vì thế mà kết quả học tập của tôi bị ảnh hưởng, mà tôi cũng chỉ có cách vùi đầu vào học tập mới có thể quên đi những chuyện không vui này mà thôi!

Thế nhưng, không biết từ lúc nào, tôi lại bị một đám con gái ở trong trường chú ý. Đó là một số nữ sinh cá biệt, thường xuyên kéo bè kéo cánh, ra oai với các học sinh khác. Họ thường tụ tập chơi bời với

đám con trai, cùng ăn uống, đập phá, chẳng khác gì lũ đầu đường xó chợ. Cần - đứa có thân hình cao to và Phi - một đứa thấp bé hình như là “thủ lĩnh” của đám nữ sinh này. Các học sinh nữ khác ở trong trường nhìn thấy họ đều rất sợ hãi, tìm đủ mọi cách để tránh né. Tôi chưa bao giờ dây dưa gì với đám người này. Nghĩ mình và những kẻ đó hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau. Nhưng bỗng nhiên một hôm, trên đường về nhà, Cần đuổi theo tôi, gọi giật tôi lại, khi nhìn thấy cô ta tôi rất kinh ngạc.

Cần ôm lấy cánh tay tôi, nói bằng giọng thân thiện: “Mấy chị em của tôi đều rất thích bạn, muốn kết bạn với bạn!”. Tôi bình tĩnh nói: “Tôi không có thời gian kết giao bạn bè, bởi vì học hành quá căng thẳng và bận rộn!”.

Phi và mấy đứa khác đang đi đến, tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Nhìn xung quanh, thấy các bạn khác đã đều âm thầm chạy mất cả. Tôi lấy lại bình tĩnh, nghĩ bụng: Ban ngày ban mặt, chúng dám làm gì mình cơ chứ. Hơn nữa, ở đây cách trường học không xa, có chuyện gì mình sẽ chạy thật nhanh về trường. Nghĩ đến đó, tôi liền bình tâm trở lại.

Phi nói: “Cũng không hẳn là chúng tôi thích cậu, chủ yếu là do mấy thằng con trai chơi với chúng tôi rất

thích cậu, muốn rủ cậu đi chơi, nhưng lại ngại không dám nói với cậu nên đã nhờ chúng tôi truyền đạt lại giúp! Được chúng tôi chiều cố đến không phải là chuyện dễ dàng đâu đấy!”.

Tôi dứt khoát không lên tiếng, dù sao thì tôi cũng không thể đồng ý với họ. Cả ngày rong chơi với đám người này... Chỉ nghĩ thôi tôi cũng đã không muốn rồi!

“Thôi được, chúng tôi sẽ cho cậu ba ngày suy nghĩ.” Sau khi uy hiếp tôi, cả bọn liền bỏ đi.

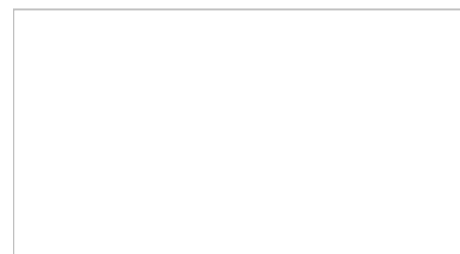
Tôi mang tâm trạng nặng nề về nhà, tôi biết chắc chắn bọn chúng sẽ còn quấy nhiễu mình. Mẹ nhìn sắc mặt tôi không tốt, liền hỏi tôi làm sao. Tôi không muốn nói, nên chỉ ậm ừ cho xong.

Đến ngày thứ ba, tôi thầm mong chúng sẽ quên tôi đi. Dù cố gắng lẩn tránh chúng, nhưng cuối cùng tôi vẫn bị chúng phát hiện ra. Phi chạy đến tìm tôi, tôi nói với cậu ta: “Không được, tan học các cậu còn đi chơi, mẹ tôi không cho phép tôi như vậy!”. Phi nói: “Cậu ngốc thế, có thể gạt mẹ cậu, nói là phải ở lại trường học bù”. Tôi vẫn nhất quyết không đồng ý, nói rằng tôi phải chịu khó học hành, nếu không sẽ làm lỡ mất mọi chuyện.

“Thôi được, vậy thì không ép buộc bạn nữa. Bạn đã chăm chỉ học tập như vậy, thế thì thế này đi: Kể từ bây giờ, chuyện bài tập của chúng tôi do bạn lo tất!”, Phi đắc chí nói.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải kể chuyện này với mẹ. Mẹ tôi nghe xong vô cùng tức giận, nhưng cũng rất lo cho tôi. Mẹ lập tức gọi điện thoại cho cô chủ nhiệm và hiệu trưởng trường tôi, còn gọi điện dò hỏi số điện thoại cô giáo chủ nhiệm của Cần rồi gọi điện thoại cho cô giáo bạn ấy. Qua điện thoại mẹ tôi yêu cầu nhà trường nhất định phải xử lý nghiêm chuyện này, nếu không mẹ tôi sẽ phản ánh chuyện này lên báo chí. Tôi nghĩ bụng, vẫn là mẹ có cách giải quyết ổn thỏa hơn cả! Thế nhưng, tôi vẫn không sao yên tâm học hành được. Bởi vì dù sao thì ngày nào tôi cũng có nguy cơ giáp mặt với bọn chúng, ai mà biết được chúng sẽ dùng cách gì để “chỉnh” tôi? Mẹ an ủi tôi nói: “Đừng lo con ạ, mọi chuyện sẽ đều có cách giải quyết...”.

Ngày thứ hai, thứ ba... ngày này qua ngày khác, chúng không còn tìm tôi gây chuyện nữa. Xem ra, các thầy cô giáo đã quản lý chúng chặt hơn rồi. Thế nhưng, bọn chúng đã ghi nhớ mỗi hận này trong lòng. Nửa tháng sau, chúng lại bắt đầu tìm tôi để quấy nhiễu. Lần này không giống như lần trước, cứ nhìn thấy tôi là chúng lại mắng chửi tôi, hoặc là cố ý nhổ nước bọt. Chuyện dần ầm ĩ khiến cho cả trường cùng biết, các thầy cô giáo chắc chắn cũng biết. Mẹ tôi tìm gặp thầy cô giáo, nhưng họ nói họ cũng không có cách gì với mấy học sinh cá biệt này, chỉ biết phê bình, cảnh cáo thế thôi; nếu như là trước đây thì còn có thể đuổi học, trừ điểm... nhưng bây giờ nhà trường không chủ trương làm vậy nữa, hơn nữa, bọn họ cũng chỉ quấy nhiễu tôi không quá nghiêm trọng, không nguy hiểm đến an toàn tính mạng của tôi. Mẹ tôi vẫn không cam tâm, tìm đến từng nhà để nói chuyện với bố mẹ chúng, nhưng cũng có người không quản lý được con em mình. Cứ như vậy, tôi bị bọn chúng thù ghét, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy mệt mỏi, hết lần này đến lần khác bị chúng nhục mạ. Giờ đây tôi chỉ mong sớm tốt nghiệp, rời khỏi ngôi trường này, cách xa đám người xấu xa này. Những tháng ngày mệt mỏi và phiền não này tôi đã chịu đủ lắm rồi!

Rất nhiều bạn nữ đã từng trải qua những chuyện tương tự như vậy. Họ nói với tôi rằng: Nghĩ lại những gì đã xảy ra, họ thấy sự tổn thương về mặt tâm hồn còn nặng nề hơn nhiều so với những tổn thương về thân thể, mà những tổn thương này một phần đến từ những người khác nhưng một phần lại do chính bản thân mình gây ra. Nói một cách khác, do bản thân mình trong lúc ấy không hề có chút kinh nghiệm nào, coi chuyện bị quấy rối quá nghiêm trọng và quan trọng trong cuộc sống của mình, khiến cho việc học hành và cuộc sống của mình bị người khác xoay chuyển, chính vì thế nên những tổn thương càng lớn hơn.

Đình Đông đã rất sáng suốt và đúng đắn khi tìm ra cách giải quyết vấn đề này, đó là nhờ đến sự giúp đỡ của người lớn. Gặp phải những chuyện như thế này, tốt nhất nên nhờ đến sự giúp đỡ của bố mẹ, thầy cô giáo, bản thân bạn không thể tự giải quyết được. Chính vì tìm đúng người, nên Đình Đông đã rất may mắn, bởi vì dù sao thì sự việc cũng đã bị khống chế dù trong một phạm vi tương đối nhỏ.

Những cô bé hay cậu bé mất đi mục tiêu của cuộc sống, không có nơi nào để “giải phóng” sức sống của mình, thường sẽ kéo bè kéo cánh, bày trò nghịch phá, quấy nhiễu người khác. Mục đích của họ là làm cho những kẻ bị quấy rối ăn không ngon, ngủ không yên, người ta càng khó chịu, chúng lại càng thấy vui vẻ, người ta càng sợ hãi, chúng lại càng đắc chí. Nhưng lâu dần, các thành viên trong “bang hội” này sẽ từ từ giải tán, có kẻ “cải tà quy chính”, có kẻ tiếp tục đi vào con đường phạm tội. Tôi rất hiểu và đồng cảm trước sự buồn phiền và mệt mỏi của Đình Đông đối với đám người này, nhưng Đình Đông không cần thiết phải quá để ý đến bọn chúng; có như vậy bạn mới có thể giảm bớt những tổn thương về mặt tâm lý. Ngoài ra, bạn có thể suy nghĩ như thế này: “Sớm muộn gì thì chúng cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời mình”, điều đó dễ khiến cho bạn có thêm niềm tin. Trong cuộc sống có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn những rắc rối này, ví dụ như chuyện học hành, tương lai của bạn. Cần phải phân biệt được việc gì quan trọng, việc gì không; sức lực của con người có hạn, nên tập trung sức chú ý vào một việc xứng đáng, như vậy thì sau này bạn mới không cảm thấy hối tiếc!

Hoàng San, nữ, 17 tuổi, sinh viên trung cấp

Năm 1997, bố mẹ tôi ly dị; kể từ đó, gia đình tôi không bao giờ còn đầm ấm và vui vẻ như trước nữa. Đây là một cú sốc lớn đối với tôi. Học hết cấp hai, tôi thi vào một trường trung cấp như một cách để trốn tránh mọi thứ. Mười lăm tuổi, dường như hết chuyện này đến chuyện khác cứ thi nhau đổ lên đầu tôi, bóp nghẹt trái tim tôi khiến cho tôi không sao thở được. Bây giờ tôi đã mười bảy tuổi rồi. Kể từ khi bước vào trung cấp, tôi quen và chơi khá thân với Phượng. Phượng là một bạn gái có mái tóc dài ngang vai, làn da trắng mịn; trông hiền lành và dịu dàng. Lúc nhập trường, tôi đã gặp Phượng; vừa nhìn thấy Phượng là tôi đã có thiện cảm rồi. Ở nơi báo danh, chúng tôi được biết hai đứa sẽ trở thành bạn cùng lớp của nhau, thế nên chúng tôi liền nói chuyện rất thân mật. Lúc bước vào phòng ký túc, tôi chọn giường bên dưới giường của Phượng. Tôi có cảm giác đã lâu lắm rồi tâm trạng mình mới cởi mở và vui vẻ đến thế. Tôi coi Phượng như một ngôi sao may mắn của đời mình!

Các bạn nữ trong phòng ký túc đều lần lượt “kết đôi” với nhau. Cái gọi là “kết đôi” chính là việc hai bạn nữ cứ “dính” lấy nhau từ sáng tới tối không rời, cùng thức dậy, cùng bê chậu nước đi rửa mặt, cùng đi ăn sáng, cùng cặp cặp đến lớp, cùng đi học về, cùng đi ăn cơm trưa, cùng đi đến phòng tự học vào buổi tối và cùng quay trở lại ký túc. Tôi và Phượng ngẫu nhiên trở thành một cặp như vậy.

Tôi đối xử với Phượng rất tốt. Sức khỏe Phượng yếu, thường hay ốm đau. Mỗi lần bạn ấy ốm là tôi lại bảo bạn ấy nằm im trên giường, không cho động tay vào bất cứ việc gì, tôi sẽ giúp bạn ấy chép bài, mua cơm, lấy thuốc uống. Phượng nói đùa với tôi rằng: “Cậu còn tốt với tớ hơn cả mẹ tớ đấy!”. Đúng vậy, tôi chưa từng đối xử với ai tốt như đối xử với Phượng. Ban đầu Phượng tỏ ra rất cảm kích tôi, tôi nói gì bạn ấy cũng nghe lời. Nhưng lâu dần, tính tình của Phượng đã bắt đầu có sự thay đổi. Có một tối chúng tôi đang ở trong phòng tự học thì có một người tên là Lợi học ở lớp bên cạnh tìm cách tiếp cận Phượng. Tôi cảm thấy cậu ta thật phiền phức, liền cảnh cáo cậu ta đừng có mà đến làm phiền Phượng nữa. Nghe vậy Lợi xấu hổ quá đành phải bỏ đi. Lúc đó Phượng không nói năng gì; thực ra tôi thấy Phượng có vẻ không thích Lợi nhưng lại ngại không dám nói thẳng nên mới thể hiện thái độ với Lợi như vậy. Nhưng hôm đó, sau khi rời khỏi phòng tự học, trên đường trở về ký túc, Phượng không nói năng câu gì, cứ như là không muốn nói chuyện với tôi nữa vậy. Tôi hỏi xem có phải bạn ấy đang giận mình không? Bạn ấy nói là không phải. Tôi không tin, liền hỏi bạn ấy có phải vì chuyện của Lợi không, Phượng nghe xong liền tỏ ra vô cùng khó chịu, lớn tiếng quát tôi: “Từ sau cậu đừng có dính mũi vào chuyện của tớ nữa có được không vậy?”. Tôi ngỡ ngàng không nói được gì, thế nhưng Phượng vẫn chưa chịu thôi: “Tôi càng ngày càng không chịu nổi cậu rồi!”. Dứt lời, Phượng quay người bỏ đi.

Tôi cảm thấy rất buồn, tôi đối xử với Phượng quá tốt, vậy mà tại sao bạn ấy lại đối xử với tôi như vậy? Lúc về đến ký túc, tôi không thấy Phượng đâu, không biết là Phượng đã đi đâu rồi; mãi đến khi tôi rửa mặt xong, leo lên giường buông màn đi ngủ mới thấy Phượng quay về. Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng tránh được sự bối rối cho cả hai khi chạm mặt nhau. Đêm hôm đó, tôi không sao ngủ được.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy từ sớm, đang do dự không biết phải đối mặt với Phượng ra sao thì bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ của Phượng. Phượng gọi tôi: “Này, dậy đi thôi!” cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Tôi vừa vui mừng vừa kinh ngạc, vội vã hưởng ứng theo. Cứ như vậy, chúng tôi lại làm hòa với nhau.

Thế nhưng, giữa chúng tôi thường xuyên có mâu thuẫn; nguyên nhân đại khái là Phượng bảo bạn ấy chán tôi, nếu không phải tôi chủ động làm hòa với bạn ấy thì chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi. Một hôm, sau khi nhận được thư từ nhà gửi lên, Phượng ngồi trong màn khóc; mọi người ai cũng đều nghe thấy tiếng Phượng khóc nhưng không có ai đến hỏi han gì. Tôi vội vàng nhảy lên giường của Phượng, hỏi bạn ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng Phượng dứt khoát không chịu nói. Tôi cảm thấy rất hụt hẫng, lẽ nào chúng tôi không phải là bạn thân sao? Tại sao Phượng không hề tin tưởng tôi như vậy?

Càng ngày Phượng càng đối xử với tôi quá đáng. Phòng tôi có bảy người, chỉ có thể tạo thành ba “cặp đôi”, thế nên có một người không có đôi, đó là Du. Du là một bạn gái khá độc lập, bạn ấy thường một mình đi đi về về. Gần đây, bạn ấy bỗng nhiên thân mật hơn với Phượng. Bọn họ trở nên thân mật như vậy sở dĩ là do cả hai cùng gửi bản thảo cho Tạp chí *Truyện tranh thiếu niên*. Phượng ngày càng hay đi chung với Du hơn, đến nỗi các bạn nữ trong lớp ai cũng bàn tán xôn xao, có người còn dọa tôi: “Xem ra Du đang tìm cách cướp bạn thân của cậu đấy!”, thậm chí có người còn tỏ ra bất bình thay tôi, nói rằng Du làm vậy là không tốt. Nhưng về sau tôi nghe nói Phượng đã đứng ra bênh vực Du, bạn ấy nói bạn ấy tự nguyện chơi với Du, chơi với Du vừa vui vẻ, vừa thoải mái. Có người đem những điều mà Phượng nói kể lại với tôi, tôi thực sự rất tức giận. Có một vài bạn nữ tỏ ra bất bình, liền khuyên tôi đi tìm Du cãi nhau một trận, và tôi quả thật đã làm như vậy! Tôi kiểm soát cãi nhau với Du, mắng bạn ấy bỉ ổi, nham hiểm; bạn ấy hỏi lại tôi có ý gì, hãy nói cho rõ ràng! Tôi nói rằng trong lòng bạn ấy thừa hiểu. Lúc chúng tôi đôi co, Phượng vẫn ngồi bình bản trên giường đọc sách. Tôi thật sự hy vọng Phượng có thể mắng cho Du một trận cùng với tôi. Trước đây, cho dù là Phượng cãi nhau với ai thì tôi cũng một mực bênh vực bạn ấy. Mỗi một lúc sau, Phượng mới lên tiếng, nhưng không phải bênh vực tôi, mà là bênh vực Du. Phượng gọi tên tôi và nói: “Cậu không cần phải vì tớ mà đi cãi nhau với người khác đâu. Tớ thích chơi với ai thì chơi, chẳng liên quan đến ai hết!”. Những lời này khiến cho Du đắc chí cười nhạt, còn tôi như bị rơi xuống một hố băng lạnh giá! Cuối cùng, trận cãi vã do tôi châm ngòi đã kết thúc với thất bại thê thảm thuộc về tôi. Cũng từ đó, tôi và Phượng không còn nói chuyện với nhau nữa!

Chuyện giữa tôi với Phượng đã trở thành chủ đề bàn tán xôn xao của các bạn khác trong lớp. Kết quả, lời đồn đại truyền đến tai tôi như sau: Phượng chủ động rời xa tôi vì hai lý do, một là vì Phượng chán tôi, hai là vì Phượng cảm thấy tôi đối xử với bạn ấy quá tốt, bạn ấy sợ mọi người sẽ dị nghị nên mới rời xa tôi. Tôi đã mệt mỏi lắm rồi, không còn đủ sức để cứu vãn tình bạn quý báu giữa hai chúng tôi được nữa. Tôi muốn quên Phượng đi, thế nên liền chủ động đổi phòng với người khác. Nào ngờ đã ba tháng trôi qua mà tôi vẫn không sao quên được bạn ấy. Tôi nghĩ tôi đối xử với bạn bằng tấm lòng chân thành, nhưng tôi không biết hiện giờ bạn ấy đang nghĩ gì, tôi cũng không dám đi hỏi bạn ấy. Mỗi lần đi trên đường hay ăn, chơi cái gì đó, tôi đều nhớ đến Phượng. Dường như tất cả mọi nơi đều có in dấu ấn của cả hai chúng tôi. Nay tôi chỉ còn lại một mình, tôi thật sự không sao chịu nổi! Tôi không biết phải làm thế nào, không biết có phải tình bạn này sẽ mất đi vĩnh viễn, liệu có thể cứu vãn được nữa hay không?

Tôi rất thông cảm với Hoàng San, nhưng tôi cũng rất hiểu tâm trạng của Phượng. Trong các mối quan hệ giữa người với người, có mối quan hệ tương đối gần gũi, cũng có mối quan hệ tương đối xa cách, nhưng mối quan hệ mà không hề có khoảng cách sẽ khiến cho con người ta khó chấp nhận. Cũng giống như việc một người cần phải có một gian phòng riêng cho mình, Phượng cũng cần có một không

gian riêng trong tâm hồn của mình. Cho dù với tư cách là một người bạn thân cũng khó có thể bước vào khoảng không gian này được. Tôi nghĩ có lẽ Phượng đã cảm thấy không gian riêng trong tâm hồn của mình bị Hoàng San xâm phạm, vì vậy mà muốn thoát ra khỏi Hoàng San.

Tôi nghĩ, tình bạn giữa Hoàng San và Phượng hoàn toàn có thể khôi phục lại được như thuở ban đầu, quan trọng là Hoàng San phải biết thay đổi một chút thái độ và cách hành xử của mình. Đầu tiên, bạn nên tạo khoảng cách nhất định với Phượng, không nên việc gì cũng nghĩ cho bạn ấy. Thứ hai, không nên chỉ biết đến hai từ “cho đi”. Mặc dù “được nhận” sẽ khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ, nhưng nếu luôn phải thụ động tiếp nhận cũng sẽ khiến cho con người ta có cảm giác bản thân mình rất vô dụng, rất ích kỉ. Hoàng San có thể cho Phượng thấy rằng bạn cũng cần có sự giúp đỡ và quan tâm của Phượng.

Còn một điểm nữa, không nên lẫn lộn giữa chuyện bạn bè với chuyện yêu đương nam nữ, chỉ hạn chế trong chế độ “một - một”. Tình bạn nên được mở rộng phạm vi, đó mới chính là sức hấp dẫn của tình bạn. Nếu như Hoàng San có nhiều bạn nữ thì bạn nhất định sẽ không cảm thấy cô đơn chỉ vì Phượng nữa!

BƯỚC LÊN BẬC THÈM TẤT YẾU CỦA CUỘC ĐỜI

Hồng Bình, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 11

Ngay từ khi còn nhỏ, tôi đã ý thức được rằng mình rất xinh đẹp, và cũng vì thế mà tôi cảm thấy vô cùng tự hào về bản thân. Tôi rất thích đứng hàng giờ trước gương để ngắm nghía mình, tôi thích phát điên những bộ quần áo thời trang, những chiếc váy xinh xắn, bởi tôi biết chúng có thể tô điểm cho vẻ đẹp bẩm sinh của tôi. Tôi dùng thời gian mà người khác học hành vào việc nghiên cứu các kiểu tóc và trang phục. Cũng còn may là tôi khá thông minh, vì thế mà kết quả học tập của tôi cũng không đến nỗi bị đội sổ.

Lên cấp hai, tôi cũng là một thành viên trong đội ngũ những kẻ hâm mộ các ngôi sao. Tôi sưu tập được rất nhiều tranh ảnh của họ như: Triệu Vy, Lâm Tâm Như, Tô Hữu Bằng, Vương Phi... Tôi đặc biệt hâm mộ Triệu Vy, người thành danh chỉ trong có một đêm. Mặc dù trên báo có rất nhiều người phê bình Triệu Vy, nhưng tôi có cảm giác những người đó đều là đang ghen tị với cô ấy; ai bảo Triệu Vy may mắn gặp được Quỳnh Dao chứ! Tôi cũng rất hâm mộ Chương Tử Di; tôi cảm thấy Chương Tử Di có vẻ ngoài rất bình thường, chỉ có điều có nét gì đó hơi hơi giống Củng Lợi, thế nên đã được Trương Nghệ Mưu chú ý và lập tức nổi tiếng khắp thế giới. Tôi cảm thấy bản thân mình xinh đẹp chẳng thua kém gì Triệu Vy và Chương Tử Di, vì thế ngày ngày đều mơ mộng có một ngày được lọt vào mắt Trương Nghệ Mưu, có thể đóng một bộ phim và sau đó nổi danh, ảnh của mình sẽ được dán ở khắp nơi, đăng trên nhiều tờ báo lớn nhỏ. Tôi còn biết Lâm Thanh Hà lúc đang đi dạo trên phố đã bị những người tìm kiếm ngôi sao phát hiện ra; vì vậy mà mỗi lần đi dạo trên phố, tôi luôn trang điểm rất kỹ càng, hy vọng có thể gặp được vận may như Lâm Thanh Hà. Thế nhưng mỗi lần như vậy đều có người chặn đường tôi hỏi: “Cô gái, cô tên gì vậy?”.

Tôi thường tự cảm thấy suy nghĩ của mình rất buồn cười, nhưng tôi chưa bao giờ mất đi niềm tin vào bản thân. Các bạn tôi thường bảo tôi nên đến đài truyền hình, còn nói là nhân vật nữ chính trong bộ phim nào đó không bằng tôi... Trong số các bộ phim mà họ nhắc đến, có một bộ phim truyền hình phản ánh cuộc sống của học sinh cấp hai có diễn viên quá tồi, từ vẻ bề ngoài cho đến khí chất. Nhưng tôi biết bố của nữ diễn viên chính đó là một người có vai vế trong làng nghệ thuật. Vì vậy mà cho dù cô ấy có không xinh xắn hay không có khí chất thì cô ấy cũng vẫn có thể tự do đi đi lại lại trên màn ảnh. Thật là khiến cho người khác phải bất bình!

Tôi ngày càng không muốn sống cuộc sống đơn điệu và nhàm chán này nữa, tôi mong muốn một cuộc sống thú vị và hấp dẫn hơn. Tôi thường hát: “Thế giới bên ngoài thật thú vị, thế giới bên ngoài thật bao la...”.

Nào ngờ, cuộc sống của tôi đã xảy ra kỳ tích. Một buổi sáng thứ Bảy, tôi vội vàng chạy đến trường ngoại ngữ. Ngoại ngữ là môn học duy nhất mà tôi coi trọng. Tôi đã nộp một trăm hai mươi đồng cho lớp học nghe nói tiếng Anh - Mỹ. Ở cửa nhà hàng Tây, tôi chạm mặt một cô gái rất xinh đẹp. Gọi là cô gái xinh đẹp thực ra cũng không chính xác cho lắm. Bởi vì mặc dù người này trông rất trẻ, nhưng trên mặt đã có những dấu vết của tuổi tác, có lẽ cũng phải tầm ba mươi tuổi rồi. Sở dĩ tôi chú ý đến chị ấy là bởi vì có đôi chút kinh ngạc, không ngờ rằng một phụ nữ ba mươi tuổi lại có được một thân hình đẹp đến vậy, khuôn mặt và cả khí chất đều toát lên một cái gì đó rất sang trọng. Chị ấy đi chậm lại. Chị ấy có vẻ như cũng đang quan sát tôi, hơn nữa, trên khuôn mặt còn lộ rõ vẻ thích thú... Tim tôi tự nhiên đập thành thịch, tôi đột nhiên tỉnh ngộ: Rất có thể người phụ nữ này là một người trong giới nghệ thuật! Tôi không biết mình lấy dũng khí ở đâu mà đột ngột dừng lại, quay ra mỉm cười với chị ấy, cứ như thể chúng tôi là bạn cũ của nhau vậy. Nhìn thấy tôi hành động như vậy, chị ấy có vẻ hơi ngạc nhiên; nhưng rồi chị ấy cũng mỉm cười lại với tôi

và hỏi: “Cô bé, cô bao nhiêu tuổi rồi?”.

Trời ơi, cứ như là trong mơ vậy! Tôi ôm chặt lấy ngực mình, bởi tôi cảm thấy như tim mình sắp nhảy ra ngoài đến nơi. Tôi cố gắng trả lời bằng một giọng rất tự nhiên: “Mười sáu ạ!”. Tôi đoán là vận may đã mỉm cười với tôi rồi!

Quả nhiên, chị ấy hỏi tôi bây giờ có rảnh không; tôi gật đầu lia lịa, mặc cho buổi học ngoại ngữ sắp sửa bắt đầu. Nhưng lúc đó tôi đành phải gác lại giấc mộng “nước Mỹ”. Chị ấy dẫn tôi đến một quán trà khá cổ kính, hai chúng tôi cùng ngồi nói chuyện. Hóa ra chị ấy vốn là người dẫn chương trình của đài truyền hình thành phố, nhưng nay đã không còn làm ở đó nữa, mà đang cùng chồng mở một công ty đào tạo người mẫu. Hiện giờ họ đang đi tìm kiếm những cô gái có vóc dáng cao, khí chất tốt và trẻ tuổi. Chị ấy nói sẽ đào tạo tôi thành một người mẫu chuyên nghiệp rồi sau đó đưa đi miền Nam biểu diễn.

Ôi, hóa ra không phải là đóng phim, mà chỉ là người mẫu thời trang thôi. Trong lòng tôi có đôi chút thất vọng. Nói thật lòng, mặc dù cao tới 1m69 nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ đi làm người mẫu thời trang cả. Trong suy nghĩ của tôi, làm người mẫu không thích như làm diễn viên. Cảm thấy chị ấy rất gần gũi và thân thiện nên tôi cũng đã nói ra suy nghĩ của mình với chị ấy. Chị ấy cười bảo, có không ít diễn viên xuất thân từ người mẫu, Cù Đình là một ví dụ điển hình. Chị ấy còn nói làm người mẫu càng dễ được các đạo diễn phát hiện. Chồng chị ấy vốn là đạo diễn của đài truyền hình, đợi có cơ hội thích hợp có thể giới thiệu cho tôi... Nghe chị ấy nói, tôi cảm thấy có chút dao động. Cuối cùng tôi đồng ý với đề nghị của chị ấy, nhưng không biết bố mẹ có đồng ý không, vì dù sao thì tôi cũng chỉ mới học cấp ba mà thôi.

Chị ấy rất giỏi thuyết phục, nói rằng đối với những cô gái không thích học hành, không có hy vọng đỗ đại học như tôi mà dành phần lớn thời gian để học những thứ vô bổ thì quả thật rất đáng tiếc. Nếu để lỡ mất cơ hội lần này sẽ rất đáng tiếc. Tôi bị chị ấy thuyết phục, liền đồng ý về nhà nói với bố mẹ.

Chị ấy đưa cho tôi một cái danh thiếp. Chị ấy họ Hình, tôi gọi chị ấy là cô giáo Hình. Nói thực lòng, ấn tượng của tôi về chị ấy rất tốt, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với ấn tượng của tôi về các thầy cô giáo ở trường. Hay nói một cách khác, cô giáo Hình “hợp khẩu vị” của tôi hơn so với các thầy cô giáo khô khan ở trường.

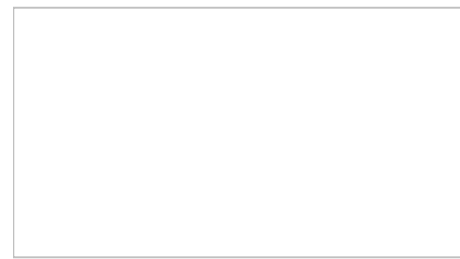
Trở về nhà, tôi nói với mẹ chuyện này trước tiên. Mẹ tôi không yên tâm, nói rằng đợi bố tôi về rồi bàn. Tối đó, sau khi bố đi làm về, cả gia đình tôi cùng nhau bàn bạc chuyện này. Mẹ bảo, nếu công ty của cô giáo Hình kia là công ty làm ăn chân chính, hợp pháp thì tôi có thể đi. Nhưng bố tôi lại kiên quyết phản đối, bố không muốn cho tôi đi con đường này. Tôi cãi lại, nằng nặc đòi đi theo cô giáo Hình, thậm chí còn đem những điều mà cô Hình nói với tôi ra để thuyết phục bố. Mặc dù bố có vẻ có dao động đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn không đồng ý.

Về sau, cô giáo Hình cùng chồng đến nhà tôi. Hai người ấy nhanh chóng thuyết phục được bố mẹ tôi. Mặc dù thái độ của bố tôi vẫn có đôi chút miễn cưỡng, nhưng cuối cùng thì vẫn gật đầu đồng ý. Mẹ nói, vợ chồng cô giáo Hình trông có vẻ đứng đắn, khiến mẹ rất tin tưởng.

Về sau, tôi làm thủ tục chính thức xin thôi học và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ. Trải qua vài tháng huấn luyện, đoàn người mẫu gồm hai mươi người mẫu chúng tôi cùng với vợ chồng cô giáo Hình cùng đi xuống phía nam biểu diễn. Cô giáo Hình đối xử với chúng tôi rất tốt, cứ như một người mẹ vậy; nhưng lại yêu cầu rất nghiêm khắc với chúng tôi trong việc diễn xuất. Chúng tôi biểu diễn ở khắp nơi, từ vũ trường cho đến các nhà hàng lớn. Mỗi lần diễn, cô giáo Hình đều có tính toán với chúng tôi: mỗi người được trả bao nhiêu, trừ đi một số chi phí sinh hoạt, còn thừa lại bao nhiêu. Tôi không thích như vậy, mặc dù cô Hình rất tốt, nhưng tôi vẫn có cảm giác hơi chi li. Những cơ hội biểu diễn như thế này ngày nào cũng

có, thế nên hằng ngày chúng tôi kiếm được cũng không ít; nhưng sự hụt hẫng trong lòng tôi ngày càng mãnh liệt. Kiểu biểu diễn này chẳng có chút nghệ thuật gì cả. Điều này hoàn toàn khác so với tưởng tượng của tôi trước đây.

Sau khi trở về, ngoài mười ngàn nhân dân tệ đưa cho mẹ, tôi chẳng hề có chút thu hoạch gì. Cô giáo Hình gọi điện đến bảo tôi quay lại công ty, nói là phải tiếp tục đi biểu diễn. Tôi nói với mẹ tạm thời tôi không muốn đi diễn nữa. Tôi nói với bố mẹ tôi muốn thi vào trường Đại học Điện ảnh Bắc Kinh, bố nói như vậy thì phải quay lại trường học, nhưng tôi đã nghỉ học đến nửa năm nay rồi. Trong nửa năm này, tôi đã trải qua rất nhiều chuyện, suy nghĩ và quan niệm của tôi đã thay đổi rất nhiều, tôi sợ mình không thể thích nghi được với môi trường học tập nữa. Hơn nữa, nếu quay lại lớp cũ, tôi chắc chắn sẽ không theo kịp bạn bè. Tôi muốn nghỉ ở nhà một thời gian và nhờ cô giáo Hình giới thiệu cho một vai diễn nhỏ để vừa đi làm, vừa ôn thi đại học; nếu may mắn nổi tiếng chỉ sau một đêm như Triệu Vy thì tôi chẳng cần phải thi đại học nữa. Nhưng bố tôi nhất quyết bắt tôi trở lại trường. Bố nói nếu thi không qua thì học lại một năm rồi thi tiếp. Tôi rất phân vân, không biết có nên nghe theo lời bố hay không?

Trong con mắt của người ngoài, những người làm nghệ thuật đội trên đầu một vầng hào quang ánh sáng; lại thêm vào sự lãng xê của giới truyền thông càng khiến cho các cô gái trẻ phải mê mẩn. Thực ra diễn viên cũng là một nghề giống như luật sư, bác sĩ. Để làm tốt cần phải bỏ ra rất nhiều công sức và nỗ lực, thậm chí cũng cần phải có những kiến thức văn hóa cơ bản. Tôi rất ngưỡng mộ ước mơ trong lòng Hồng Bình bởi nếu không có ước mơ thì con người sẽ mất đi động lực. Nhưng cho dù giấc mơ của Hồng Bình có trở thành hiện thực đi chăng nữa thì cô bé cũng không nên từ bỏ việc học hành. Bởi vì chúng ta học cấp ba không chỉ để thi đại học, mà chính là đặt chân lên một bậc thềm tất yếu trong cuộc đời mỗi người. Tôi thấy cuộc đời mỗi người cũng giống như người đó đang đi trên đường, tốt nhất là nên bước từng bước một; nhất là trong chuyện học hành, càng không nên để bậc thềm của bạn trở nên thừa thãi. Lấy ví dụ minh tinh điện ảnh quốc tế Trần Xung; ngay từ khi lên cấp hai, cô ấy đã nổi tiếng cả nước, nhưng cô ấy không hề bị cám dỗ bởi ánh hào quang này mà kiên quyết thi vào Học viện Ngoại ngữ. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy lại qua Mỹ học đạo diễn điện ảnh. Nếu nói vận may đem đến sự nổi tiếng cho cô ấy, vậy thì chính những kiến thức sâu rộng của bản thân đã khiến cho cô ấy không trở thành một “ngôi sao băng” mà đã trở thành một ngôi sao điện ảnh quốc tế, một đạo diễn lừng danh. Hy vọng ví dụ từ Trần Xung sẽ đưa ra được lời gợi ý cho Hồng Bình.

Triệu Kỳ, nam, 17 tuổi, học sinh lớp 11

Không biết từ bao giờ, trong lớp tôi bắt đầu dấy lên phong trào “Kết bạn qua thư”. Cứ mỗi sáng sau giờ thể dục, lớp phó đời sống lại lên phòng thường trực lấy thư về cho cả lớp, đó là lúc cả lớp hào hứng nhất. “Này, có thư của cậu đấy!”, “Thật à! Mau đưa tớ xem nào!”, “Có của tớ không? Không có à? Sao lạ vậy? Thư của tớ đáng lý ra phải đến rồi chứ nhỉ?”... Nhìn thấy cái đám ồn ào này tôi lại thấy ngứa ngáy. Kết bạn qua thư, có phải rất thú vị không nhỉ?

Lớp chúng tôi không phải là lớp chọn, mọi người đều không phải là những học sinh “ưu tú” trong mắt của giáo viên. Nhưng trong con mắt của tôi, những học sinh “ưu tú” kia chẳng khác gì những kẻ ngốc nghếch; bọn họ ngoài việc học và nghe lời ra thì còn biết làm gì nữa đâu! Hơn nữa, mỗi lần nhà trường tổ chức lễ hội thể thao, tôi phát hiện ra những người đó đều rất hững hờ, rất ít người nhiệt tình với lớp của mình, có thể là do sự nhiệt tình của họ đều dành hết cho việc học tập rồi cũng nên! Chính vì thế, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi luôn nói khéo với cả lớp rằng phải học tập tấm gương của các bạn lớp chọn, không nên lãng phí thời gian và sức lực. Cô giáo còn nói, các học sinh ở trong lớp chọn không bao giờ có chuyện kết bạn qua thư từ. Tôi cười thầm trong bụng: “Cái bọn động vật máu lạnh, những kẻ điên cuồng thi cử thì làm gì có hứng thú kết bạn cơ chứ?”.

Tôi rất thích các bạn trong lớp tôi; mặc dù kết quả thi của mọi người không làm cô giáo hài lòng nhưng ai cũng có tài năng, ai cũng tràn trề sức sống, đối xử với mọi người rất nhiệt tình; chúng tôi sống vui vẻ và hòa đồng trong tập thể này. Từ họ, tôi còn được nghe rất nhiều câu chuyện thú vị từ việc kết bạn qua thư.

Người bạn thân của tôi là Lý Ngôn nói, bạn qua thư của bạn ấy là hai sinh viên năm nhất Đại học Khoa học kỹ thuật, đều là con trai. Lý Ngôn nói bạn ấy quen được hai người này là do kỳ nghỉ hè vừa rồi dẫn em họ đi bơi ở bể bơi trường Đại học Khoa học kỹ thuật đó. Bốn người bọn họ thường xuyên hẹn nhau đi bơi, bơi chán lại ngồi trong bóng râm tán gẫu. Kỳ nghỉ hè chẳng mấy chốc đã hết, bọn họ hẹn nhau thư từ qua lại để giữ liên lạc. Lý Ngôn lấy ra một bức thư đưa tôi xem; trong thư có viết: “Lý Ngôn, em có khỏe không? Sắp đến sinh nhật em rồi, anh chúc mừng sinh nhật em trước, đợi đến đúng ngày sẽ gửi một món quà sinh nhật cho em. Bức thư trước em có nói học tiếng Anh không tốt, thực ra anh thấy em chưa dành nhiều thời gian cho môn này mà thôi. Học tiếng Anh cần phải bỏ thời gian trau dồi...”. Tôi rất ngưỡng mộ Lý Ngôn, không những có được một người anh nhớ đến ngày sinh nhật của mình, mà còn quan tâm đến chuyện học hành và tâm trạng của bạn ấy nữa!

Đương nhiên, không phải ai cũng may mắn gặp được một người tốt như Lý Ngôn. Phần lớn các bạn trong lớp đều kết bạn qua thư thông qua chuyên mục “kết bạn” qua đài. Những người bạn như vậy phần lớn đều ở rất xa, bạn chỉ có thể gặp người đó ở trên thư từ chứ không hề được nhìn thấy họ ở ngoài đời thật. Vì vậy mà trong lòng bạn thường nảy sinh sự hiếu kỳ và tưởng tượng vô hạn về người đó.

Có một số người rất buồn cười, họ thường liên lạc với các chị em họ của mình qua thư; thậm chí có người cùng ở trong một thành phố, có khi còn thường xuyên gặp nhau mỗi tuần, vậy mà họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau bằng thư từ.

Tôi nhầm tính, lớp tôi có đến hai phần ba số học sinh trao đổi thư từ với bạn bè. Không biết các thầy cô mà biết được con số này có cảm thấy kinh ngạc hay không?

Một lần, tôi đọc được một bài văn rất cảm động trên một tờ báo sinh viên, tác giả bức thư đó là một học sinh lớp mười một giống tôi; nhìn tên có vẻ như là con gái, thế là tôi liền viết cho bạn ấy một bức thư với giọng điệu hết sức chân thành. Trong thư tôi không nói đến giới tính của mình, dù sao thì tên của tôi nghe cũng giống như tên con gái, cứ để cho bạn ấy hiểu lầm thì hơn. Sau khi gửi bức thư này đi, tôi cảm thấy việc này thật thú vị.

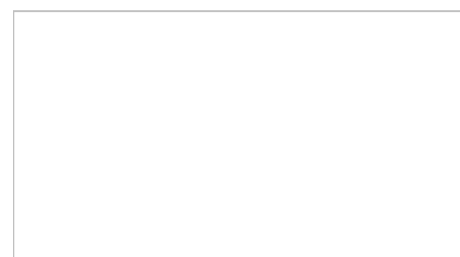
Đáng tiếc là viễn cảnh tươi đẹp chẳng kéo dài được bao lâu; cô giáo chủ nhiệm tính tình hiền lành của lớp tôi bị chuyển sang lớp khác, thay vào đó là một cô giáo chủ nhiệm trẻ. Ban đầu, chúng tôi còn không coi cô giáo này ra gì, nhưng chẳng bao lâu sau, chúng tôi phát hiện ra là cô rất đáng sợ! Cô giáo yêu cầu lớp phó đời sống sau khi nhận thư về phải giao cho cô trước. Thế là cô giáo vừa đọc tên và địa chỉ người gửi vừa đọc tên người nhận, yêu cầu bạn ấy lên bục giảng nhận thư. Cô giáo hỏi người lên nhận thư: “Tên người gửi thư cho em là gì?”. Nếu bạn trả lời là không biết, vậy thì mời bạn mở thư và xem tên người gửi là ai rồi nói lại với cô giáo. Chúng tôi đều gọi cô giáo là “sát thủ”. Người nào bị cô giáo gọi lên nhận thư và “chất vấn” thì bộ dạng chẳng khác gì vừa làm chuyện xấu xong. Tôi biết không ít những bức thư này là thư tình.

Tôi gần như quên bém mắt rằng mình đã từng gửi thư cho người khác, thế nên ngày nào cũng cười nhạo những đứa bị gọi lên bục giảng nhận thư. Nào ngờ có một hôm, cô giáo lại gọi đến tên tôi. Tôi nghiêng rằng bước lên, cô giáo đưa cho tôi một bức thư, phong bì thư có màu hồng phấn rất đáng ngờ, không có địa chỉ, cũng không có tên tuổi, chỉ có ba chữ vồn vện “xem bên trong”. Trong lòng tôi thầm kêu khổ; đây có vẻ là một bức thư điển hình thuộc vào “loại thư đó”. Thực ra tôi cũng biết không phải như vậy, chỉ có điều đối phương nghĩ rằng tôi là con gái mà thôi. Nhưng tôi biết mình bây giờ không tiện giải thích, nếu không thì chẳng khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”. Thế là tôi liền dứt khoát nói với cô giáo rằng tôi không biết. Cô giáo chủ nhiệm nhìn tôi vẻ nghi hoặc. Để cho cô tin, tôi liền xé bức thư làm bốn rồi vứt vào sọt rác. Cô giáo đành phải cho tôi về chỗ.

Về sau có người xem giúp tôi bức thư đó, nói rằng đối phương rất muốn làm bạn qua thư với tôi, chỉ ngại là giáo viên của bạn ấy quản lý quá nghiêm, thường tự ý bóc thư từ của các bạn ấy, khiến cho bạn ấy mất đi hứng thú với việc kết bạn qua thư. Bạn ấy tên là Vân Vân.

Ôi, cô giáo chủ nhiệm thông minh của chúng tôi xem ra vẫn còn có phần nường tay với chúng tôi nhưng thực ra thì hành động của cô cũng chẳng khác gì việc bóc thư của học sinh cả. Bây giờ, lớp chúng tôi đã không còn có ai viết thư từ cho bạn nữa, cũng chẳng có ai gửi thư cho chúng tôi nữa; lớp phó đời sống của chúng tôi từ một thành viên bận rộn nhất lớp đã trở thành một người nhàn rỗi nhất lớp rồi!

Tôi cảm thấy rất nhớ những ngày trước đây, mọi người ai nấy đều hào hứng bóc thư, đọc thư; bây giờ thì có mơ cũng không còn thấy lại cái cảnh tượng đó nữa. Tôi muốn nói rằng: “Cô ơi, cô đã xua đuổi những con hạc giấy, đồng thời cũng cướp mất giấc mơ đẹp của chúng em rồi!”.

Cách làm của cô giáo bạn, mặc dù có vẻ hơi quá nghiêm khắc, nhưng chắc chắn trước khi làm như vậy, cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều. Xét trên phương diện luật pháp thì giáo viên không có quyền can thiệp vào tự do thư từ của học sinh, nhưng học sinh lớp mười một mà suốt ngày đắm chìm trong “cuộc

sống lãng mạn” bởi thư từ và bạn bè qua thư phải chăng là quá lãng phí? Giáo viên đã không thể khuyên bảo được học sinh, đành phải tự ý bóc thư của học sinh trong khi biết đó là một hành vi vi phạm pháp luật, thậm chí còn gây tổn thương lòng tự tôn và ảnh hưởng xấu đến sự trưởng thành của học sinh thì nói một cách công bằng, tôi rất đồng ý với cách làm của cô giáo bạn. Mặc dù cách làm này có vẻ rất phiền phức nhưng ít nhất nó lại không làm tổn thương đến lòng tự tôn của học sinh, đồng thời lại có tác dụng “ra oai” rất hiệu quả đối. Bạn bè qua thư chỉ nên giao lưu về mặt tâm hồn, tình cảm; kết giao với những người bạn như vậy mới đem lại ích lợi cho bạn; còn nếu chỉ là theo trào lưu thì đây quả thật là một điều không cần thiết!

AI CÓ THỂ HÓA GIẢI NỖI UẤT ỨC TRONG LÒNG TÔI?

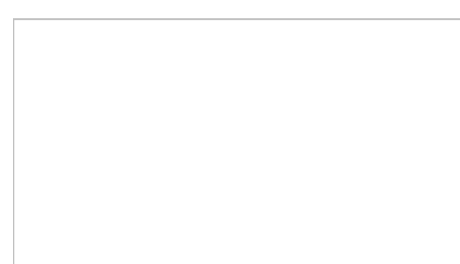
Ngọc Nhi, nữ, 17 tuổi, học sinh lớp 11

Tôi là một học sinh cấp ba, luôn mang trong mình một sự tự ti, có thể nói là cực kỳ tự ti, đặc biệt là từ khi lên cấp ba cho đến nay, kết quả học tập của tôi luôn không được tốt, tôi lại chẳng có sở trường gì cả, thế nên luôn âm thầm, chẳng có ai biết đến, ngày ngày chịu sự giày vò của nỗi tự ti. Bởi vì sống không chút vui vẻ nên tôi luôn tự ngược đãi bản thân. Có lúc tôi tự nhiên nổi điên lên, xé hết tất cả sách vở của mình, thậm chí còn dùng dao cắt ngang dọc chân tay mình, nhằm dùng cái đau về thể xác để chế ngự sự đau khổ về tinh thần. Quy định của nhà trường rất nghiêm ngặt, nhưng tôi lại thường xuyên cố ý nghỉ học do “tâm trạng thất thường” của mình. Tôi tự giải thích với mình rằng: “Như vậy là mình đang tự điều trị vết thương”. Vì vậy mà có rất nhiều bạn học tỏ ra bất mãn với tôi, nói tôi tự do, vô tổ chức, vô kỷ luật. Nhưng tôi cũng chẳng thèm để ý đến cảm nhận của người khác!

Tôi thường đứng một mình bên cửa sổ, nghĩ ngợi vẩn vơ. Tôi cảm thấy mình không có chỗ đứng trong cái thế giới này, sớm muộn gì cũng sẽ bị xã hội này đào thải; thay vì ngồi đợi cái tương lai tồi tệ ấy đến, chi bằng mình hãy đi tìm cái chết cho xong, ít nhất thì cũng có người thân khóc thương cho mình. Học cách của Tam Mao⁽¹⁾ dùng một chiếc quần tất để đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình, hay đi ra biển lớn, hòa mình vào đại dương bao la? Cái chết như vậy có lẽ quá lãng mạn, nhưng chắc trước khi chết sẽ vô cùng đau đớn. Cuối cùng tôi đã chọn cho mình một cái chết hạnh phúc nhất, đó là uống một lọ thuốc an thần, nằm mơ một giấc mơ đẹp và từ từ bay lên thiên đường (vì cả cuộc đời này tôi chưa từng làm chuyện gì hãm hại người khác). Tôi xưa nay chưa từng trách cứ số mệnh, cũng không trách móc gì bố mẹ mình cả; tôi chỉ căm hận bản thân mình, căm hận bản thân mình không nên tồn tại trên cái thế giới này để mang lại quá nhiều phiền phức cho bố mẹ. Cho đến giờ, bố mẹ tôi vẫn ôm hy vọng tôi sẽ mau chóng học hành thành tài. Tôi không nhẫn tâm làm tổn thương bố mẹ mình, thế nên luôn chôn chặt suy nghĩ này của mình vào tận sâu đáy lòng. Tôi âm thầm tích lũy thuốc ngủ cho mình.

Đúng vậy, tôi luôn coi mình là một bệnh nhân tâm thần. Có nhiều khi ngay chính tôi cũng không hiểu nổi tại sao tôi lại làm như vậy, tóm lại chỉ toàn tự chuốc lấy đau khổ cho mình, dường như tất cả đều không vì bất kỳ lý do gì.

Mặc dù tôi không bình thường như vậy nhưng bố mẹ xưa nay vẫn rất yêu thương tôi. Nhìn thấy mái tóc của bố mẹ đã bắt đầu điểm bạc, tôi cảm thấy vô cùng xót xa. Tôi sợ những gì mà tôi làm sẽ khiến bố mẹ bị tổn thương, khiến cho bố mẹ không chịu đựng nổi. Tôi cũng từng thầm quyết tâm học hành thật tốt, tương lai kiếm được thật nhiều tiền để phụng dưỡng bố mẹ, cả cuộc đời này sẽ ở bên cạnh bố mẹ và sống trọn cuộc đời bi thương của mình. Thế nhưng tôi biết, tôi không thể làm được những điều này, tôi biết phải làm sao đây?

Nếu như thật sự có thiên đường thì cho dù có uống thuốc an thần, Ngọc Nhi cũng không thể nằm mơ một giấc mơ đẹp và bay lên đó được đâu! Tính mạng của Ngọc Nhi không chỉ của riêng cô bé, vì thế Ngọc Nhi không có quyền làm như vậy. Tôi nghĩ rằng Thượng đế sẽ không cho phép một người như thế bước chân vào thiên đường đâu, vì Ngọc Nhi làm như vậy sẽ gây tổn thương cho rất nhiều, rất nhiều người: bố mẹ, người thân, bạn bè và xã hội. Tôi biết trong cuộc sống của Ngọc Nhi không phải chuyện gì cũng như ý, nhưng tất cả chỉ bởi vì sự trầm lắng của bản thân cô bé, cho rằng cuộc đời của mình chỉ là một bi kịch; như vậy có phải là quá bi quan, có khác gì tự lấy dây buộc mình hay không? Trên thế giới này, phần đông con người đều là những người dân thường, sống lặng lẽ không ai biết đến, nếu như ai cũng có cách nghĩ như Ngọc Nhi thì thế giới này nào có khác gì một thế giới dị thường đến đáng sợ?

Còn cảm thấy áy náy với bố mẹ chứng tỏ Ngọc Nhi cũng là một cô bé có tấm lòng lương thiện, tin rằng cô bé sẽ không kết thúc cuộc đời mình như vậy. Vậy thì, Ngọc Nhi hãy đổi lại cách nhìn, đừng nghĩ rằng bản thân mình sống lặng lẽ không ai biết đến mà hãy học cách yêu quý người khác như bố mẹ mình; khi trái tim chất đầy tình yêu thương thì bạn sẽ càng có động lực và sức mạnh để tiếp tục sống trên đời. Một tình yêu như vậy chẳng khác gì một dòng nước mát từ từ làm dịu đi, hóa giải những ấm ức, buồn phiền trong lòng bạn và trả cho bạn một trái tim và tâm trạng yên bình!

Kiều Kiều, nữ, 15 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một nữ sinh lớp mười. Không hiểu sao kể từ sau khi lên cấp ba, tôi phát hiện ra bản thân mình ngày càng mất tự tin, kể cả về vấn đề giao tiếp với bạn bè lẫn chuyện học tập.

Có thể là do tôi đã lớn, thêm vào đó là tính cách của tôi tương đối hướng nội, thế nên sau khi lên cấp ba, tôi rất ít tiếp xúc với đám con trai. Đã nửa học kỳ trôi qua mà số bạn nam trong lớp tôi từng nói chuyện không vượt quá mười người. Nhìn thấy những bạn nữ tính tình vui vẻ, cởi mở và hoạt bát ngày ngày vẫn đùa giỡn vui vẻ với các bạn nam mà tôi cảm thấy vô cùng khâm phục; nhưng thực sự tôi không thể làm được. Tôi cảm thấy các bạn nam không có hứng thú với tôi, không phải chỉ vì tôi không xinh đẹp, mà còn là vì tính cách của tôi thuộc vào dạng khiến cho con trai phải chạy xa. Tôi cảm thấy rất khổ tâm vì chuyện này!

Ngồi trước, sau và cùng bàn với tôi đều là các bạn nữ; cả ngày phải nhìn họ nhưng tôi không thấy có gì bất mãn. Tôi không có bạn tri kỷ, thế nên mối quan hệ với họ cũng có thể coi là tạm ổn. Cứ lúc rảnh rỗi là mọi người lại cùng tán gẫu, bàn chuyện bài vở, ca cẩm vài câu, nhưng tất cả tâm sự thầm kín nhất đều giữ lại ở trong lòng. Thế nhưng dạo gần đây, tôi phát hiện ra bản thân mình trở nên rất đa nghi, cứ động một chút lại nghi ngờ các bạn nữ đang nói xấu sau lưng mình, thế nên chưa nói được mấy câu với họ là trong lòng tôi đã cảm thấy rất ghét và khó chịu rồi!

Một hôm, lớp phó phát cho mọi người bản phô tô bài tập tiếng Anh, bản phô tô phát cho tôi hơi bị rách, tôi thấy không hài lòng, nhưng không nói năng gì (tôi thường xuyên như vậy, có chuyện gì không vui đều giấu ở trong lòng, không để ý thì cũng chẳng ai phát hiện ra). Giờ nghỉ giải lao, đúng lúc lớp phó chạy đến hỏi mượn tôi đồ dùng học tập, tôi liền dùng dằng nổi giận với bạn ấy: “Đừng tưởng người ta là tên ngốc!”. Bạn ấy rất kinh ngạc, các bạn ngồi xung quanh cũng nhìn tôi sững sốt. Mặc dù biết là mình hơi quá, nhưng lúc đó tôi không kiềm chế nổi mình, liền tiếp tục lớn tiếng: “Tại sao chỉ có tờ bài tập của tớ là bị rách nát thôi?”. Lớp phó cầm lấy tờ phô tô của tôi, nhìn tôi và nói: “Lúc đó tớ không để ý. Tớ không cố ý làm vậy. Như thế này đi, tớ đổi bản của tớ cho cậu nhé!”. Dứt lời, bạn ấy liền chạy đi lấy bản bài tập tiếng Anh của mình và ném qua bàn tôi, miệng còn lầm bầm: “Dở hơi!”.

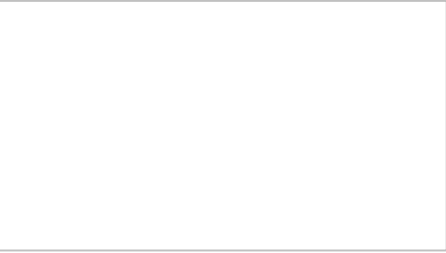
Sau khi chuyện này xảy ra, tôi cảm thấy rất hối hận. Tôi biết ấn tượng của mình trong mắt các bạn xấu đi nhiều. Lớp phó nói không sai, tôi thật sự là dở hơi rồi! Thậm chí, mấy ngày hôm đó, cứ thấy đám con gái tụ tập nói chuyện là tôi lại nghĩ rằng họ đang bàn tán về tôi, bọn họ còn vừa nói vừa cười khiến cho tôi đau khổ nghĩ rằng họ đang cười nhạo mình...

Còn có mấy lần tôi cãi nhau với bạn ngồi cùng bàn. Nói ra thì cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là mấy chuyện vụn vặt thôi, chỉ có điều tôi cảm thấy rất khó chịu với bạn ấy, mỗi hành động, cử chỉ và lời nói của bạn ấy đều làm cho tôi cảm thấy chán ghét và khó chịu. Cứ như vậy, mối quan hệ của tôi với các bạn ngày càng xấu đi. Cả ngày tôi chỉ cảm thấy chán nản và buồn phiền, nhưng lại không biết mình đang chán cái gì, khiến cho tôi không sao chú tâm vào học tập được.

Kết quả học tập của tôi thì càng tồi tệ hơn. Ngày còn học cấp hai tôi thuộc vào dạng xuất sắc của lớp, đủ để thi đỗ vào trường chuyên cấp ba hiện nay. Thi đỗ vào trường này, bản thân tôi cảm thấy vui vẻ, bố mẹ tôi cũng vì thế mà cảm thấy rất tự hào. Nhưng lên đến cấp ba tôi mới biết, kết quả thi hết cấp của tôi

chỉ được xếp vào hạng trung bình của lớp, số người có kết quả thi cao hơn tôi nhiều vô kể. Hiện nay cho dù là học môn nào tôi cũng không thấy hứng thú, tư tưởng lúc nào cũng chạy đi đâu mất. Giáo viên giảng bài trên bục giảng, tôi ngồi nghĩ ngợi mông lung ở bên dưới. Cứ như đang ngồi xem ti vi vậy, cứ tự mình hư cấu ra những câu chuyện không hề tồn tại thực sự ở trên đời, tôi thường xuyên bị đắm chìm vào trong thế giới hư cấu của mình mà không sao thoát ra được. Tôi biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm; tôi từng hạ quyết tâm sẽ thay đổi bản thân, nhưng tôi không sao khống chế được tinh thần của mình; ngày ngày mệt mỏi, chán nản nhìn thời gian trôi qua, thành tích học tập của tôi sa sụt thê thảm!

Lúc này tôi nghi ngờ bản thân mình có vấn đề gì đó về tâm lý. Đối với chuyện bạn bè, tôi rất mong muốn được làm bạn với mọi người, nhưng dường như tôi lại không có khả năng này. Đối với chuyện học hành, tôi cảm thấy bất lực, rất đau đầu về nó. Cứ nghĩ đến hy vọng của bố mẹ gửi gắm nơi mình, nghĩ đến tương lai của mình sau này là tôi lại cảm thấy vô cùng mơ hồ và mất phương hướng. Tôi thấy mình như một người cô đơn không có nơi để mà bầu vịu; tôi khao khát có được sự quan tâm, nhưng lại sợ bị người khác quan tâm. Tôi thật sự rất hy vọng có được một, hai người bạn thân để có thể giúp tôi giải quyết những điều buồn phiền và rắc rối trong cuộc sống!

Tuổi thanh xuân là một khái niệm rất kỳ diệu, nó đồng nghĩa với những biến đổi mới mẻ và phong phú. So với bản thân mình trong giai đoạn trước, những cô bé bước vào giai đoạn này dường như đã bước vào một không gian kỳ diệu, rất nhiều ý nghĩ trong đầu họ thường xuất phát từ những động lực không rõ ràng. Những trạng thái tâm lý rất lạ lùng cứ thi nhau kéo đến, tâm trạng của những cô bé mới lớn cũng trở nên cực kỳ bất ổn, dễ thay đổi như thời tiết vậy, lúc nắng lúc mưa. Những cô bé mới lớn thường trở nên đa sầu đa cảm, đồng thời họ cũng trở nên mất tự nhiên và khép kín, đặc biệt là những cô bé có tính cách hướng nội, sẽ càng trở nên khép kín hơn. Những cô bé như vậy sẽ dễ cảm thấy chán ghét và bất lực với cuộc sống, có người còn gọi tình trạng này là bị trầm cảm.

Trầm cảm rất có hại cho sự trưởng thành của thiếu niên. Cũng may là các bạn nữ thường có thể tự điều tiết được bản thân mình và nhanh chóng vượt qua giai đoạn u ám này; nhưng cũng có người bị bó buộc trong tình cảnh đó và không sao tự giải thoát mình được, gây ảnh hưởng xấu đến cuộc sống và tình cảm của chính bản thân mình. Chính vì thế tôi đề nghị Kiều Kiều bắt đầu từ bây giờ hãy thay đổi nội dung “giấc mơ ban ngày” của bạn một chút, có thể tưởng tượng ra viễn cảnh một tương lai tươi sáng với một sự nghiệp thành công đang chờ đón mình để tự cổ vũ bản thân cố gắng hơn trong hiện tại. Có thể mới đầu bạn sẽ cảm thấy chưa quen, nhưng lâu dần bạn sẽ thấy cách làm này rất có hiệu quả đấy!

NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI CHỜ TA PHÍA TRƯỚC

LP, nữ, 17 tuổi, học sinh lớp 11

Nếu như nói rằng tôi không hề có điều gì buồn phiền thì có nghĩa là tôi đang tự lừa gạt bản thân mình. Còn nếu nói rằng tôi có rất nhiều điều buồn phiền thì lại có phần hơi quá!

Có thể nói, có một cánh cổng lớn và kỳ bí đang chờ đợi một đứa con gái mười bảy tuổi như tôi tới mở ra và khám phá. Nhưng có thể là do tôi đang ở trong giai đoạn mà người ta gọi là “tuổi dậy thì dễ dao động” nên có những lúc tôi không sao nắm bắt được con thuyền của mình, thậm chí cũng không biết làm thế nào để lèo lái nó.

Nói đến đây, tôi không thể không kể về bản thân mình được. Trước đây, khoảng thời gian mà tôi cảm thấy vui vẻ và thoải mái nhất chính là lúc chơi đùa cùng bạn bè. Tôi là một người luôn đặt bạn bè lên trên hết, thế nên các mối quan hệ của tôi vô cùng tốt đẹp; chỉ cần tôi gặp phải một chút rắc rối là y như rằng sẽ có một ai đó bên cạnh “rút đao tương trợ”. Tôi nhận sự giúp đỡ của bạn bè một cách thoải mái, chỉ trừ sự giúp đỡ về vật chất là luôn từ chối. Tôi không phủ nhận rằng điều kiện kinh tế của gia đình mình chẳng mấy khá giả, bố mẹ tôi đều là công nhân mất việc, kiếm sống chủ yếu bằng nghề buôn bán nhỏ. Nhà trường từng đưa tôi vào danh sách đối tượng cần giúp đỡ thuộc diện “gia đình công nhân viên chức bị mất việc”; điều này khiến cho lòng tự tôn của tôi bị tổn thương, thế nên tôi kiên quyết từ chối sự giúp đỡ đó; kết quả là tôi có lỗi với tất cả mọi người từ thầy hiệu trưởng cho đến cô giáo chủ nhiệm và những người có lòng hảo tâm khác; nhưng tôi cũng chẳng mấy để ý, cái tôi coi trọng chính là sự tự tôn của mình; cũng có thể bạn sẽ nói rằng đó không phải sự tự tôn, nhưng tôi luôn xử lý mọi tình huống theo cách nghĩ của mình.

Còn về những chuyện tình cảm “mơ mơ hồ hồ” thì tôi không có. Khi mà các bạn nữ xung quanh tôi đang hào hứng với cái thứ gọi là “tình yêu” thì trái tim tôi vẫn chỉ là một mảnh đất chưa được khai phá.

Không khí gia đình tôi chẳng có chút đầm ấm nào cả; bố mẹ tôi cứ dăm ba bận lại cãi nhau một lần. Chỉ có điều tôi đã quá quen với những trận cãi vã như vậy nên trong lòng cũng không hề cảm thấy đau khổ. Bố mẹ lúc vui vẻ thường đối xử với tôi rất tốt, nhưng hễ mà không vui là y như rằng lại lấy tôi ra để trút giận, mắng mỏ tôi không thương tiếc; nhưng tôi có thể hiểu được họ. Trong cuộc sống, bố mẹ tôi coi bản thân mình là những kẻ thất bại, sự đau khổ đó khiến cho tôi cảm thấy bố mẹ thật đáng thương. Tôi thường nghĩ ngợi nhiều nhất là sau này mình phải làm gì để báo đáp cha mẹ, không để cho họ phải vất vả bôn ba vì mưu sinh nữa!

Trong trường, các bạn học rất thân thiện với tôi; tôi cũng chỉ có thể cảm nhận được sự ấm áp và yên bình từ những người bạn tốt ấy mà thôi. Tuy nhiên, hiện nay, “môi trường” ở nhà trường thường khiến cho tôi hơi khó thích ứng. Ví dụ như tình bạn giữa các học sinh; bây giờ ngày càng có nhiều bạn bị “vật chất hóa” rồi; mỗi lần đến sinh nhật là thích được tặng những món quà tinh xảo, đẹp mắt; đến Giáng sinh là phải gửi cho nhau thiệp chúc mừng; đến Tết thì thiệp chúc mừng càng nhiều vô kể; chưa nói đến chuyện hằng ngày các bạn ấy còn rủ nhau đi dã ngoại, đi ăn uống linh tinh. Tôi xưa nay chưa từng nhận tâm ngửa tay xin bố mẹ những khoản tiền như vậy. Chính vì thế mà cứ mỗi dịp Giáng sinh hay Tết Nguyên đán là tôi chỉ mong có thể bay đến châu Âu để du lịch (tất nhiên đây chỉ là ảo tưởng mà thôi), trốn đến một nơi nào đó càng xa càng tốt!

Nói thực lòng, nhìn người khác tiêu tiền như rác, trong lòng tôi có chút ngưỡng mộ, và đố kị nhưng rồi

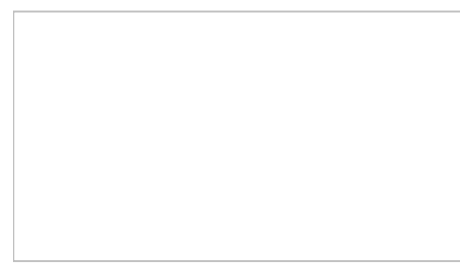
tất cả những điều này cuối cùng cũng đều bị bản thân tôi gạt đi: “Không, đó không phải là những gì mà tôi thực sự muốn có. Cái tôi cần là một cuộc sống trung thực, tự chủ và tự tin cơ!”.

Thế nhưng, những thiếu sót của gia đình, xã hội đều khiến cho tôi không sao bước đi được trên chính đôi chân của mình, thậm chí có lúc trong tôi còn xuất hiện tâm lý: “Người chưa già nhưng trái tim đã mỏi”. Còn nhớ có một câu nói như thế này: hãy xem xét mọi chuyện vật vãnh thường ngày bằng một trái tim bình lặng! Không phải là tôi không hiểu điều này, thế nhưng tôi rất cố chấp, nên hay bị mọi người gọi là “đồ ngang bướng”.

Năm sau tôi sẽ phải lên kế hoạch cho mình; tiếp tục lên đại học hay đi tìm kế mưu sinh cho gia đình. Tôi do dự không biết phải làm sao, bởi vì tôi phải cân nhắc quá nhiều vấn đề. Ý của bố mẹ thì muốn tôi sớm đi tìm việc làm hoặc giúp đỡ bố mẹ buôn bán; mẹ tôi sức khỏe không tốt, không thể làm việc quá sức được; hơn nữa, có thêm một người làm việc là sẽ có thêm chút thu nhập cho gia đình. Bố mẹ tôi còn lo không thể trả nổi học phí quá đắt đỏ của trường đại học. Kết quả học tập của tôi chỉ thuộc dạng trung bình trong lớp, vấn đề là trường tôi không phải là một trường điểm, mỗi năm tỉ lệ học sinh đỗ đại học cực kỳ thấp; trừ những gia đình giàu có, có khả năng cho con em mình vào học ở các trường dân lập thì đa số học sinh đều rất khó có cơ hội học lên đại học.

Hoài bão tương lai, thái độ không khuất phục trước vận mệnh khiến cho tôi cảm thấy không cam tâm; những lúc có một mình, tôi thường không nén được những giọt nước mắt cứ thi nhau lăn dài trên má. Vì thế để tránh những “tai họa” do “cơn đại hồng thủy” này gây ra, tôi thường tụ tập cùng bạn bè. Cách này rất hay, nhưng vấn đề tồn tại trước sau gì cũng phải đối mặt.

Tôi chỉ là một kẻ qua đường mệt nhọc.

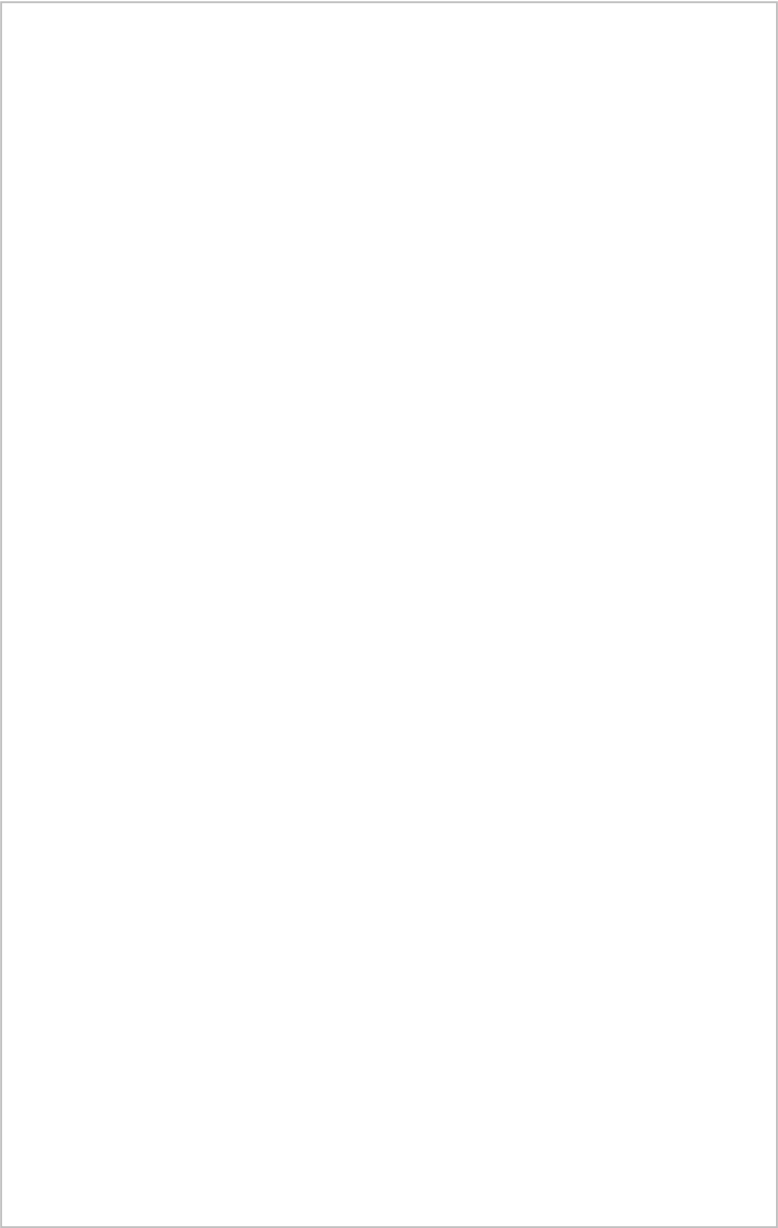

Tôi rất thích cách tự xưng là “người qua đường” của bạn. Mỗi người chúng ta đều là một vị khách qua đường trong cuộc đời của chính mình. Còn nhớ có một nhà triết học từng nói đến một từ: “trên đường đi”. Ba chữ này đã làm biết bao người phải băn khoăn.

Trên đường đi, chúng ta không tránh khỏi cảm thấy cô đơn, mệt mỏi và đau buồn; vì thế nên lúc nào chúng ta cũng cần phải có những người bạn bên cạnh để dốc bầu tâm sự, lúc nào cũng khao khát một tình bạn, sự cảm thông và thấu hiểu. LP là một cô bé rất tự trọng, có cá tính và có cách nghĩ rất đặc biệt. Một cô bé như vậy sẽ dễ cảm thấy cô đơn, không có chỗ dựa “trên đường đi”; nhất là khi “phong cảnh” ở hai bên không lấy gì tươi đẹp cho lắm, còn bản thân đang đứng trước một ngã rẽ thì đương nhiên, cảm giác phân vân và bàng hoàng là khó mà tránh khỏi. Đây là một hiện tượng bình thường, vì thế không nhất thiết phải lẫn tránh nó. Điều tôi muốn nói là, cho dù trong cuộc sống của bạn có xảy ra chuyện gì, khi bạn còn trẻ thì không được phép từ bỏ chuyện học hành; cho dù để đi con đường đó bạn sẽ mệt mỏi và vất vả đến bao nhiêu đi nữa thì bạn cũng vẫn nên học tập!

Một người có ước mơ và hoài bão lớn lao không nên để cho những khó khăn trước mắt làm cho nhụt chí. Tình trạng hiện giờ của LP chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi trong hành trình cuộc đời của con người; cho dù đoạn đường đó có tăm tối thì cũng đâu có sao! Bạn có thể tiếp tục hành trình của

mình, tiến về phía trước để tìm cho mình một phong cảnh bạn yêu thích. Hãy cứ dũng cảm tiến lên phía trước, đừng dễ dàng dừng bước bạn nhé!

Nguyễn Phi, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một nữ sinh hiện đang học cấp ba, nỗi buồn phiền của tôi có lẽ sẽ khiến người khác sau khi nghe xong có cảm giác vô vị, bản thân tôi cũng cảm nhận được điều đó. Sự việc là như thế này, trước đây không lâu, tôi có xem một bộ phim truyền hình rất “hot” là *Hoàn Châu cách cách*. Các bạn học cùng lớp với tôi đều rất thích nhân vật Tiểu Yến Tử, còn tôi lại say mê nhân vật nam chính do Tô Hữu Bằng thủ vai. Trước đây, tôi chẳng có cảm giác gì với anh ấy cả; nhưng từ sau bộ phim này, tôi bỗng trở nên yêu anh ấy sâu sắc. Tôi biết rõ ràng rằng đây là một tình yêu đơn phương không bao giờ có kết quả, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ấy ở trên phim, tôi đều vô cùng hạnh phúc vì lại được nhìn thấy người trong mộng của mình!

Bộ phim kết thúc khiến trái tim của tôi cảm thấy vô cùng đau xót khi không còn được nhìn thấy người trong mộng của mình nữa; cũng may là thỉnh thoảng tôi vẫn nhìn thấy các poster quảng cáo hay tranh ảnh của anh. Tôi rất thích thu thập các tin tức về anh. Trong lớp tôi, có một số bạn khác thích nhân vật nam chính Nhĩ Khang, bọn họ tự xưng là “phái Nhĩ Khang”, còn nói rằng Tô Hữu Bằng không cao to, đẹp trai bằng Nhĩ Khang. Tôi vô cùng tức tối, bèn cãi nhau với bọn họ một trận. Nói ra có thể sẽ khiến cho người khác cảm thấy buồn cười, tôi không thể chịu được khi ai đó nói xấu, chê bai Tô Hữu Bằng dù chỉ một câu. Tôi càng cãi nhau với họ, họ càng cố ý chọc tức tôi, bịa đặt ra một loạt những điều không hay về thần tượng của tôi; thậm chí họ còn cố tình trêu tức tôi bằng cách hỏi tôi: “Cậu yêu anh ta rồi chứ gì?”, nhưng tôi chẳng chút xấu hổ, thẳng thắn thừa nhận: “Thế thì sao nào?”. Thế nhưng họ nói tôi rằng: “Chắc cậu không biết đâu nhỉ, Tô Hữu Bằng yêu Tiểu Yến Tử - Triệu Vy rồi. Anh ấy thừa nhận trước mặt phóng viên Đài Loan rằng đã nảy sinh tình cảm với Triệu Vy khi đóng chung với nhau. Anh ấy còn yêu cầu ông bầu của mình từ sau không nhận những kịch bản phim đóng chung với Triệu Vy nữa, bởi vì Triệu Vy đã có bạn trai rồi, anh ấy sợ mình sẽ bị rơi vào lưới tình đấy mà!”. Tôi nghe xong, không những không trách Tô Hữu Bằng, ngược lại, còn cảm thấy anh ấy trong sáng và đáng yêu như vai diễn của anh ấy ở trong phim vậy.

Về sau, tôi đọc ở trên báo và biết rằng, người quản lý của Tô Hữu Bằng đã tiết lộ với các phóng viên là trong quá trình quay bộ phim, Tô Hữu Bằng đã âm thầm chịu đựng sự thô bạo và vô lý của bạn diễn là Châu Kiệt (vai Nhĩ Khang). Nghe được tin này, tim tôi như thắt lại. Cứ nghĩ tới việc Tô Hữu Bằng đã phải chịu đựng những nỗi ám ức này, tôi lại thấy thương cảm thay cho anh ấy. Cũng từ đó, trong con mắt của tôi, Châu Kiệt chẳng khác gì kẻ thù. Tôi còn biết được Lâm Tâm Như và Triệu Vy thường khen ngợi Tô Hữu Bằng là một người rất thân thiện ở trên các báo. Họ còn nói Tô Hữu Bằng rất hiền hòa và tốt bụng. Tôi thấy mình đã không thích lắm người. Tôi vốn cũng rất thích Triệu Vy, nhưng vì Tô Hữu Bằng thích Triệu Vy nên tôi dường như có đôi chút ghen tức với chị ấy. Nhưng sau khi thấy Triệu Vy nói tốt về Tô Hữu Bằng, tôi lại cảm thấy rất cảm kích.

Bây giờ trên ti vi lại đang phát một bộ phim truyền hình có Tô Hữu Bằng và Triệu Vy là diễn viên chính. Tôi vô cùng thích thú; hăng ngày ăn cơm tối xong là tôi lại chạy ngay đến ti vi, bật chương trình chiếu phim, chờ đợi hết các mục quảng cáo để được xem bộ phim này. Ban đầu, nhìn thấy hình ảnh của Tô Hữu Bằng, tôi có đôi chút thất vọng, anh ấy nhìn chẳng khác gì một đứa trẻ con. Thế nhưng, cùng với diễn biến của bộ phim, hình ảnh của anh ấy cũng dần thay đổi. Tôi đã coi Tô Hữu Bằng ở trong phim thành Tô Hữu Bằng ở ngoài đời thực, tôi cảm thấy anh ấy thật hiền lành, lương thiện và rất biết quan tâm đến người khác.

Vì Tô Hữu Bằng, tôi trở thành một kẻ mất hồn. Mỗi khi vào học, trong đầu của tôi chỉ toàn là những hình ảnh về anh ấy; lúc ăn cơm tôi cũng nghĩ về anh ấy, lúc làm bài tập tôi cũng không tìm được bản thân, viết lên vở ba chữ “Tô Hữu Bằng”. Mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi lại tự biên tự diễn một “bộ phim” của chính mình, đương nhiên nhân vật nam chính và nữ chính trong phim không phải ai khác mà chính là tôi và Tô Hữu Bằng. Trong sách có nói, yêu một người ở phương xa là một chuyện hết sức ngọt ngào; thế nhưng bây giờ tôi ngày càng cảm thấy đau khổ; bởi vì tôi yêu anh ấy nhiều đến vậy nhưng anh ấy lại chẳng bao giờ biết được! Tôi mong muốn được gặp mặt anh ấy biết bao để nói với anh ấy rằng: “I love you”. Nhưng tôi biết, mơ ước này khó mà trở thành hiện thực!

Tôi thà yêu một người bạn trai ở bên cạnh mình còn hơn là yêu một minh tinh điện ảnh; bởi vì anh ấy chẳng khác gì trăng dưới nước, hoa trong gương, chỉ có thể nhìn ngắm mà thôi. Nỗi đau này liệu có thuốc nào chữa được hay không? Xin hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì bây giờ?

Trước khi chính thức bước vào cuộc sống của tình cảm yêu đương, các cô, cậu bé thường được đặt tình yêu của mình vào một hoặc vài thần tượng. Các minh tinh điện ảnh sở dĩ có ngoại hình hút hồn ở trên màn bạc nên mới có hàng loạt các thanh thiếu niên say đắm họ. Theo tôi, Nguyên Phi “yêu” Tô Hữu Bằng là một hiện tượng hết sức bình thường, không nên nghĩ chuyện này quá đáng sợ như vậy! Có một thần tượng ở trong trái tim cũng giống như có được một lý tưởng; rất nhiều người nhờ có thần tượng ở trong tim mà có được sự nhiệt tình và dũng khí để phấn đấu trong cuộc sống.

Chúng ta “yêu” thần tượng là yêu những tình cảm đẹp hoặc những phẩm chất cao quý toát lên từ họ. Mang tình cảm này bước vào giai đoạn yêu đương thực sự của mình, thần tượng sẽ trở thành tiêu chí chọn lựa đối tượng của bản thân bạn; như vậy thì cái mà bạn thu được sẽ là phần tình cảm đẹp và hiện thực.

Nhưng tại sao Nguyên Phi lại cảm thấy đau khổ như vậy? Theo như tôi phân tích, cô bé hiện nay đã có nhu cầu và khát vọng được yêu; tuy nhiên còn có rất nhiều lý do không thể làm như vậy nên cô bé mới cảm thấy không thể chịu đựng được sự hư hư thực thực của thần tượng. Hơn nữa, mong ước thần tượng trở thành người thực ở bên cạnh mình cũng chính là những buồn phiền thường thấy ở các cô bé, cậu bé mới dậy thì sớm. Nguyên Phi vẫn còn là một học sinh, bây giờ không nên yêu sớm quá; tuy nhiên cô bé cũng có thể tìm cách để “giải tỏa”, giải tỏa bớt những khao khát trong lòng bằng cách tham gia vào một số hoạt động như: khiêu vũ, vẽ tranh, ca hát, viết văn... Đây đều là những cách an toàn để giải tỏa bớt những phiền muộn ở trong lòng. Nguyên Phi cũng có thể kết giao với một số bạn khác phái để bù đắp sự thiếu hụt trong quan hệ với các bạn cùng phái, hơn nữa lại dễ dàng phá bỏ được cảm giác thần bí và mù quáng về người khác phái.

Cuối cùng, tôi cần phải nhắc nhở Nguyên Phi rằng: Thần tượng trở nên hoàn mỹ là do khoảng cách quá xa chúng ta, nếu ta ở gần họ thì hình ảnh của họ chẳng mấy chốc cũng sẽ trở nên bình thường trong lòng chúng ta mà thôi!

SẮC ĐẸP MANG LẠI PHIÊN PHỨC

Văn Lan, nữ, 16 tuổi, sinh viên trung cấp sư phạm

Tôi là một cô bé vừa mới chân ướt chân ráo bước vào trường trung cấp sư phạm. Bởi vì tính cách rất cởi mở nên các bạn nam trong lớp khá thích tôi. Tôi coi những người bạn khác phái đó là những “người anh em”, vô tư chơi đùa với bọn họ mà không cảm thấy có chút bó buộc nào. Điều này khiến cho các bạn nữ trong lớp ai nấy đều rất ngưỡng mộ tôi. Hồi lên cấp hai, do tính tình quá hoạt bát nên mọi người thường trêu tôi là “nữ giả nam”. Những người bạn thân của tôi thường nói rằng mặc dù tôi khá xinh đẹp nhưng tính tình lại chẳng khác gì một thằng con trai cả; nếu như làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính nhất định tôi sẽ là một anh chàng đẹp trai, có thể hút hồn biết bao cô gái.

Ai muốn coi tôi như thế nào cũng được, tôi chỉ quan tâm đến việc làm sao chơi đùa thật vui là được. Đến một hôm, bỗng nhiên có một “người anh em” mặt đỏ tía tai tỏ tình với tôi; lúc này tôi mới ý thức được rằng mình không thể tiếp tục nô đùa quá vô tư với họ được nữa. Dù sao tôi cũng đã lớn rồi, mà con trai với con gái vốn khác nhau mà! Tôi cũng không còn nghĩ đến cái biệt danh “nữ giả nam” nữa; bởi vì đối với một đứa con gái, cái biệt danh này có phần hơi đáng sợ. Tôi nghĩ, nếu như không phải là do tôi có thành tích học tập tốt thì cái biệt danh này đã phải chuyển thành “con điên” mất rồi!

Kể từ đó, đám con trai đến gọi tôi đi chơi bóng rổ, tôi không đi; bọn họ gọi tôi đi dã ngoại, tôi cũng từ chối. Tôi thay đổi một trăm tám mươi độ và bắt đầu đóng vai một “cô gái dịu dàng”. Tôi bỏ đi chiếc quần bò theo tôi suốt cả bốn mùa và thay vào bằng một chiếc váy mềm mại; tôi thay đổi cách nói chuyện lớn tiếng bằng một giọng nói nhỏ nhẹ và dịu dàng; tôi để tóc dài, còn kẹp trên mái một chiếc kẹp nơ rất xinh xắn, để cho những lọn tóc mềm mượt rủ xuống ngang vai. Đám con trai nhìn thấy tôi thay đổi hoàn toàn hình tượng thì vô cùng kinh ngạc, liền hét lớn: “Á, yêu quái xuống trần!”.

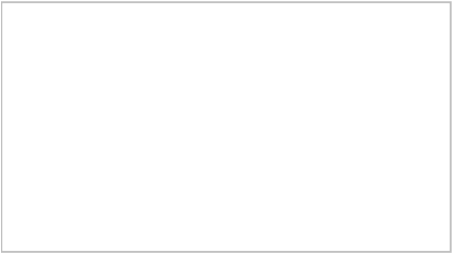
Các bạn cùng phòng nói rằng tôi còn xinh đẹp hơn Hạ Vũ trong phim *Mùa hoa, mùa mưa*, đáng lẽ ra phải để cho tôi diễn vai này mới đúng. Tôi nghe xong cảm thấy vô cùng thích thú. Quả nhiên, các “anh em” ít đến rủ tôi đi chơi hẳn. Tôi bắt đầu chú ý đến việc kết giao với các bạn nữ. Thế nhưng, tôi càng nhiệt tình, càng thân thiện, bản thân tôi cũng không hề giấu giếm mong muốn được làm bạn kể cả với những bạn nữ nhỏ nhen, tôi cũng không sao tìm được cho mình một người bạn tri kỉ. Tôi bắt đầu nhớ những “người anh em” của mình, bởi vì trong đám con gái, tôi cảm thấy vô cùng cô đơn!

Những “người anh em” kia mặc dù không còn tìm tôi đi chơi nữa nhưng không hiểu là ai khơi mào mà bọn họ đều thi nhau viết thư cho tôi, trong thư đều thổ lộ tình cảm của họ đối với tôi khiến cho tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng, không biết phải làm thế nào. Về sau, ngay cả những đứa con trai trong và ngoài trường mà tôi không quen cũng viết thư gửi cho tôi; mỗi ngày, đóng thư mà lớp phó đời sống mang đến cho tôi điều cao ngất. Đám con gái trong lớp rất đố kị với tôi, thế nên họ ngày càng xa cách tôi, thậm chí còn thường xuyên nói xấu sau lưng tôi nữa. Tôi thật không hiểu nổi: bản thân mình đã làm sai chuyện gì? Lẽ nào xinh đẹp một chút thôi cũng phải trả giá hay sao?

Tôi không biết phải làm sao để thoát khỏi tình cảnh hiện tại, thế nên tôi đã quyết định trở lại với bộ mặt ngày xưa của mình. Tôi quay lại với những bộ quần áo con trai, nhưng bây giờ tôi cũng không dám nô đùa vô tư với họ như trước nữa, bởi vì phần lớn “anh em” trong nhóm đều đã viết thư tỏ tình với tôi. Khi phải đối mặt với họ, tôi cảm thấy vô cùng ngại ngùng và áy náy!

Không ngờ đám con trai không những không thay đổi tình cảm, mà còn càng cho rằng tôi cá tính và đáng yêu. Tôi thường xuyên bị đám con trai bám lấy và đám con gái trong lớp nhìn bằng ánh mắt căm thù; tôi cảm thấy vô cùng khó chịu! Ngay cả đám bạn học thời cấp hai cũng viết thư quấy rối tôi, làm sao tôi có thể nhận lời họ được cơ chứ? Có một cậu con trai tên là Ôn, bởi vì bị tôi từ chối nên trong phút nông nổi đã chạy một mạch đến tiệm cắt tóc để cạo trọc đầu; tôi đành phải đi tìm cậu ta để an ủi, thế nhưng cậu ta nói vết thương lòng của cậu ta không sao xóa hết được. Nhưng cái đầu trọc lốc của cậu ấy khiến cho tôi vô cùng khiếp hãi; hằng ngày cứ phải nhìn thấy cái đầu trọc lốc của cậu ta là tôi giật thót cả tim.

Ôi, tôi phải đối phó với đám con trai này như thế nào đây? Tôi vẫn chưa muốn vướng bận vào mấy chuyện tình cảm, bởi vì xét cho cùng thì chúng tôi vẫn còn nhỏ. Tôi chỉ muốn tốt nghiệp xong sẽ trở thành một cô giáo. Tôi không biết phải làm thế nào thì đám con trai kia mới thôi hy vọng?

Những cô gái nhanh nhẹn, hoạt bát và xinh xắn thường có rất nhiều vệ tinh săn đuổi. Trong “Thư kinh” có viết: “Yếu diệu thực nữ. Quân tử hảo cầu”. Những lời nói mĩa mai, châm chọc của các bạn nữ cùng tuổi với bạn là hoàn toàn vô lý, thế nên Văn Lan không cần phải để ý đến làm gì; tôi tin rằng dần dần “thói quen trở thành tự nhiên” thì bọn họ sẽ không còn cảm thấy quan tâm đến vấn đề này nữa; nếu họ thấy rằng Văn Lan xinh đẹp nhưng không hề kiêu ngạo, họ thậm chí sẽ còn cảm thấy ngưỡng mộ cô bé nữa cơ!

Rất nhiều cô gái khi bị các bạn nam theo đuổi đều có những phản ứng bối rối như Văn Lan. Thực ra, sự buồn phiền của Văn Lan là xuất phát từ chính sự rối loạn trong tâm tư của cô bé. Con gái vốn thích được con trai theo đuổi, nhưng khi bị đám con trai theo đuổi mà không thể nhận lời họ được, những cô gái thường nảy sinh cảm giác áy náy và ngại ngùng, cứ như là mình phụ lòng của họ vậy. Điều này xuất phát từ tấm lòng nhân hậu của phái nữ. Do sự khác biệt về sinh lý giữa những người khác giới, con trai thường dễ bị xúc động bởi tình cảm, tình cảm của họ thường rất nồng nàn và thẳng thắn; nhưng phái nữ lại dễ dàng quên mất một điều, đó là tình cảm của đám con trai đến nhanh và đi cũng nhanh. So với tình cảm của con gái thì tình cảm của con trai dễ dàng thay đổi hơn nhiều, đặc biệt là với những cậu bé chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, hôm nay thích bạn nhưng không chừng có khi mai lại thích bạn thân của bạn rồi!

Chính vì thế, bên cạnh việc tôn trọng đối phương, các bạn nữ hoàn toàn có thể “coi nhẹ” thứ tình cảm bốc đồng này của đám con trai, tránh để cho trái tim của mình phải dậy sóng! Người ta thích bạn đó là việc của người ta, bạn không có nghĩa vụ phải đáp lại tình cảm của họ, cũng không có quyền yêu cầu người ta không được thích bạn. Nếu như người ta không quấy nhiễu hay gây phiền phức cho bạn thì bạn hoàn toàn có thể thẳng thắn từ chối họ, không nên để đối phương có chút vướng bận gì. Cho dù có làm cho người đó bị tổn thương thì đó cũng là vấn đề mà bản thân người đó phải chấp nhận, không có liên quan gì đến bạn hết!

Nếu như thái độ của bản thân không kiên quyết, để mình bị vướng vào vòng xoáy tình cảm này thì có khác gì bạn đang giết chết thời gian và sinh mạng của mình? Chính vì thế người ta thường nói, những cô gái xinh đẹp thường dễ bị làm phiền, dễ lãng phí tuổi thanh xuân. Hy vọng Văn Lan có thể

rút ra bài học từ câu nói này!

Cô Tinh, nữ, 15 tuổi, học sinh lớp 9

Tôi vốn không định kể chuyện này ra, nhưng nó thực sự khiến cho tôi không sao thở được nữa rồi!

Cuộc sống đối với tôi vốn như một cốc nước lọc, không hề có mùi vị gì. Hằng ngày, ngoài việc đi học, về nhà, ăn cơm và ngủ thì tôi chẳng còn việc gì để làm cả, cuộc sống vô cùng nhạt nhẽo và vô vị!

Do bố mẹ đều làm việc ở bộ phận địa chất nên ngay từ nhỏ tôi đã quen với việc chuyển nhà thường xuyên. Vừa mới ổn định ở nơi này, mới tìm được cho mình một vài người bạn thân là y như rằng mẹ lại bảo rằng gia đình mình sẽ phải chuyển đến một thành phố khác. Tôi từng khóc lóc om sòm, không chịu lên cái xe tải chở đồ chết tiệt kia chỉ vì không muốn xa thầy cô và bạn bè; kết quả là bố tôi vẫn bế xốc tôi lên xe... Những ký ức “sinh ly tử biệt” này chất chứa đầy trong kỷ niệm tuổi thơ của tôi!

Lớn hơn một chút, tôi bắt đầu cảm thấy chai sạn trước cuộc sống như thế này. So với hồi nhỏ, tôi dần trầm tính và hướng nội hơn hẳn. Mỗi khi đến một ngôi trường mới, tôi lại cố gắng thu mình lại hết mức có thể, không muốn kết bạn với bất cứ ai; có lẽ là vì những ký ức ngày xưa còn in hằn trong lòng tôi. Dù sao thì kết cục vẫn chỉ là ly biệt, vậy thì tại sao không giết chết sự lưu luyến ngay từ khi nó vẫn còn là mầm mống? Dần dần, cho dù là ở đâu, các thầy cô và bạn bè đều cho rằng tôi là một học sinh đặc biệt.

Năm tôi mười bốn tuổi, công việc của bố mẹ cũng coi như đã ổn định; cả gia đình tôi liền định cư ở thành phố này. Có thể nói, cuộc sống tốt đẹp bắt đầu từ đây! Tôi đã quen với việc giấu các cảm xúc của mình, nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy hân hoan. Ai ngờ những người đã có đôi chút rảnh rỗi là bố mẹ tôi lại không chịu yên phận, họ thường xuyên đập bát đập đĩa, cãi nhau om sòm suốt ngày, thậm chí bố còn có hôm ngủ ở ngoài mà không về nhà. Còn nhớ lúc đó mẹ tôi thường xuyên bắt tôi chạy đến văn phòng của bố để tìm bố về. Nhưng bố nhất quyết không chịu về, bố bảo thà ngủ ở văn phòng còn hơn!

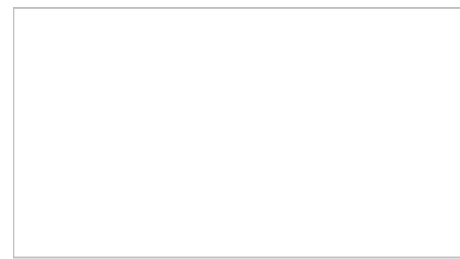
Mẹ tôi là người “hạ vũ khí đầu hàng” trước, mẹ muốn ly hôn; mẹ hỏi ý kiến tôi, tôi nói tôi ủng hộ mẹ. Mặc dù trong lòng tôi không muốn như vậy, nhưng tôi không muốn mình trở thành trở ngại trong cuộc sống của mẹ. Mẹ muốn tôi ở với mẹ, tôi thì thế nào cũng được, sống với ai cũng thế mà thôi. Cứ như vậy, bố mẹ tôi làm đơn ly dị, tôi ở với mẹ, cuộc sống trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt! Bố tôi tái hôn trước, thế nên mẹ tôi rất tức giận. Tôi đến thăm bố, “mẹ kế” khiến cho tôi cảm thấy rất nực cười! Bà ta ban đầu tỏ ra rất nhiệt tình, nhưng khiến cho tôi có cảm giác thứ tình cảm ấy rất giả tạo; về sau bà ta không còn nhiệt tình với tôi nữa, bố tôi cũng tỏ ra chẳng vui vẻ gì với tôi cả, còn trách tôi không lễ phép với mẹ kế. Tôi cũng rất tự giác, trừ việc hằng tháng đến nhà bố để lấy tiền trợ cấp thì tôi chẳng bao giờ đặt chân vào cái nhà đó cả!

Tôi thấy mẹ rất tội nghiệp, thế nên tôi thường động viên mẹ hãy kiếm một người bạn đời mới. Mẹ tôi vẫn còn trẻ, thậm chí có thể nói là khá xinh đẹp nữa. Mẹ nói có một người bạn học cũ hồi còn nhỏ vẫn hay đánh nhau với mẹ gần đây thường đến tìm mẹ, vợ của chú ấy đã qua đời mấy năm trước. Tôi khuyên mẹ hãy nhận lời cầu hôn của chú ấy, kết quả là mẹ trở nên thân mật với chú ấy thật; tôi thường gọi chú ấy là “chú”. Chú có một căn nhà rất to, chú bảo hai mẹ con chuyển đến sống với chú; mẹ tôi đồng ý nhưng tôi thì không muốn, tôi muốn sống tự do, thoải mái. Chú đối xử với tôi cũng tốt, thế nhưng đứa con gái của chú thường xuyên tỏ ra khó chịu với tôi, thế nên về sau tôi cũng rất ít đến đó chơi!

Sống một mình trong căn phòng trống, tôi cảm thấy rất cô đơn. Lúc này tôi mới hối hận vì đã không kết

bạn với mọi người. Nếu như có bạn bè thì chúng tôi có thể thường xuyên tụ họp. Căn phòng trống hoác không bóng người, trái tim của tôi cũng vô cùng trống trải! Không gia đình, không bạn bè, không có sự vui vẻ, thậm chí còn có thêm một người bố và một người mẹ mới nữa, đó chính là cuộc sống của tôi hiện giờ!

Tôi đã từng đi xem bói, thầy bói đó nói tôi là một “Cô tinh”⁽¹⁾ đầu thai. Tôi không tin những gì ông ta nói, bởi vì tôi không phải là người mê tín. Thế nhưng ông ta rất chắc chắn về điều đó, thậm chí còn nhất định không chịu lấy tiền lúc tôi đưa cho ông ta. Ông ta còn nói: “Không cần phải đưa tiền cho tôi sớm thế đâu. Hãy nhớ kĩ lời của tôi, nếu như là đúng thì trả tôi tiền cũng chưa muộn!”. Bây giờ tôi thực sự đã tin lời ông ta rồi. Tôi đúng là một ngôi sao cô đơn đầu thai, lẽ nào vận mệnh đã định sẵn tôi sẽ cô đơn cả cuộc đời này sao?

Tôi nghĩ, hiện nay, vấn đề nghiêm trọng nhất của Cô Tinh không phải là cuộc sống mà là tình trạng tâm lý của cô bé. Chúng ta có thể thay đổi cuộc sống nhưng chúng ta không dễ gì mà thay đổi tâm hồn được. Nếu như bạn cho rằng cuộc đời của mình đã được định sẵn là một ngôi sao cô đơn thì dưới sự ám ảnh này, rất có thể bạn sẽ tự đưa mình vào con đường cô độc đấy! Một mình sống trong một căn phòng lớn quả thật là vô cùng đáng sợ, đáng sợ là vì tâm hồn không có chỗ dựa, không có người sẽ chia niềm vui nỗi buồn với mình.

Trong cuộc sống gian nan, có người lựa chọn cho mình con đường trầm mình vào đau khổ, nhưng cũng có người chọn cách tự vượt qua. Sự khác biệt này là do những cách nhìn khác nhau về tâm hồn của mỗi người: Những người chọn sa lầy vào đau khổ là những người thỏa hiệp với số mệnh; còn những người chọn cách vượt qua là những người biết đấu tranh, tự lực tự cường; trong đấu tranh, họ có thể tạo nên một nhân cách phi thường và một tâm hồn vui vẻ, lạc quan; cuối cùng chắc chắn họ sẽ được xã hội công nhận!

Con người không biết nhìn xa trông rộng tất sẽ có nỗi phiền muộn ngay trước mắt. Cô Tinh có thể nhìn xa hơn một chút; như vậy bạn sẽ phát hiện ra rằng, hoàn cảnh khó khăn trước mắt không phải là điều gì quá đáng buồn hay lo âu. Ít nhất bạn cũng không phải lo lắng về vấn đề ăn ở, lại có một môi trường học tập hoàn toàn yên ổn. Bạn hãy “thiết kế” cho mình một tương lai tốt đẹp; như vậy cảm giác cô độc sẽ trở thành động lực để bạn vươn lên, cuộc sống bình thường như cốc nước lọc sẽ dần dần khiến cho bạn cảm nhận được những ý vị của cuộc sống!

Đương nhiên, đối với Cô Tinh hiện giờ, kết bạn là một chuyện cần thiết phải làm. Nếu trước kia, bạn đã mất đi vô vàn những cơ hội kết bạn thì nay những cơ hội đó vẫn còn tồn tại. Chỉ cần bạn không khép kín trái tim và tâm hồn mình thì tình bạn sẽ tìm đến bạn nhanh thôi!

LẶNG LẼ QUAY VỀ VỚI NGÀY XƯA

Kim Lý, nam, 16 tuổi, học sinh lớp 11

Kể từ khi lên cấp ba, bảy đứa cả nam lẫn nữ chúng tôi làm việc gì cũng thích tụ tập cùng nhau vì chúng tôi là bạn học từ hồi cấp hai.

Bạn Lợi hay khóc vốn là kẻ thù của tôi trước đây. Còn nhớ lúc mới lên cấp hai, tôi thường xuyên chọc tức bạn ấy, không ít lần Lợi bị tôi chọc cho khóc nhè; còn cả Quần nữa, vốn là lớp phó phụ trách môn Tiếng Anh của lớp; lúc đó tôi đặc biệt bướng bỉnh, không thích học ngoại ngữ, thế nên thường xuyên không làm bài tập. Quần với tư cách là cán sự ngoại ngữ, thường xuyên đốc thúc tôi phải làm bài tập. Tôi còn xúi giục các bạn khác mắng Quần; họ còn trêu chọc có phải Quần đã thích tôi hay không mà suốt ngày bám lấy tôi không chịu buông tha? Còn Nguyệt, một bạn nữ vừa xinh xắn vừa nhẹ nhàng xưa nay không bao giờ chọc tức bọn con trai chúng tôi, cũng không bao giờ mách lẻo tội trạng của chúng tôi. Chúng tôi hay bày trò trêu chọc Nguyệt. Chúng tôi thường đặt mấy thứ đồ chơi kinh dị vào hộp bút của bạn ấy và hồi hộp chờ đợi bạn ấy mở hộp bút ra rồi kêu lên thất thanh... Từ lớp bảy đến lớp tám, con trai con gái trong lớp tôi thường xuyên cãi nhau, cứ như là kẻ thù của nhau vậy. Tình trạng này phải đến tận học kỳ hai lớp chín mới được cải thiện. Cô giáo trình trọng nói với chúng tôi: “Học cùng lớp là có duyên với nhau. Không bao lâu nữa các em sẽ phải tốt nghiệp, mỗi người học một nơi, có người có khi cả đời cũng khó gặp lại nhau...”. Những lời nói này đã tác động đến chúng tôi sâu sắc, kể từ đó cho đến trước khi tốt nghiệp, chúng tôi trở nên rất thân thiện với nhau, cứ như là người trong một nhà vậy!

Thế nên cũng chẳng có gì khó hiểu khi bảy đứa chúng tôi lại thân thiết với nhau như vậy. Ngay cả cô giáo cũng đùa chúng tôi rằng: “Đừng có mà kết thành hội bảy người đấy nhé...”. Thế nhưng chúng tôi không hề muốn thay đổi điều này. Trong lớp có vài người lắm chuyện định bày trò ghép đôi cho chúng tôi; thế nhưng khổ thân bọn họ chỉ phí công, ghép đi ghép lại vẫn không ra làm sao. Đương nhiên rồi, chúng tôi là “hội bảy người”, tỉ lệ nam nữ là 4: 3. Mặc cho người khác nói gì, chúng tôi vẫn cùng nhau đi dã ngoại, đi mua sách, đi xem phim... Bố mẹ của chúng tôi cũng rất tâm lý, rất tin tưởng con cái, chưa bao giờ can thiệp vào chuyện bạn bè của chúng tôi. Bố mẹ tôi thường nói không chỉ nên kết giao với các bạn nam mà cũng cần phải làm bạn với các bạn nữ nữa. Các bạn học cùng lớp và các thầy cô giáo cũng không hẳn là không tin tưởng chúng tôi, nếu không thì chắc cũng không có người tỏ ra ngưỡng mộ với chúng tôi đến thế, thậm chí còn thường xuyên có người đưa ra đề nghị được “gia nhập” vào nhóm của chúng tôi.

Nhóm bảy người chúng tôi liên tục tham gia và giành các giải cao trong lễ hội thể thao, trong buổi thi hùng biện của trường và dần dần nổi tiếng khắp trường. Cô giáo chủ nhiệm là người vui mừng hơn ai hết, thậm chí cô còn kêu gọi các bạn trong lớp hãy học tập tấm gương đoàn kết của chúng tôi. Tôi nghĩ, sống trong một tập thể đoàn kết như vậy, mỗi thành viên đều có được sự cổ vũ, động viên cho mình, từ đó mà có được động lực để nâng cao bản thân. Ví dụ như bản thân tôi, kết quả học tập của môn Số học không sao cải thiện được, đó là bởi vì tôi đĩnh đoàng, sơ ý, thường xuyên tính toán nhầm lẫn. Trong khi đó kết quả kiểm tra số học của Nguyệt luôn đạt điểm tối đa. Thế nên tôi liền để ý thái độ học tập của Nguyệt, sự tỉ mỉ và cần cù của bạn ấy đã ảnh hưởng rất lớn đến tôi. Dưới tác động này, tôi bắt đầu hình thành nên thói quen cẩn thận; tôi nghĩ điều này còn có hiệu quả hơn nhiều so với những lời trách móc hay mắng mỏ của bố mẹ!

Sau khi lên lớp mười một, bài vở ngày càng khó và căng thẳng hơn, tâm trạng của mọi người cũng dần dần trầm lắng xuống. “Nhóm bảy người” chúng tôi ai nấy đều bận rộn đọc sách, làm bài tập, gần như ít có cơ hội tụ tập với nhau. Một buổi chiều cuối tuần, Tổng biên tập Câu lạc bộ Văn học của trường (học sinh

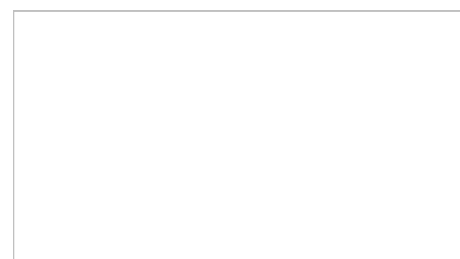
lớp mười hai) nhờ người tới tìm tôi và Quần có việc gấp. Tôi và Quần vội vã đi xem; hóa ra là một bài viết chuẩn bị đăng lên tờ tạp chí của trường có vấn đề, bài văn đó mới bị loại nên cần phải thay thế bằng một bài văn khác, hơn nữa đây lại là một bài văn viết về đề tài do chính nhà trường đưa ra. Tổng biên tập yêu cầu tôi và Quần phải hoàn thành đề tài này trong vòng hai tiếng đồng hồ, sau đó đem đi in. Quần nổi tiếng với danh hiệu là “nữ văn hào” của trường. Quần không nói thêm câu gì, tập trung viết và chẳng mấy chốc đã hoàn thành, chỉ còn lại tôi là chưa xong, không hiểu người ta gọi tôi đến làm gì? Tôi không dám hỏi Tổng biên tập, sợ rằng hỏi xong lại bị mất mặt.

Tổng biên tập mang bài viết của Quần đến cho hiệu trưởng duyệt. Tôi và Quần ngồi lại trong lớp học tán gẫu. Chúng tôi thường rất ít khi nói chuyện riêng với nhau như vậy, thậm chí không chọc ghẹo, không cười đùa mà nói chuyện rất nghiêm túc. Tôi tâm sự với Quần một số chuyện buồn phiền của mình; điều mà tôi không ngờ đó là Quần cũng có những tâm sự giống như tôi. Hôm đó, hai đứa chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau; một lúc lâu sau Tổng biên tập mới quay lại, nói với chúng tôi rằng: “Bản thảo đã được thông qua, các em có thể về được rồi!”. Lúc đó, tôi mới phát hiện ra rằng trời đã tối om!

Trên đường về, chúng tôi lại nói đủ thứ chuyện, đi đến cửa nhà rồi mà vẫn chưa muốn tạm biệt, mãi đến khi quá muộn rồi, tôi mới đưa bạn ấy về nhà. Kể từ hôm đó, tôi và Quần dường như đã có giao hẹn ngầm, chúng tôi thường vô tình đi chung với nhau, thăm thì to nhỏ, thậm chí không cần nói năng gì cả, chỉ im lặng đi chung với mọi người mà có Quần ở bên cạnh là tôi đã cảm thấy rất dễ chịu rồi!

Chẳng bao lâu, mọi người đều phát hiện ra tôi và Quần thân thiết một cách lạ thường, bọn họ không ngần ngại trêu chọc tôi với Quần, khiến cho cả hai đứa đều cảm thấy rất xấu hổ. Hơn nữa, trước đây mỗi khi tan học, bảy người chúng tôi thường đi với nhau và hò hét rất ồn ào, vậy mà bây giờ mọi người lại cố ý tách hai chúng tôi ra, để cho hai đứa chúng tôi đi với nhau. Chúng tôi vẫn nhẹ nhàng trao đổi một số cách nhìn, tán gẫu về một số bộ phim hay ngôi sao mà chúng tôi hâm mộ. Thật sự chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện tình cảm; tôi cảm thấy bây giờ hoàn toàn không phải là thời điểm thích hợp để nói về mấy vấn đề này. Một hôm, Quần hỏi tôi: “Chúng ta có nên giải thích với mọi người không? Hình như mọi người đều đang có chút hiểu nhầm chúng ta thì phải”. Tôi bực mình nói: “Kệ họ, muốn nghĩ gì thì nghĩ. Chúng ta cây ngay không sợ chết đứng!”. Nghe vậy Quần chỉ im lặng không nói gì.

Thế nhưng, ngày càng có nhiều tin đồn thất thiệt về mối quan hệ của tôi và Quần, ngay cả cô giáo cũng để ý đến chúng tôi, còn nói bóng gió nhắc nhở chúng tôi. Tôi đang nghĩ, liệu đã đến lúc đứng ra để làm sáng tỏ sự thật hay chưa?

Mặc dù Kim Lý và Quần có vẻ hơi bị “oan”, nhưng nếu lúc này mà đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện thì rất có thể kết quả sẽ khiến cho sự việc càng trở nên mập mờ, rối loạn hơn. Thực ra, cách giải quyết rất đơn giản, đó là hai bạn hãy quay trở lại với tập thể ban đầu, phân tách thành một nam một nữ như vậy để khiến cho người khác có cái nhìn sai lệch về mối quan hệ bạn bè. Đến một lúc nào đó, những lời đồn đại tự nhiên sẽ biến mất thôi.

Kim Lý có lẽ còn cần phải cảm ơn những lời đồn đại này nữa cơ, bởi nếu như không có sự “nhắc nhở” của những người ngoài cuộc thì có khi Kim Lý và Quần đã đi quá ranh giới của lý tính rồi cũng

nên. Tôi nghĩ điều này là rất khó nói trước. Mỗi quan hệ bạn bè một nam một nữ không chỉ dễ biến thành bị động trước dư luận mà còn dễ làm cho bản thân mình bị lầm lẫn và rơi vào cái vòng tình cảm luẩn quẩn. Bởi vì rất có thể, cái “giao ước ngầm” giữa hai người đã bị bản thân những cô bé, cậu bé mới lớn trong một thời điểm bùng nổ cho rằng đó chính là cái gọi là tình yêu.

Có thêm một người bạn có nghĩa là có thêm một đối tượng mang lại lợi ích cho bản thân bạn. Tại sao nhóm bảy người của Kim Lý không tìm cách mở rộng thêm ra? Bảy người dù có giỏi, có tốt đến thế nào đi chăng nữa thì cũng vẫn chỉ là bảy người, cả lớp có bao nhiêu người? Hy vọng các bạn của Kim Lý sẽ mở rộng nhóm của mình hơn nữa!

Mặc Nghiêm, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 11

Tôi là một nữ sinh học lớp mười một, tính cách của tôi khá cởi mở và thoải mái.

Lúc tôi mới vào lớp này, các bạn trong lớp có ấn tượng rất tốt về tôi; tôi thường cùng họ bàn luận bài vở và vui đùa rất vui vẻ. Nhưng không hiểu sao mà từng người bạn một dần dần cứ lảng tránh tôi. Các bạn nữ trong trường bây giờ thường xuyên tụ tập lại và mắng tôi, bàn tán về tôi, nói về tôi với đủ thứ không hay, khó nghe. Chỉ cần tôi nói vài câu về con trai (kể cả em trai tôi) là y như rằng họ lại cho rằng tôi đang yêu đương; còn nếu tôi không nói chuyện với một bạn nam nào nữa là y như rằng họ lại bảo là bạn nam ấy bị tôi bốn cột rồi! Trong con mắt của họ, tôi là một đứa con gái không có chút đứng đắn nào, chuyên môn đi dụ dỗ, câu kéo đám con trai.

Tôi cũng hết cách với bọn họ, đành phải tỏ ra không thèm đếm xỉa gì đến đám con trai, vậy mà họ vẫn không ngừng công kích tôi. Những lời đồn đại ngày càng nhiều, các câu chuyện bịa đặt ngày càng khó lọt tai. Và đương nhiên nhân vật chính trong tất cả những lời đồn đại và những câu chuyện bịa đặt kia đều là tôi! Tôi dần dần trở thành một “phe độc lập” trong lớp, chẳng có ai chịu chơi với tôi cả. Ngồi một mình trong lớp học, nhìn các bạn nữ khác chơi đùa với các bạn nam một cách vui vẻ, tôi không nén được tự hỏi: “Tại sao tôi không thể vô tư, hồn nhiên nô đùa như các bạn ấy nhỉ?”. Tôi vốn là người hoạt bát và cởi mở, nay bỗng trở nên trầm ngâm và lặng lẽ, ít nói ít cười.

Hai năm nay, tôi đã quen với sự cô độc, quen với việc một mình đối mặt với những lời lẽ và hành vi không hay ho gì của bạn bè. Có vài lần, tinh thần của tôi gần như suy sụp, nước mắt tôi trào ra như để trút bỏ tất cả sự tổn thương và bối rối trong lòng. Cứ mỗi lần khóc xong là dường như tôi lại biến thành một con người mới.

Trên con đường cô độc của mình, cũng không hẳn là tôi chưa từng có được tình bạn; nhưng sự ấm áp mà tình bạn mang lại quá ngắn ngủi, ngắn ngủi giống như que diêm cháy sáng trên tay cô bé bán diêm vậy. Bạn của tôi, người đã từng là bạn của tôi, đều vì không thể chịu đựng được sự cô lập và công kích từ mọi người nên đã rời bỏ tôi. Tôi không trách họ; thử hỏi có ai chịu tình nguyện vì tôi mà từ bỏ tập thể cơ chứ?

Nhiều lúc tôi không sao chịu được ánh mắt của những học sinh mới đến, thế nên tôi đã không tìm được mình lén lút lời một người nào đó lại và hỏi: Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì khiến cho các người phải đề phòng tôi như vậy? Những câu hỏi thẳng thắn thường không bao giờ nhận được những lời đáp thật lòng. Tôi hiểu rõ ràng rằng, những người không hiểu rõ về tôi thường bị ảnh hưởng của những người khác, bọn họ không bao giờ dùng con mắt để tìm hiểu về tôi mà chỉ biết tin vào những lời đồn đại và phỉ báng của người khác. Tôi dần dần trở nên chai sạn, tại sao phải tự dày dạn mình như vậy chứ? Lẽ nào những nỗi đau trong tim tôi vẫn còn chưa đủ sao?

Tôi cảm thấy mệt mỏi với tất cả mọi thứ xung quanh; tôi đã nhìn rõ bản chất của xã hội này, nhìn rõ những kẻ khác và nhìn rõ cả bản thân mình. Tôi không còn dựa dẫm vào bất cứ ai, cũng không để kẻ khác dễ dàng hiểu được mình.

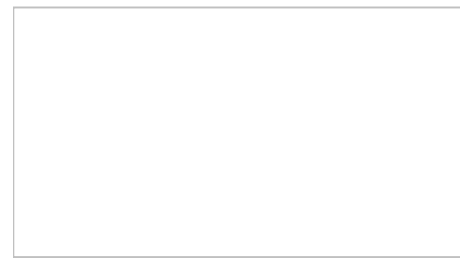
Không phải là tôi chưa từng tìm cách hòa đồng với mọi người, nhưng giọng điệu và ánh mắt của họ hết lần này đến lần khác làm tôi không sao chịu nổi. Không ít lần tôi tự nhắc nhở mình rằng: “Vạn sự khởi đầu nan...” nhưng tôi thường chẳng bao giờ thành công cả. Nhất là mỗi lần nhìn thấy ai đó vì chơi với tôi mà bị

mọi người cô lập, chèn ép, tôi lại cảm thấy vô cùng buồn bã và áy náy, cứ như mình là kẻ tội phạm phá hoại sự vui vẻ của người khác vậy; hơn nữa tôi cũng sợ người khác sẽ chỉ trích tôi, thế nên bây giờ tôi cũng không còn chủ động đi tìm bạn nữa rồi. Tôi không biết rằng tôi làm vậy là đúng hay sai, nhưng mỗi khi nhìn thấy các bạn có thể nói cười thoải mái với nhau, tôi lại cảm thấy điều mình làm là đúng.

Tôi thường nghĩ rằng số mình khổ, tại sao tôi lại có một số mệnh như vậy cơ chứ? Nhiều lúc tôi thường nghĩ bản thân mình nên thay đổi thành kiểu người mà người khác mong muốn, nhưng lý trí lại bảo với tôi rằng: tôi sống là vì chính bản thân tôi! Tôi không biết bản thân mình có thể học hết cấp ba một cách thuận lợi hay không. Cái cảm giác bị người khác chèn ép và cô lập này quả thực rất rất khó chịu!

Tôi hy vọng có thể nói với tất cả mọi người rằng: Khi bạn mới quen một người nào đó, xin đừng phê phán ngay rằng người đó là tốt hay xấu, bởi vì sự phê phán của bạn vô hình trung đã khiến cho người đó bị tổn thương. Con người nên tôn trọng lẫn nhau, đối xử tốt với mọi người, và cách đối xử tốt nhất đối với một người là khoan dung với người đó. Khoan dung với người khác cũng là bao dung với chính bản thân mình, có tôn trọng người khác mới đủ tư cách nói đến chuyện tôn trọng bản thân.

Đương nhiên, những lời nói trên chỉ là những lời độc thoại trong thâm tâm của tôi mà thôi. Mặc dù bên cạnh tôi chẳng có ai muốn nghe tôi tâm sự, nhưng tôi vẫn muốn nói ra, bởi vì nó chính là kết luận cho những đau khổ trong lòng tôi suốt hai năm nay, tôi đã đúc rút được những kết luận này bằng chính nước mắt và tâm huyết của mình!

Có một nhà văn đã từng nói: Rất nhiều người lớn cho rằng trẻ con có bản tính lương thiện, thực ra là do họ không thực sự hiểu được chúng. Trẻ con đôi khi cũng làm những việc xấu, không có sự đồng cảm với người khác, đặc biệt là khi chúng kéo bè kéo cánh cô lập và công kích một người nào đó, chúng tỏ ra vô cùng độc ác. Sự nhân hậu và lòng thương cảm chỉ được hình thành dần dần trong quá trình trưởng thành của chúng mà thôi, bởi vì trẻ sẽ dần nhận ra rằng chỉ có đối xử tốt với người khác thì tình cảm giữa người với người mới trở nên gắn bó. Tôi nghĩ câu nói này không thể sử dụng đối với tất cả những đứa trẻ, nhưng ít nhất cũng có một bộ phận không nhỏ những đứa trẻ giống như những điều đã viết.

Những gì mà Mặc Nghiêm gặp phải ở trường quả thực rất nghiêm trọng, bởi vì ở độ tuổi này, các thiếu nữ luôn cần có bạn bè, nhất là những người bạn thân. Chỉ khi được sống trong tình bạn, các cô bé mới lớn mới cảm thấy an toàn, an tâm và vui vẻ. Nếu như đã có một đám người có ý đồ cô lập bạn mà những nỗ lực của bạn lại không thành công, như vậy là họ đang chờ xem màn kịch của bạn đấy; họ hy vọng sẽ nhìn thấy bạn hoàn toàn sụp đổ. Lúc này, dùng những lời cầu xin làm họ động lòng là hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có một con đường duy nhất bạn có thể đi, đó là “tự mình đứng lên”, làm cho bản thân mình trở nên xuất sắc hơn, phải giỏi đến mức khiến cho họ không phục và tiếp tục đổ kị với bạn để đến cuối cùng họ phải hoàn toàn khâm phục bạn. Nếu như bạn đầu hàng thì họ không chỉ không động lòng mà thậm chí còn cố “đạp” bạn chìm sâu xuống bùn.

Hiện giờ không phải là bạn đang không có bạn bè sao? Càng tốt, bạn sẽ có càng nhiều thời gian hơn. Bạn họ thường xuyên công kích bạn đúng không? Càng tốt, hãy coi những sự công kích đó như là

động lực để phấn đấu, làm nền tảng cho sự vươn lên của chính mình. Cơ ác mộng nào rồi cũng sẽ phải chấm dứt, hơn nữa Mặc Nghiêm hiện nay đã học lớp mười hai rồi, chẳng bao lâu nữa bạn sẽ bước qua được giai đoạn này. Tôi hy vọng mỗi bước đi hiện nay của bạn sẽ trở nên vững chắc hơn nữa để có thể thu hoạch được thành quả tốt nhất trong kỳ thi đại học sắp tới!

THẾ GIỚI THẦM KÍN CỦA MỘT HỌC SINH BÌNH THƯỜNG

Đô Đô, nữ, 14 tuổi, học sinh lớp 8

Ngay từ khi còn học tiểu học, tôi đã là một học sinh bình thường của lớp. Cái “bình thường” mà tôi nói đến ở đây là trạng thái chung của phần lớn học sinh: điểm thi không bao giờ đạt tối đa nhưng cũng chẳng bao giờ ở mức đội sổ. Biểu hiện không kém, cũng không vi phạm kỷ luật, thực hiện đúng nội quy của trường lớp nhưng những vấn đề “xuất chúng” như: xếp thứ nhất trong lớp, đoạt giải trong một cuộc thi gì đó, biểu diễn văn nghệ, làm phát thanh viên hay cán bộ lớp... không bao giờ đến lượt chúng tôi cả.

Tôi rất ngưỡng mộ những bạn học sinh giỏi của lớp, không phải là ngưỡng mộ vì họ thường xếp đầu lớp mà là ngưỡng mộ họ thường xuyên được thầy cô biểu dương và tán thưởng. Còn nhớ có một lần, hình như là hồi còn học lớp ba, lúc đi học tôi có gặp lớp trưởng Vu Giai Giai, thế là chúng tôi liền cùng sánh bước đến trường. Khi chúng tôi bước vào cổng trường, bỗng gặp cô giáo dạy thể dục, chúng tôi liền đồng thanh chào cô. Nhưng như tôi thấy, cô giáo chỉ mỉm cười và gật đầu với một mình Giai Giai mà thôi, cứ như là bên cạnh bạn ấy không có tôi vậy. Mặc dù lúc đó tôi còn nhỏ nhưng tôi cũng có thể nhận thấy được sự phân biệt đối xử này của cô giáo.

Lên lớp năm, trong một lần thi giữa kỳ, tôi và Giai Giai cùng nhau chơi ở trong vườn trường, bỗng nhiên chúng tôi gặp cô giáo Phương chủ nhiệm lớp kế bên. Tôi tin chắc là cô Phương có nhận ra tôi, nhưng hôm đó cô Phương không hề đếm xỉa gì đến tôi cả, chỉ quan tâm hỏi han xem Giai Giai thi toán thế nào, sau đó còn hỏi Giai Giai về gia đình của bạn ấy nữa. Nhìn thấy dáng vẻ hào hứng của cô Phương, tôi cảm thấy rất kỳ lạ: Lễ nào cô giáo đối xử với những học sinh giỏi cũng nhiệt tình như chúng tôi hâm mộ các ngôi sao thế à?

Tôi đã không ít lần thầm cầu mong thầy cô cũng đối xử với tôi như đối xử với Giai Giai. Tôi đã sớm ghi nhớ ngành nghề của tất cả những người trong gia đình, chỉ chờ cô giáo hỏi đến là có thể rành rọt và lưu loát kể cho cô nghe. Thế nhưng không có thầy cô giáo nào hỏi đến tôi. Ôi, tôi thật quá thất vọng!

Lúc tốt nghiệp tiểu học, chúng tôi cùng nhau chụp ảnh lưu niệm. Các thầy cô giáo hỏi han xem mấy bạn học sinh giỏi của lớp định sẽ học trường nào. Điều bất ngờ là ngay cả những “học sinh hư”, thường ngày vẫn hay đánh nhau, kiểm tra điểm kém, thường xuyên bị viết kiểm điểm cũng được cô giáo quan tâm hỏi han; các cô giáo còn nói chuyện rất hào hứng với bọn họ nữa. Nghĩ kĩ thì những học sinh kém đó thường ngày phải gặp cô giáo nhiều nhất, chẳng trách mà họ lại thân thuộc như vậy. Trước đây, các thầy cô thường xuyên gọi họ lên văn phòng nói chuyện; còn đối với những học sinh thuộc dạng trung bình như chúng tôi, ngay cả “đãi ngộ” như của học sinh yếu kém cũng không có. Tôi từng cố gắng rất nhiều với mục đích vượt qua các học sinh giỏi của lớp, để cho các thầy cô giáo phải có cái nhìn khác về mình. Nhưng không hiểu có phải là do bản thân mình quá ngốc nghếch hay không mà những nỗ lực của tôi gần như chẳng có kết quả gì. Biến mình thành một học sinh yếu kém chẳng? Tôi thực sự không dám. Nói thế nào thì mình cũng là con gái, ai mà dám làm như vậy cơ chứ?

Tôi cầm một cuốn sổ nhỏ bảo mọi người viết cho vài câu lưu bút, tôi cũng dành cho cô giáo chủ nhiệm một trang. Cô giáo chủ nhiệm viết trên đó rằng: “Em rất hiền, ngoan, rất tích cực phối hợp với các thầy cô giáo, là một học sinh khiến cho các thầy cô rất yên tâm!”.

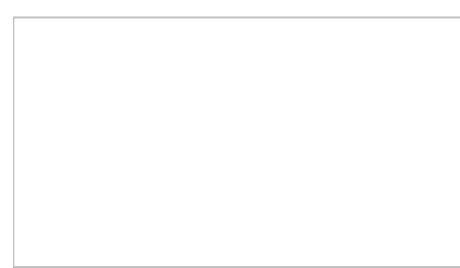
Tôi đã lặng lẽ tốt nghiệp cấp một như vậy đấy. Lên cấp hai, tôi vẫn là một học sinh khiến cho các thầy cô giáo yên tâm. Trong lớp tôi xuất hiện mấy nhân vật nổi trội, rất được lòng của các thầy cô. Ngay kể cả những khi bước đi trên đường, họ cũng ngẩng cao đầu hơn tôi. Nhân dịp Quốc khánh, mấy bạn ấy bận rộn tổ chức tập luyện dàn hợp xướng trong lớp; tôi cũng may mắn được chọn vào đội ngũ; nhưng tập được nửa chừng, bọn họ đột nhiên loại bỏ tôi ra khỏi đội hình, bởi vì có một cán bộ lớp chê tôi hát dở, bạn ấy bảo tôi “về đi”. Tôi liền quay người bỏ đi, giọng điệu cao ngạo của bạn ấy khiến cho tôi vô cùng đau lòng!

Điều bất hạnh đó là, tôi đã thầm thích bạn lớp trưởng. Cậu ấy tên là Hoa, đương nhiên là người nổi trội nhất trong lớp rồi. Tôi thích bạn ấy chẳng vì lý do gì. Hằng ngày sau khi tỉnh giấc, người đầu tiên mà tôi nhớ đến chính là Hoa; trong lớp học, tôi thường lặng lẽ ngắm nhìn bạn ấy, ngay cả việc ngày hôm nay bạn ấy mặc quần áo gì, đi đôi giày nào tôi cũng muốn biết. Do quan sát rất tỉ mỉ nên tôi phát hiện ra tóc của Hoa hơi xoắn tự nhiên. Tôi không có ước ao gì đặc biệt, càng không dám nghĩ đến việc có thể trở thành bạn gái của Hoa. Tôi nghĩ chỉ cần hằng ngày được nhìn thấy, nghe thấy giọng nói của cậu ấy là tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Đương nhiên, tôi cũng khao khát rằng mình có thể trở nên ưu tú và xuất sắc, để có thể danh chính ngôn thuận sánh vai cùng với Hoa trong hàng ngũ cán bộ lớp, cùng cậu ấy bàn bạc và giải quyết các vấn đề liên quan đến lớp. Tôi thường nằm mơ như vậy đấy, và tự đắm mình trong những ảo tưởng.

Nhưng tôi biết mình chỉ là một người bình thường, không có vẻ bề ngoài nổi bật, cũng không có tài cán gì. Trong lớp, chẳng ai coi trọng tôi, Hoa cũng chưa bao giờ thèm để ý đến tôi. Cậu ấy làm sao biết được, có một đứa con gái bình thường là tôi đang thầm thích cậu ấy, khao khát có được một nụ cười, một ánh mắt thân thiện từ cậu ấy. Tôi dùng một cách khác để biểu thị tình cảm của mình với cậu ấy. Tôi cùng với vài bạn học bình thường trong lớp đặt cho Hoa một cái biệt hiệu và thường xuyên cố ý gọi cậu ấy bằng cái biệt hiệu đó. Ban đầu Hoa làm như không nghe thấy, nhưng sau cậu ấy không nén nổi liền hỏi một người trong số chúng tôi: “Cái biệt hiệu mà các bạn vừa gọi có phải là đặt cho tớ không? Từ sau các bạn đừng có làm như vậy nữa nhé!”. Giọng điệu nghiêm túc của Hoa khiến cho tôi cảm thấy rất xấu hổ về hành vi của mình, tôi hối hận về tất cả những gì mà mình đã làm.

Tôi rất thích đọc truyện cổ Andecxen và truyện cổ Grim. Trong các câu chuyện ấy dường như đều ẩn chứa hình ảnh của tôi, thế nhưng những kết cục tốt đẹp trong truyện đều là thứ mà tôi không bao giờ có thể tìm thấy được, hoặc cũng có thể những kết cục có hậu như vậy chỉ xảy ra ở trong truyện cổ tích mà thôi. Không phải là tôi chưa từng mơ đến một ngày được sánh vai cùng với Hoa, nhưng tôi cũng biết đó là điều không thể, bởi vì tôi hoàn toàn không có niềm tin vào bản thân.

Không biết từ khi nào tôi trở nên vô cùng nhạy cảm và yếu đuối; không có ai biết được tôi khao khát sự thành công, sự quan tâm và tình yêu đến nhường nào!

Công bằng, bình đẳng đối xử với tất cả học sinh là một nguyên tắc cơ bản trong giáo dục và cũng là một yêu cầu cơ bản của giáo viên. Tuy nhiên, đối mặt với hơn bốn mươi, năm mươi học sinh trong một lớp, các thầy cô giáo cũng khó lòng có thể khiến cho mỗi học sinh đều cảm thấy không bị phân biệt đối xử. Do rất nhiều nguyên nhân, các thầy cô có thể gửi gắm nhiều sự quan tâm và dành nhiều

thời gian hơn cho một số học sinh đặc biệt, khiến cho không ít học sinh cảm thấy các thầy cô phân biệt đối xử. Đối với những học sinh “ưu tú” và học sinh “cá biệt” trong lớp, các thầy cô thường dành nhiều sự quan tâm và chú ý đến họ hơn, còn đối với những học sinh bình thường trong lớp, giáo viên thường coi đó là một chính thể, vì thế nên cơ hội của họ tiếp xúc với giáo viên rõ ràng ít hơn so với các bạn khác.

Khao khát sự thành công, sự quan tâm và tình yêu của người khác là những mong muốn thường thấy của thanh thiếu niên. Nếu như vào lúc này, một ánh mắt cổ vũ, một câu nói tán dương sẽ làm nảy sinh một động lực, một sự cổ vũ rất lớn đối với họ. Đáng tiếc là phần lớn họ đều nhận được sự lạnh nhạt và thờ ơ như trường hợp của Đô Đô. Những cô cậu bé mới lớn này rất dễ cảm thấy tự ti và buồn chán trước sự hờ hững vô hình đó, và đương nhiên vì vậy mà thành công càng trở nên xa cách với họ hơn.

Tôi tin rằng, các thầy cô giáo đều mong muốn tất cả học sinh của mình sẽ thành công, xuất sắc, tài giỏi. Chính vì thế Đô Đô đừng nên sợ hãi, hãy chủ động tìm đến các thầy cô để tâm sự, làm cho các thầy cô biết các ưu điểm của mình đồng thời cũng là để tăng thêm lòng tự tin cho chính mình. Đương nhiên, điều quan trọng hơn nữa là Đô Đô cần phải tích cực học tập hơn nữa, tích cực giao lưu với các bạn trong lớp; như vậy bạn sẽ không cảm thấy mình lạc lõng giữa đám đông!

Hàn Nguyệt Nhi, nữ, 16 tuổi, học sinh lớp 10

Tôi là một cô gái đang ở trong giai đoạn tuổi hoa, nhưng cuộc đời của tôi lại đang chìm trong một thế giới của khổ đau và bất hạnh.

Năm, sáu năm trước, tôi mắc phải một căn bệnh, mãi đến bây giờ, căn bệnh của tôi vẫn chưa khỏi, không những thế, tôi còn mắc thêm nhiều bệnh khác. Đứa trẻ vốn phải nằm liệt trên giường là tôi hồi đó may mắn được điều trị tốt nên bệnh tình đã có những chuyển biến khả quan. Thế nhưng bây giờ, sức khỏe của tôi ngày một sa sút. Để bố mẹ không lo lắng, tôi không hề kêu ca nửa lời về bệnh tình của mình, thậm chí ngày ngày còn nói cười rất vui vẻ. Nhưng tình trạng của bản thân tôi biết rõ hơn ai hết: phần thân dưới của tôi bắt đầu yếu dần, thậm chí còn bắt đầu tê dại; bây giờ ngày ngày tôi đều phải nằm im trên giường để dưỡng bệnh. Có lúc muốn ra ngoài, nhưng chỉ đi được vài bước là chân tôi đã không thể đứng vững được rồi.

Tôi biết mình chẳng sống được bao lâu nữa, nhưng có thể sống đến ngày hôm nay là tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Tôi cảm thấy rất cô đơn trong thế giới này, bởi vì tình cảm của bố mẹ tôi đã sút mẻ từ lâu; tôi thường xuyên ở bên mẹ, nhưng lại rất ít khi được gặp bố. Mặc dù bố mẹ rất quan tâm chăm sóc tôi nhưng vết thương trong trái tim tôi không sao hàn gắn được! Buồn bã. Đặc biệt là mấy ngày hôm nay. Tôi thường xuyên nghe thấy người ta bàn tán về tình trạng sức khỏe của tôi, và tôi cũng thường xuyên nghe được những tin xấu về sức khỏe của mình.

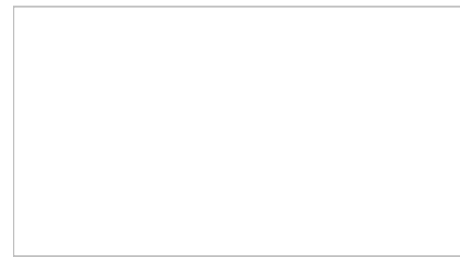
Bây giờ tôi cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật bất hiểu. Đã không thể chăm sóc tử tế cho bố mẹ lại còn thường xuyên làm bố mẹ phiền lòng, thậm chí còn trút giận lên họ nữa. Tôi thật sự rất căm ghét bản thân mình, tôi thật quá tùy tiện, sức khỏe lại chẳng ra làm sao khiến cho bố mẹ phải lo lắng không yên. Vì tôi mà bố mẹ ngày càng già đi, nhất là mẹ. Trước đây, mẹ là một người phụ nữ trẻ, rất lạc quan và vui vẻ, thường vừa đi vừa hát; nhìn những bức ảnh mẹ chụp hồi còn trẻ, tôi lại thấy một cô gái trẻ tuổi tràn đầy sức sống với nụ cười tươi rói trên môi. Nhưng bây giờ, tôi không những không còn nghe thấy mẹ hát, mà ngay cả những nụ cười trên khuôn mặt mẹ cũng dần bị những âu sầu thay thế. Tất cả là do tôi, đứa con gái vô dụng này! Còn nữa, nếu như không phải là do bệnh tình của tôi, bố mẹ cũng sẽ không buồn chán và khó chịu suốt cả ngày như vậy, cũng sẽ không cãi nhau nhiều như thế và gia đình tôi cũng không tan vỡ như ngày hôm nay. Tất cả những điều này đều là do tôi mà ra! Tôi thực sự thấy có lỗi với bố mẹ. Bố mẹ đã nuôi tôi suốt mười sáu năm trời, tôi vẫn chưa báo đáp được gì mà đã vội vã rời bỏ thế giới này, để lại sự đau khổ và nhớ thương khôn nguôi cho bố mẹ.

Tôi thường khóc thầm, khóc rất thê thảm, thậm chí có đêm tôi không sao ngủ được, tôi chỉ mong có thể ở cạnh mẹ thêm một chút, được nhìn mẹ nhiều thêm một chút. Con người chết đi liệu có được lên thiên đường không? Tôi rất hy vọng mình sẽ được bay lên đó! Tôi rất hy vọng sau khi chết đi, linh hồn của mình có thể nhẹ nhàng bay lên không trung, có thể thảnh thơi về thăm mẹ, xem mẹ sống có tốt không, có thể thảnh thơi bay về thăm căn nhà mình đã sống một thời, xem lại những bức ảnh mà tôi đã dán lên tường, thăm lại mái trường xưa, các thầy cô và bạn bè thân yêu. Tôi không biết liệu rằng một linh hồn bồng bềnh trong không trung có sợ hãi bóng tối và sự cô độc hay không?

Ôi, tôi biết tất cả những điều này là không thể; người chết đi rồi sẽ không có linh hồn, cũng sẽ không thể đi đến thiên đường, chỉ có thể vô tri vô giác và tan biến vào trong đất mà thôi. Tôi không hy vọng

những người còn sống sẽ nhớ về mình, bởi tôi không muốn mang lại nỗi buồn đau cho họ thêm nữa. Tôi chỉ như một ngôi sao băng có sinh mệnh vô cùng ngắn ngủi, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến mất vào bầu trời đêm.

Chỉ có điều, tôi không biết phải đối mặt ra sao với những ngày tháng còn lại, tôi phải làm sao để vượt qua nó đây? Tôi chỉ mong có người đến giúp tôi, nhưng đó là điều không thể. Bởi vì tôi không muốn bạn bè, bố mẹ phải đau khổ; họ đối xử với tôi quá tốt, tôi không muốn tạo thêm gánh nặng cho họ nữa!

Nguyệt Nhi nghe được “những tin xấu” chỉ là những lời phỏng đoán vô căn cứ của những người trong gia đình mình. Những kết luận mà cô bé nghe được chưa chắc đã là những kết luận chính xác. Hơn nữa, Nguyệt Nhi đang ở trong giai đoạn tràn đầy nhựa sống của cuộc đời, chỉ cần tìm được phương pháp điều trị thích hợp, cộng thêm với sự cố gắng của bản thân thì rất có thể kỳ tích sẽ xảy ra!

Sinh mệnh thật tuyệt vời biết bao! Thực ra, chính bởi vì sinh mệnh ngắn ngủi nên nó mới trở nên tươi đẹp và tuyệt vời. Mặc dù trong các câu chuyện cổ tích thường có những vị thần tiên sống trường sinh bất lão, thế nhưng những niềm vui của họ cuối cùng đều trở thành sự lặp lại đơn điệu của cuộc sống, vì vậy mới có sự tích “bảy nàng tiên” hạ phàm làm người thường. Mỗi người đều sẽ đi đến hồi kết, ý nghĩa của sinh mạng không nằm ở sự dài ngắn của nó mà là ở chỗ người đó đã để lại cái gì trước khi rời khỏi thế giới này. Mặc dù tôi và Nguyệt Nhi ở cách nhau rất xa, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được hương thơm phảng phất của một bông hoa nho nhỏ, một bông hoa yếu ớt nhưng kiên cường, đa cảm và giàu sự tự tôn; một bông hoa biết trân trọng tình thân, tình bạn. Bông hoa đó thật sự đã đem lại cho tôi và mọi người một cảm nhận tốt đẹp, thuần khiết và xúc động.

Còn về vấn đề của bố mẹ, đó hoàn toàn là vấn đề riêng của họ, không hề liên quan đến Nguyệt Nhi. Hơn nữa, bố mẹ đều yêu thương Nguyệt Nhi, họ chỉ là chọn cho mình một cách sống khác mà thôi. Nếu như Nguyệt Nhi có yêu cầu gì, ví dụ như mong bố ở lại thêm một chút thì bạn hoàn toàn có thể đưa ra yêu cầu với bố; nếu như Nguyệt Nhi muốn nói với bố mẹ mình rằng: “Bố mẹ, con yêu bố mẹ nhiều lắm!”, vậy thì còn chờ gì nữa mà không lên tiếng; nếu như Nguyệt Nhi cảm thấy đau buồn, muốn khóc một trận, vậy thì cứ khóc cho thỏa thích, vì có thể khóc trước mặt những người yêu thương mình là một điều hạnh phúc; nếu như Nguyệt Nhi thích giận hờn vu vơ, vậy thì cứ giận hờn đi, trước mặt bố mẹ hay bạn thân, tùy tiện, nóng nảy một chút cũng có sao đâu.

Điều quan trọng là Nguyệt Nhi phải có thái độ tích cực đối với tình trạng hiện tại; nên vứt bỏ hết những đau buồn và phiền não sang một bên để có đủ không gian rộng lớn cho bản thân, có được sự kiên trì và mạnh mẽ cần thiết!

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mỹ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vỡ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mề đai.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\.. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\.. Sở Lữ Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\.. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\.. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\.. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\.. Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\.. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\.. Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\.. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\.. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\.. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\.. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản

hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ về mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thu (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cắn mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiệp” cho nhau, còn gọi là “canh thiệp” hay “bát tự”.

1\ Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiệp phải làm sao bây giờ?

2\ Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
 2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).
 3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tân thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).
 4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
 5. Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
 6. Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
 7. Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đồ cây to, con kiến đứng là không biết lượng sức mình (BTV).
 8. Lý Bạch (701 - 762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
 9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
 10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
 11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân từ hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).
 12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
 13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).
 14. Tứ khổ toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khổ toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
 15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
 1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).
 2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).
 3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đoàn

nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạ (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhượ, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải
Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[NHỮNG NĂM THÁNG ẨM ẨM](#)
[SAY ĐẦM MẸ MÌNH LÀ CÓ TỘI Ừ?](#)
[CÔ BÉ CẢM GHÉT CƠ THỂ MÌNH](#)
[TÀN TẬT VỀ CƠ THỂ VÀ TÀN TẬT TRONG TÂM HỒN](#)
[CÔ BÉ KIÊU NGAO](#)
[CANH TRANH LÀNH MẠNH](#)
[CÔ BÉ KHÔNG CÓ BAN BÈ](#)
[NHẬN MỘT NGƯỜI "EM TRAI" THẬT VẮT VÀ](#)
[HỌC SINH LỚP MƯỜI HAI KHÔNG NÊN QUÁ LO LẮNG](#)
[PHIỀN NÃO VỀ MỘT THẾ GIỚI HƯ CẦU](#)
[KHÔNG NỖ CHIA TAY VỚI BẠN THÂN](#)
[NỖ KHỔ TÂM CỦA HỌC SINH KHI CHỌN TRƯỜNG](#)
[DỪNG CẢM NÓI "KHÔNG" VỚI SỰ LỪA DỐI](#)
[LÀ TÌNH YÊU HAY LÀ SỰ MÊ HOẶC](#)
[NHỮNG CẤM KỴ TRONG XÃ HỘI HIỆN NAY](#)
[TAI HỌA TỪ BỨC THƯ](#)
[MÃI CHỈ LÀ NHỮNG NGƯỜI ANH TRAI](#)
[VUI VỀ CÙNG NGẮN MỤN TRÚNG CÁ](#)
[NỖ KHỔ TÂM CỦA MỘT CẬU BÉO](#)
[GIẢM BỚT GÁNH NẶNG TÂM LÝ](#)
[TRẺ CON RỐT CUỘC CÓ NGUỒN GỐC TỪ ĐÂU?](#)
[BÌNH TĨNH ĐỐI MẶT VỚI MỘNG TINH](#)
[KHI VẺ ĐẸP NỮ TÍNH TÌM ĐẾN](#)
[KHI HAM MUỐN TỚI](#)
[MỖI NGÀY CUỐI THÁNG](#)
[CON ĐANG CẦN BỐ GIÚP ĐỠ](#)
[TẠI SAO LẠI YÊU "CÔ ẤY"?](#)
[NẾ NHỮNG VẾT THƯƠNG](#)
[BẠN BÈ CÙNG CẦN CÓ KHOẢNG CÁCH](#)
[BƯỚC LÊN BẬC THÊM TẤT YẾU CỦA CUỘC ĐỜI](#)
[NHỮNG CON HẠC GIẤY BIẾN MẤT ÂM THẦM](#)
[AI CÓ THỂ HÓA GIẢI NỖ UẤT ỨC TRONG LÒNG TÔI?](#)
[VƯỢT QUA NGÀY U ẨM](#)
[NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI CHỜ TA PHÍA TRƯỚC](#)
[THẦN TƯỢNG BỞI KHOẢNG CÁCH NÊN MỚI HOÀN MỸ](#)
[SẮC ĐẸP MANG LẠI PHIỀN PHỨC](#)
[TRÊN MẢNH ĐẤT TÂM HỒN](#)
[LẶNG LẼ QUAY VỀ VỚI NGÀY XƯA](#)
[SAU CƠN ẮC MỘNG LÀ BAN MAI](#)
[THẾ GIỚI THẦM KÍN CỦA MỘT HỌC SINH BÌNH THƯỜNG](#)
[TÍCH CỰC ĐỐI DIỆN VỚI CUỘC ĐỜI](#)

ngũ mỹ trân

chia sẻ cùng teen

học trò ma quỷ học trò thần tiên

AMun® vh NXB VĂN HỌC